

בשירות האומה;
האומחה והגבורה -
גזען

שאר
רבי'ע'

ס נ ג ה הוא שהייתם מעידים על אלה שנסחלקו לבלי שוב.
ובי מהו זה הסנה וזכה לאדם להעיר ולהעריך כראות עיניו את
דעו הטוב בסנה?

כלום פועל כאן הרצון שלא להסלים עם העיריה הנצחיה ולמלא
את חלל ההעיריה הפיזית בזכרון חתי והסופר? או שמה נוער
זכרם של הנוסלים לתוכו של הכלל, האהרן דרן, לדובסאל? ...

אם כך ואם כך עדיין נאלצים אנו לתמוך במבוכה ובחוסר
אונים סטטיים במבבלותנו ובהשש המרוב שאת נחצא לאמת יערהונו
המצא פניה ומעוואת.

דוקא מתוך רצון כנה לכבד זכרו של אדם, לשפוט את דמותו
לחנך ולהחנך עליה יקרה שהתפיסה הסונה בלתי מצויאוחיה, חסרה
אמינות ומפוררת החושש של זיוף.

"כי אדם אין זיוף בארץ אשר יעשה טוב ולא יחסא" (קהל' ז'
20). זה דרכו של התנ"ך כחאור דמותו של גדולי האופה, שכן לא
תהכן דרך אחרת בה יהיו הללו פקוד השואה או זכרון בר שמבעות.

דומני כי דמותו של גרדון במיוחד אינה מניחה לסחטבה ולעט
לעפרה כמליצוה ואפילו לא באמת שאינה שלמה.

אין לי ספק כי לו נתבקשו כל שהיכוריה לאפינו במילה אחר
לא היה אדם ממש מלפגז - ע ק ש ג ו ה.

אחר שהזכרונות הראשונים שלי הקשורים בגרדון היא דמותו
הנצחית הנאחזה בעקשנות ובזעם ב"סולסוה" שאינה ...

היה זה בבחי' ג' של ביה"ט היסודי כמכר-יהושע, גרדון
שהניק אלינו לא כמכר מאשרות-דעק בהגלה עפר מרה בעקשן, מדון
ובמי שאין לו קול שמסת מלפגז כל שהיא הגב עליו.

אחת שנה "זכיינו" כמורה קפדן שלעיתים לא היה סוגע שאיחזו גם
מתנה ירו האוחזים בסג'ל. הן זמן עפר החלו ההגמוניה בין
הילד המדרן והקשקש לבין המורה הקפדן, ובסקרר אחד הענש גרדון
באי יציאה לשידור השנתי.

בבוקר השידור הופיע באילו אין העונש נוגע לו וזפט עם
כולנו על ארזת השאטיה.

גרדון נדרש לידת וטרב. כהת זעם נימה המורה לנתק סכול-
מה השאטיה אך הילד נאחו בעקשנות ובכה.

גב כשהורד בכוח לא פסק מלהאבק שהוא בועס ברגליו ומחפלה

ואחר כך רודף אחרי השאטיה המתרחקת ובזכה ...

אני זוכר היטב את הבכי דהה שבציליליו לא היה אפילו קורם
של בקשת רחמים וכולו זעם, עלבון וחכיעה לזעם.

לבבינו היה באיכוותו מין קטם שמשך אותנו איליו, קטם שנוכח
כנראה מן העובדה שגרדון דעיו לומר ולעשות מה שאנו רצינו ולא
כלאנו ליכנו.

דרכינו נפרו אך כשנפגשנו שוב בכורדי היה זה אותו גרדון
עקשן ויוצא דופן.

ביה"ס כדורי השאטין בעצמאות שהעניק להלמידיו. עצמאות
שחאטה יפה את אושרי וחסכו לו ודאי התנגשויות שהיה מגיע אליהן
בבית ספר אחר? אך עצמאות זו הייתה רק חלק מההסונה. על פי מושג
המסירה הכדוריסטית נאלצנו לסבול את עול ה"ביהיניקיס" (מלביד
כמה ב') שמפיו היו שונים ומסוייגים כחמים האפסי והכתהי וכללו
הרבה גלגול וזחוף ולעיתים כללו גם עונשי סכנה. יש להבין כי
מלביד כמה א' נפרדו זה לא מכבר מביים בעסע הראשונה, בכוכים
ופעם מפותחים עמו מול הויתייקים המפורים במקום ובמורו והעיקר
עצמאיים שאין עול פחד ומשפחה המורים וההגדלה עליהם.

ה"אליזים" שהיו באים ביה"ס ובמסורת שלו לא היו מעלים על
דעת פניה וזורה המורים וההתמודדות עם השגג היהת נהלים בלתי-
התמודדות זו הייתה בעיקרה התקוות סגסע מיותר והקלעה למצבים
בלתי נעימים עם ה"ביהיניקיס", או השלמת סמייליה - שחוף פעולה
סדורה - כדי לקצר את הסמואגיה פחד ושהתלוות לעמוד קענן בכבוד
זו לא הייתה דרכו של גרדון שהתנהגותו הייתה לא פעם מחריטה כמו
לא איכפתיה אף שידע היטב את שהוא עלול לשלם.

סיכוי או חוסר סיכוי לא היוו אצלו סיקול כעמח באיזה שהוא
מאבק, יהיו ההוצאה הצפויות קשות כאשר יהיו.

אני זוכר ההתבסוה בין גרדון ויזן אחר התברים שהיה גדול
וחזק בסנה; גרדון פגס כמות האננות והשיקר עוד יקוד טובה וזכר
נזמל זקם כשאינו מראה שוב סימן של ויהור ובניעה.

למרות החושש הרב שהעניק להלמידים בכדורי היו גם חוקים וכל-
ליס סחייבים ולא עבר זמן רב עד שנמצא גרדון שהגש בשחר פתח.

בשנת הלימודים השניה היר על כל תלמיד לבחור שני ענפי שה-
למה, בודה, עיקרי ומסני. הכחה התפלגה פתוח או יוחר לשניים, שלחם
וכטעימניקיס, וגרדון, יוצא דופן מירבו בחר בסוסן כענף ראשי
להתחמות.

ההנהלה ההגדה לבחירה ששום שאין זה שסש ענף זקלאי ונפתח
מאבק. התנהלה החקשה והבחירר כי "אין על מה לדבון". גם גרדון

העקש עד שנאלצו ההנהלה והכללים להכניסם בפני עשנותו של הנער שאשפרות כניעה או וימור מדוד לא עלתה כלל על דעתו.

לא היה זה שגגון חולף, וההמסרותו לעבודה בשנתיים באות האמה לעקשנות והעקביות שהובילו אותו אליו.

העשנות לא היה תכונתו רבולטת היחידה. שגגותו ומקורותיו היו טן המפורסמות ועודרו לא טפס התנועה מנודות, חיוך ואפילו לעג, כפי שקורה בכל חברה ביחסה אל יוצרי הרופן קרובה. לעיתים, אם גם לא קרובות, עוררה ההנהגות אף ריגוז והתנגדות.

כחיי יום יום, וודאי כאשר מדובר בנערים, אין נוהגים לבחון התנהגות של אדם על כל היבטיה ולהעריכה על כל מסקנותיה. בחינה כזאת יכולה להיעשות רק מתוך סרספקטיבה ובגרות.

רק אחרי שנים הבחתי לכמה אימץ והחלסיות זקוק אדם כדי לעמוד באי הסכמה והלעג של החברה הטובה ולא ליהרע...

הכינוי שהוצג לו "ססקר" היה מקרי וודאי לא נועד להחמיא לו אך נקלט כנראה משום שהאם באמפיאציה שיצג את אופיו, היוט ברור לנו שהמקשה הקשה שהגיון במכוון כיסה על רגישות רבה ועם כך גוברת הפליאה באשר להתיאמותו ללעג טעה בו.

אינני זוכר ולו מקרה אחד של הרענות ובטיגה אפילו בסקרים שהיו חסרי הביון או חסרי סיכוי. דעותיו שהיו נכסוות מתוך החלטה שגגות עד כדי להעלות חיוך או אף היטה ופעשנותו הייתה לא פעם אבסורדית עד פיוח. אך באלת היה כנראה משום כטרי לאומי מיוחד שבמבטים ממויימים הקנה לו יכולת מיוחדת. לימים כאשר שטתי ספור ההבדלים אחריו נטילת אמונן השכתי לעצמי; כל כך מתאים... הרי קן ישר וכבוד מתבר כיון הילד הצנום הנאהו בעקשנות ובזעם כולטות הסמאיה ובין טסקע מלוגה הולטם בשניים השוקות בחזית התקלה. כלום לא אותה עקשנות אותה עקביות ודרישה צדק "טרובעת" ובלתי מצויאיתם של השנינו אותו בשעות חיינו האחרונות?

טברואר 1984

אילן זהרניץ.

"ת כיד ה י ה לא ש י ג ד ת י"

אה גדעון פגשתי בכיתה ד' בכיתה-הספר היסודי בשנת-תשנ"ה. אליה הוא הגיע לאחר שסמחתו עזבה את שפר היושע. ידעתי שהיה בן-קייבוץ כעבר, מאשרת-יעקב. הוא מצא חן בעיני ואני, כנראה, מצאתי חן בעיניו. אף מעבר לזה לא נודע קשר מסמעותי בינינו.

כאשר סיימו את ביה-הספר, הלך גדעון ללמוד ב"קיינות", אני למדתי בחינוך חרשי. הקשר בינינו התחיל באמצעות הנוטע הניצור. הוא אכנס היה בן המחזור שלי, אך בגילוי היה כיוול ממני בשנת, לכן בתנועה המאוחדת הוא היה בקבוצה אחת פעיל. הדיקודים של ערבי שישי הצמקנו בינינו לחתכים. כיון שהוא גר בגוה-עוז ואני בתל-נשע, נהגנו ללכת הביתה יחד.

אני סאמינה, שהקשר היה צורך של שנינו, ולבטח צורך שלי, בעיניו הוא היה נער שמבוגר ממני בשנה, נער שהיכבתי. כך היינו עומדים בחשיבה ליד פסוד החשלי; עומדים עם טפע דריקות לא ומשוחחים על בעיות העולם. באופן טבעי, מבלי שהבחנו, נודעה ברבות. לא שאני הצעתי אותה ולא שהוא הציע. שנינו רצינו וזה קרה בלי דיובורים.

הדברים הגיעו לירי כך, שהוא החלי לבקר אותי בבית כידר, חבר. קשר זה נטשן גם לאחר שהוא עזב את ביתו ונטע ללמוד ב"כדוריי". שלחנו זה לזו סכתבים, בהתחלה הוא לא כתב הרבה ואני לא ויהרתי. את התברות שלנו מילאו נושאים מעניינים, שלי נרסו סיפוק; בין אם זה היה קשור לערכי התנועה או לירבים שהיוו את עולמו ב"כדוריי"; נדאית ההכדורית עם החיים - בעיקר, בחלק שהיה קשור לחיים שלו. הייתה השאלה האם ללמוד ל"כדוריי" או לא - בעוד אני כבר למדתי ל"כדוריי" בחיכוך חרשי.

ילכרנו הרבה על עצמנו, על חברים. כל השאלות נגעו לזכרים כרופו של עולם. אני רחשתי לו כבוד רב, הוא המיד היה לי שיגרת שונה שאמר החברים שהיו לי ושכברתי בסמינתי. זה מצא-חן-בעיני.

היו לו חסיד דעות בנושאים שונים ואפשר היה להתווכח אהו. כגדעון היו שני צדדים; הוא היה "שויצר" כלפי חוץ, ואילו כלפי עצים היה ביישן ורביש, בעיקר בכל מה שהיה קשור ביחסים איהו.

פעם, כאשר הודי לא היו כביה, ארחתי אותו בשישי-שבת, טעעה כשהלכנו לישון. כייק לישון אחי. בקשתי שנשן במשדר והוא כיור זאת. כך הוא אמר ועשה, טפס כמו ילד טוב. כל אחד נשאר בחדרו.

בתנועה, אני זוכרת אותו כבחור אמפיציוזי, שוויצר ושחצן. חברים נהגו לומר לי: "סדוע את מהלכת איהו?" "מה מושך אותך אחריו?" אני הייתי משיבה: אחס מכירים רק את החלק החיצוני של

גדעון, אינכם מכירים חלקים פנימיים שלו, כמו שאמרת, היה בו נגינה, והוא קטן לי. גדעון נהג לכתוב שירים. מעט הוא שיל לי שיר קטן. אותי לא המיטיה העברית, שהוא כותב שירים. זה היה חכם והיפוכו שבו, גבר יפה, בעל היצוגות דוקדוקות, לשון חדה, חוכמה ואינטליגנציה, ובפנים - ביושנות.

גדעון ביקר אותי בתוספתו "מכורתי". הוא אף פעם לא היה לעצמי או להודיע על בואו. הייתי סומעה דיוקה עדינה בבלה - המיד הכרתי את הרפיקור האלה. הנשמה זרנג שלי מסר אברו יהוא נדיב - והוא אבן הנוצ. היינו שוכנים סמוכה קלאסית. הוא לא היה רגיל לה, אבל הקשיב. כשעבר ללמוד בעכו, נסעתי אליו. אז היה הקשר בינינו חזק. הוא אירח אותי פעמים אחדות, היה מראה לי את חומר הלימודים, את הסגנון בצורת התיים, החברים והסוסים. הייתה לו גאווה רבה על מה שהוא עושה. החברות המסיחה הוא בינינו התמסכה בין הניהול י" - י"א.

אינני זוכרת הרבה על יחסו ליבוצו או רצונו להיות חבר קי-בוץ. אני זוכרת את הצורך שלו ללמוד בבית-ספר חקלאי, כמקום שבו יוכל להיות קרוב לעבודה-האדמה. הוא חבר בערך העבודה כד-בר חשוב ועל כך הייתה גאוותו. אני חושבת שבגדעון היה חלק שחיי הרבה הפרכה ושכסכילי היה סמל של חלום; ליתום בן-קיבוץ. כמפורש אני זוכרת שיתות, שבהן הכין את עצמו להליכה לנח"ל, לתקלות ואולי ליבוצו. אני יודעת גם, שבסך שנים הוא סקר על קשר עם חברים מתנועת הנוער, אפילו כשהוא הלך ל"כרמי".

מחוך היכרותי עם גדעון הייתה לי תחושה, שיתיה אהבה גדולה בינו ובין שני אחיו; אסנון והסר. אני עצמי הערצתי את שניהם. הייתי מדריכה של הסר בתנועה, וראיתי את אסנון והסר ככפרים מכובדים בנפשם, בעלי שירה, אחייה. הם הסכו בי, המיד היו לי-דלי, הייתי להם גם מדריכה וגם חברה. הם היו מאוהב חב"ה נוחים שנחנו הרגשה טובה שזוהו לכוא ולהדריך. כשגדעון אומים היה כהם יופי מיוחד. אני זוכרת קשר של ליטוף ואהבה ביניהם. זה היה בלוי לעין.

כאשר עזבה השפחה, נשאר לי מהם זכרון חזק מאוד. גדעון דבר בגאווה כל הזמן על ההליכה לנגב ועל זה שאביו עסק בחקלאות. התר-סמיו, שהנשא החקלאי היה מרכזי וחשוב בחייו; הנזעה, הגשמה, קיבוץ. אני עצמי הדתייה עם זה והלכתי לקיבוץ בוגן.

בתקופת לימודי גדעון בעכו התרחשה הפרדה בינינו במצעוה במכת שבו שנינו הסמנו, כי המרחק והזמן עושים את שלהם. זו הייתה מדידה נחמדת, לא סגורות. אני מאוד רצינית שיקרה מהו, ואולי גם הוא רצה - אבל זה לא קרה. אחר-כך כל אחד מאיתנו חשש לנסות להתקרב לשני. היצר היחידה שבו נישא בגדעון ליצור קשר מחוץ איהי היה בתקופת הסירונוה, כאשר שרתהי בטמנה 80. הוא שלח חבר שלו

(ברוך פרנס) לעמוד איתי, אם אני רוצה להתקרב לטייל לנגב. גם-חיחי, לא ידעתי מה עמדי להתרחש. רצינית להתקרב ולא עוזתי הבנתי שזה היה כניון מצוינו לחפש קשר - ואני לא עוזרתי איתו. כפעם אחת היינו בקיבה מקום, אני כקורס ודוא בהשכלות, ראינו זה את זו מרחוק אך לא עשינו סוס צעד להתקרב.

המיד עקבתי מרחוק את השפחה. סעפתי שהוא החתן, שגוררו לו ילדים. אחר-כך סעפתי על נפילתו של אסנון. אולם כבר אז היה ריחוק כזה ולא הכרתי שום איש, לא ידעתי איך להגיע ומה לומר. לשפחה. לא היה לי את הכוח והתנגד. כנראה, הייתה צעירה סדי.

כאשר נפל בגעון חיבה לי החזפה שה. המיד קיימתי, שיום אחד נמסע ו"נסגור את ספורי הנקרות שהתרחשו בינינו. השיחה הזו עם האב היא כסו סתם-אלוהי; הזרמנוה לכבוד מעבל שנים לא יכולתי לסגור אותו בעצמי.

ינואר 1984

נאוה פיינברג-פאוסט

מכתו הראשונה של גדעון מיפו הנעורים הוקדמים

חברים מביה"מ "כדור" מספרים על גרעון

מסתופס 10 ברוך, ישראל, ג'ורא, חנוך, אילן, פוקס.

האמתה הכי גרולה היתה; בגרעון הגיע ל"כדור" לאחר שלמד שנה בכיינות. זה היה בכיתה ו'. היה קשה להתקבל לכדור, הלטור-ים שלמדו בכתי-ספר אחרים ועשו ס צרות היו צריכים לעבור בחינוכה כדי להתקבל לכיתה שישית של "כדוריים". בורדים היו כמה סקופות נבונה שהאמינו בהליה של "כדוריים" והיו מוכנים לעזוב את ביה"מספר שלהם.

גרעון מראש התכוון להגיע ל"כדוריים", למרות שהוריים שלו התנגדו. הוא נחשב למלמד מכויס. לכדו עשה את כל הפעולות, נרשם, נבחן והתקבל, את הכרינות עשה בביה"מ הראלי בחיפה, והגיע ל"כדוריים" עם קבוצה של טבריים ומיזרחים.

ביום הראשון ללימודים הישט כל אחד את מי שהוא מכיר, מלא גרעון הכרתי מהתנועה המאוחדת, הוא היה מס, האינדואליסטים, אלא בשבעונות, לא התמסר על שום דבר ולא עושה דברים "כערך". אם הא-מלך במשהו, גם אם היה בלתי נכון, האמין בזה עד הסוף. אי אפשר היה לשנוע דעתו. בויכוחים, היה רוב שקבע, גרעון פען; אם הרוב סבביע כך - אני נגד, כי אני לא המוני. אם יש רוב לדבר, אני הולך עם המיעוט. הדבר הרביע את כולסם, כי הוא היה אצילו נגד הדעות של עצמו. גרעון היה עקשן, והתמסר עד אנשים שבביל כלום עד כרי סכנה, והתוודע על דברים שנים שלא שויים מסכנה. היו אלה עקס-נות, יוסף, כוסר, הוא האמין בדעה המסונה, בניגוד, בשבעונות, במשחק "אנשים" בחלק מהצבה.

יום אחרי, בכיתה ב' או ג', הודיע גרעון בפומבי: אני קשוח. הוא נהג בקשיחות אמיתית עד הסוף, כמסך חצי שנה. הוא לא זר מהחלפתו ושיחק את הקשוח; דיברו אילו, זה ענה ולא ההייהם. בחו-רף, בקור, הלך במכסמים קצרים ומגולים ואמר, אני קשוח. "כדוריים" קשוח היה מושג, אבל הוא היה מלך הקשוחים.

עור כשגרעון היה בן 10, בכיתה ג' של ביה"מ-הספר היסודי בכתי-היהושע, לימד אותו בורה שידו האחת הייתה קטומה אצבעות. הוא היה קשוח ונחב להכות ולמלודים. הוך זמן גרעון הוא הגיעו לידי התנגשות. לגרעון היו בקיות של שמסכה. הגיעו טבריים למצב כזה, שהמורה אפר שהוא לא ייצא לשילוב השנתי. ביום השירול הגיעו היל-דים מבסוסים, עלו לשטחה וגרעון עלה איתם בבילוי לא קרה כלום. המורה התרבו גרעון עליו שירור. גרעון סיוב. הוא מסך אותו החוצה, אבל גרעון נמלה בסולם המדרגות. הוא בכה אבל המורה הצליח להוריר אותו בכוח. המשאית זזה וגרעון לא ויתר, הוא רץ אחריה שני קילומטר. הוא משט נלחה עד הוכף.

ב"כדוריים" היתה מסורה שאלימים חמד ספסודים במשחק כדורגל. גרעון החליט שאותה שנה תחיה השנה הראשונה שבה אליפים יבצחו כלכל ההחלטה הזו הוא חפץ הכוון סביה. הכבירו לו, ניסר לחנך אותו מחדש, במחירים היו בטעי עונשים; גרעון נענש לקרוא מסחה הכדורגל (הוא היה חסיד הכדורגיה המתח-קופזית של סמלך, נהרדי, רצאבי). הוא רצה ללמוד סוב של בעיסה שבכיינה את הכדור. הוא ראה את זה על אד המרש. יום אחד הגיע בכתיים בבחורים למגרש של "כדוריים". הוא כען, שהוא ילמד את אוליו את הבעיסה כאשר בגרש עדיין לא ידע איך עושים אותה. החללון בכתיים, הזוסר ירד, לא ראינו את הכדור וגרעון העט, בקס וכעס, שט עושה הוא החזיק אצלו את הכדור. כאשר התנהל המשחק והאליפים עמדו לנצח, היו שורקים וטוענים אצול או אוט-טייד. גרעון לא הסכים, הוא הסתיר לשחק וטען שאל-ליפים יבצחו. הוא דפך סכנה ועשו לו קרחה.

עם יסבו חברים נחמד עם גרעון (זה היה אחד החודים הכי טודורים). שמהם עם גרעון ואמר לטירוף: אני טוב בוריקט סכין, אני יכול לזרוק ולכוון כך, שהסכין היפגע עם הקה ולא עם החוד. לא גמר לדבר, לקח סכין זרוק אותה על ברור, הוא פגע בו בקח.

הכיינותקים הציאו לגרעון את השט סכך. הכל החליל מצה, שחלביים היו משנים למאורי הברשנים ואחז-עברו לעשן סכור-ים. יום אחד היתה אסיפה כיתה ועלתה השאלה; כעז ונגד עישון בחוד. גרעון היה נגד. סאלנו אותו, למה אתה סתנגד ממילא אף אתר בחוד. שלך אינו עספן. הוא ענה: אתם משנים בחוד השני והעשן שליכם עובר אילו דרך השסטר. כך נדבק בו הכינוי הזה.

בסירוגנות קראו לו "דולופס". היה עם מספר עם רס"ר בשט קרייתת. הוא סאלנו לו הוי גלובוס? (הככוון לעט). כולם שחקו. לבסוף ניגס לגרעון, הוא ציב סמכים שלו עם ושאלו למה אתה שותק? גרעון ענה לו: זה לא גלובוס, זה רולקס! זה היה בגחלל. המיסוד הגיע לשיריון וכולם דיברו על כך, שמישהו בנחלל העז לומר למיכך זה לא גלובוס, זה רולקס, אני שחשתי; אם זה קרה בנחלל - זה רק יכול להיות גרעון!.

כל השנים ב"כדוריים" הוא היה מתקע על דברים שכן היה רוצה שיהיו, אבל לא התמסר עם אף אחד. הכל היה בצורה נחבדה, היה לו היות כזה, אי אפשר היה לכעוס עליו. יש פעמים שהיה מרגיז. עם אחס הלק סכונה רצה עם סתנון אדמון (שהיה רגיל לזכריים כאלה). בפסע אחרת רצה גרעון שחלטיהם כפס שישנה בין תחית המהרה שלו. היא סירכה, לא נכנתה לחיזוריו. גרעון החליט שהוא סאוטה במסך אובעת חודשים שכל על המיסה, לא רצה לעשות שום דבר רק עצק; שישנה! לשוינה היה חבר אחר, מחמדד ראיני לגרעון.

גרעון לא התמסך במלודים, הכל בא לו בקלות. ככחינות לא היו לו בקיות, כי היה לו זכרון. הוא לא שאף להוציא עשן, היה

מספיק לו שבע. בגלל זה הצליח להסתדר בצרות שלו עם הסורים.
כתיבה אף הוא היה מבריק. כתיבה ביה הוא כבר לא הכין שעורים
והיה פתוח.

לגרעון הייתה בעייה של מספרה, הסתכן, שיהיה סורה בענף היר-
קוח, היה מיועד עם אביו, פעם, שהתקדם לשיחה, אסרן אילו לא
ידעמי שזה הבן שלך הייתי מקיף אותו סדוק הבינות!

גרעון נרשם ללימודי "מוסר" בהשכלתו ראשית, ול"מלחמה",
בהשכלתו שנייה. דבר זה לא היה מוביל, כולם התחילו ל"מספיקים"
או ל"מלחמה" בהשכלתו ראשית. התנגדותה התנגדה מהלומדים ירשמו
להשכלתו ראשית במקצוע שהוא אינו קלאסי, אולם גרעון התעסק על
ה"מוסר" - והחזיק בזה עד הסוף. מי שהתקרב לטובחו היה מבול
המוסר, הוא שכן שהוא דקוק לגרעון. בזמן מבצע סיני נשארו במוסר
רק גרעון ובציה. היה צריך להרכיב קומביינין ולגרעון עמד זאת
לגד, מביורן שבציהקה היה יוצא עם אולמן כמספיק להביא לחם פעם-
דלה. כמספיק גרעון עם ההתמחות שלו הוא מרס למסור את מפתחות
המוסר למי שהיה צריך להחליף אותו - וכך הוא נשאר.

כשפרצה מלחמת סיני היה גרעון כתיבה ביה. בני הכיתה בעטו
על שם מוסר את המלחמה. הרוב עברו בשלחה, גרעון היה במוסר
ולא היה סיכוי לגרעון בכלום. ב"כרוזיה" היה נער ערבי שקראו לו
"נאצרי". יום אחד ביקש מילוי להשאיל מבג ספר בימים, והוא ענה
לזו לך ליהודים שלך. החלימי התלונן אל המורה. הכיתה של גרעון
הזיירה את הנער הערבי לפגרה התיכונה והצבירו אותו בין שתי
סורות של תלמידים, כל אחד הוריד עליו "ליפוף". כאשר בא מישהו
והוריד שהיה צניחה כתיבה. הערבי "שילכ" בעד הרגע הזה.

כשכני הכיתה עברו לעבו שני יום אחד במוסר בננוה. כולם
החליטו שהמורה נופע את רשקול האחרון. כל הם הקיפו אותו בסדר
המלומדים ומתאו כמיים קצובות. גרעון לא הסכים עם זה.

בעכו גרמי עם גרעון כבירף אחד. על יד הגרף צמח שהיל.
גרעון החליט לעשות אימו ניסויי הלפלי. כל בוקר היה מתייער עליו,
אף אחד לא הבין, איך הצמח גדל למסוף.

בעכו היו צריכים התלמידים לבלות אחריהם. היו עם חבריה
מבוגרים יותר וצוותו של מורים ומרצים טעניין. גרעון נמשך
אז למסויים.

ב"כרוזיה" נהגנו לבנוב רכס כליחות כדי לחזור בזמן. היינו
נחקקים כפעם שהים-עשרה באיזה קפום ולא הייתה ברירה; היינו
בזנכים את האוטו, את האוטו היינו מסתריים במוסר, כי אי אפשר
היה להחזיר אותו. גרעון היה בא לליה, מסוף, חתן, עושה כל
מה שצריך באוטו הננוב. הוא אף פעם לא התקרב בגניבת האוטו.
אם היינו מכיאים שקסודו לבי-תוכו, גרעון היה עושה נחמן אותו
הוא התנהב בצורה נחמדה, לא היה נכנס לריב.

השירונות היחה הזירה. היינו יחד טיחה כיתה שלושים חברים.
זו היחה הושעה. הגביעונו, קיבלנו מדים, חיקנו אצל החיים והי-
ינו תקועים בקלס. קיבשנו שיטתירו אותנו כדי שנוכל לחזור
ל"כרוזיה" לעשות את הכתיבות. למסוף שיחררו את כולנו.

חדש השירונות היה קשה, אבל עבר בשלום, כולם הכירו את
כולם ועזר זה לזה. את-הסוף העבירו אותנו לכילו, וגם הסתכן
בגרעון בגרוד. עם היינו חודש ימים. ככל מסר בוקר קרה משנה אתר.

היה מספיק בין גרעון שהיה פ"כ וכן דוביק המרי שהיה א"פ.
דוביק היה וחרון, כי זו היחה מלונה של חיללים קשים. גרעון לא
רצה לזוהר. הוא החליט שבחנינו-חילי, מלונג מב"ים, צריכים
להיות הקטיונים ביותר. הירישה שלו היו גבורות מיל. בכל המלונה,
המב"ים, המפ"ים לא עמדו בירישה של גרעון, דוביק נסבר, הוא
הוא ואמר לו: עד כאן, אי אפשר יותר. הצדוק והלך לקיבוץ(במסגרה
המב"ים). גרעון ענה: אני לא אלק למסוף כלים באיזה משנה, אז
הישנו מועמדים לקודם שיבדו חול"רים וגייסו חיללים מהגדור.
גרעון החתוף בקודם.

בחום השירה הצבאי למר גרעון בקודם דוביקים יסורים של מסר
העבורה בבר-גליב, כשכן אתר-עשר חודשים. הוא החתוף ועבד להתרוע-
במסעון לזמן קצר. אז עמד במסרף וזוהכר 60 לירות. אתר-כך חזר
לגור בחיה, עבר לעבוד ב"מקורות" בעבר 120 לירות.

במלחמה שש-הימים בשלה גרעון (שלא היה שובן בשום גוד
ולא ידעו מה לעשות איתו) אילח להתפרש לליכות יונקא". היה השם
ששמערים יתחכו את הנכב וינחשו את אילח, ומסום-כך הקימו יחידה
באילח באספה אילח הימים שלא תשהייכו לאף מקום.

עד חקווח הכתיבה שלפני מלחמה שש-הימים היה גרעון פציטיט.
הוא טען, שלא יוכל לשרת בצבא קפס. עם הכתיבה האריכה הוא הבין
שבנושא הכהחון הוא טעה. הוא כחכ לאסנון בליה וביקש מבנו,
שיכיר עם גרודים כדי שיה יוציא אותו מהבזנכים ויעביר אותו אל
השריון. הוא כחכ לאסנון את הלילות כ-11 ליוני, ולא ידע שאסנון
כבר נפל במלחמה. בימי השבעה קם גרעון ואמר: אני בתגיים לשריון
לצבא הדקע. אביו שוחח עם סליק, אבל זה היה נגר. הוא לא הכיר
את העקשנות של גרעון. לאחר חגי טעה של שוחח בזניה, גישה סליק
לשכנע אותו כי ילך לחיל חימוש, בעיקר בגלל שהוא היה סבובאי
דיולסי. גרעון סירב, הוא רצה להתגייס לשריון, למלא את מקומו
של אסנון שנפל. זו היחה הכווחות של שש-הימים ששונחה את גישתו.

גרעון היה כמיס ההחפה איש גדוד 79 של יונס בן-גל. אני
הייתי איש גדוד 195 של יוצאי מלד. בודיים קולומביים. היחה אוירה
מיוחדת. למל פ"כ היחה גורה בה שלושים קולומבר. גרעון ואני, שני
מ"פים, סברנו את העניינים כגיניו בקו. היינו מלייעצים יחד,

יורדים לקו יחד והזורים לעורף, אני הייתי בקנטרה והוא במירדאן.
יום אחד הוא ניסה לתצוה ששת, אתר הנוקטים שלו שקע בתוך ביצה
ער הצריח. הוא החפץ מכה. אסף את כל הכבלים של המלוגה - ולא
הספיקו לו, למחרת בבוקר כמעט ולא ראו את הטנק. הגיע הטנק
ולכסוף גם המח"ש, כשהו בא, גדרון באגרוה עזומה; ראית עם
דבר כזה? שקיעה כזו עזר לא היה במיניו, הוא הפך את זה לענין
של גאוגריות, לא היה עזר טנק במיניו ששקע כמו הטנק הזה.

נהגנו לעזור זה לזה, פעם קרה שטנק אחד בפלוגה שלי חסך
שיל וגנבע. הייתי זקוק לסייע מהגדרה של גדרון. באותו זמן הוא
קיבל פקודה מיגוש ללכת אתרונית עם הגדוד לאיזה אירוע, אבל
גדרון אמר לו; וחסע, אני מוכרח לעזור למישהו. יאנוש אמר; עזוב
אדוה, זה לא ענין של גדוד 79, אבל גדרון המעקב; זה ענין של
"כדורית", תבין.

גדרון היה בגדוד 79 כשם תקופה קצרה, ולאחר מכן קמ"ץ.
הקמ"ציות שלו המטיחה במטר הוא טען, שבגדוד אחד אי אפשר
שיהיו שני סטופים. מינו אותו למ"פ. ביקרתי אותו אז בגדוד,
בעורף. היה לו כלב שחור שכולם פחדו לגשת אליו.

באקופה ההחשד דיווח לי מ"פ על טנק בוער. כיררתי במחלקות
שלי אם קרה מהשהו למישהו. הכל היה בסדר. הוריתי למ"פ שימסע
לשטח לראות מה קרה. הוא נסע וסיפר; חלק התחון של טנק בוער,
כטנק אין איש והמנוע עובד. דהרתי על הטנק שלי במהירות 30 קמ"ש.
במאחי טנק שהטוב שלי בשרף. על החולצה היו עקבות של אנשים.
נסחתי אחריהם איזה 15 ק"מ ומצאתי את גדרון עם הצוות שלו. הם
הלכו בחולות עם המסוקים; ביזרו הקשר ושדו. שאלתי את גדרון; מה
קורה? והוא אמר; זה לנו טרמפ עם הגדוד. אמרתי לו; אחה יודע
שהטנק שלך בוער?, הוא ענה; כן. שאלתי; אחה יודע שהמנוע של
הטנק עובד? הוא ענה; הוי, שכתנו. מן לנו קודם טרמפ ואל השבח
כשהעובר חזרה מבהא את המנוע.

באותה חטיבה היינו יחד שנה, יום אחד החליט גדרון להיות
מ"פ סיור של החטיבה, כשהיתה התקופה הקשה, שגדרון מאוד האמין
לה, אהב אותו המח"ש. המפקדים היו נשבעים, עקשנים והתאימו
למפקד. כומן שהגיע המפקד דוביק, היה כבר המפקד אש, בנפתר
הקרבנות וההחילו המסדרים. המפקד על טרר, נקיון וארבונו. זה היה
באוגוסט 71. גדרון החליט שהוא עובד המפקד ורצה להיות מ"פ סיור
דוביק חקר משהו מהצנחנים ורצה להלחם את המפקד. גדרון על
שהוא עצמו מהצנחנים, היה במי"ר ומחאים למפקד. דוביק היבן לו
חשקיו אחר - אבל הוא התקשקש להיות מ"פ סיור. ער רבו, לבסוף אמר
לו דוביק; את שחקת מה שנוחנים לי או שהלך הכיתה. החיילים שלחו
מכתב הערצה למח"ש, שבו היללו את גדרון ואמרו שזה לא יחכן שהוא
י"ל. גדרון צעק והחליט שהוא משהרדיר, אבל המכתב של החיילים

השפיע עליו. ניסיתי לשכנעו, אמרתי לו; גדרון, אל תהיה סיפס,
הוא ענה; לא מפנייך אותו, אני משתחרר.

גדרון הלך לשוחח עם גרודיטש, שהתגורר באשקלון. זה יעץ לו
לא להשתחרר.

אלברט מגדל היה מגן מפקד הגיס. הוא קעם על כך שהרבים
התבלבלו מבלי שיעירו לו. הוא לא רצה שגדרון יעזוב את הצבא,
שליק, שגדרון בא אליו בקבשה לחמיר את החוזה שחטם לחספ שנים,
נצח לו. שליק לא היה מרואה שגדרון חוד לשרת לאחר שאמנון נפל.
כך יצא סאלברט מגדל שוחח עם גדרון ושיכנע אותו להישאר. שליק
החיר לו את החוזה, ואילו בר-לב לא התקשקש במיוחד שגדרון יישאר
כצבא. זה היה כנראה הקש ששבר את בן כנמל. פרט לזה, הוא מפילא
עשה נגד מה שהסגר הרוב, גרופען עזב את הצבא.

פעם הוא הצטרף אהרל המלפס בנדשים. דני שני החליף את
יאנוש. לפני שירדנו לקו, הוא אמר; מכשיר יהיה לי יותר קל, דני
שני לא חזק כמו יאנוש, אני אעשה כל מה שאני רוצה. עם יאנוש
אני אפשר היה לפשוט וזככות, הוא ידע כל מה שאני עושה, הוא היה
דרמיננטי, עם דני שני אני כבר אהיה חופשי, היינו בקו שלושה
שבועות, ושבת אחת נהרג דני שני במוקד של המעוז, בכביל גדרון
היה טירוש הברן; שיאנוש יחזור כמפקד לבדוד והוא לא יוכל לעשות
כל מה שירצה, היו לו רק שלושה שבועות טובים.

החייפוסים אחרי גדרון בימים שהוכרזו כנעדרן

במהלך מלחמת יום הכיפורים העיד מישהו, כי שמע את גדרון
אומר; נמאס לי, אני חוזר לצנחנים. אנתנו הנחנכים נסענו בג"פ
לסואץ לעגום את יום יפה ולשלוט אותו אם גדרון היה אצלו
בגדוד. שם ביטט מישהו מה שבגדרון אמר. אח"כ, כשהחילו חוליות
סריקה לחפש חללים, סיפר מישהו, שגדרון בא למלחמה בנעליים
אדומות, החחילו לחפש נעליים אדומות אצל החללים.

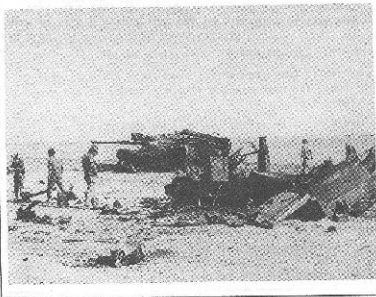
סריטים נוספים על החייפוסים אחרי גדרון:

הפרט דיברתי עם שליק, אמרתי שגדרון נעלם ולא יודעים איפה
הוא. ב-26.10. דיווחו שהוא נמצא, פונה לשרת חיטן וכנראה כזה
סמס. כך הקיד קצין נפגעים כמילפון. שחבנו שהלך בסדר. באותו זמן
יצא סמועה שהוא הצטרף לצנחנים. זה החאים לאופי שלו להחזיר
לכוחות שחצו את החפלה - ולכן סמועה שיכנעה. אך אחד לא חשב
שהוא נעדר והובא לקבורה בלא זיהוי. היתה קבוצה של חשעה שריו-
נאים ואחר-עשר צנחנים שהובאו לקבורה ב-23.10 בכארי. דיברתי
לסלפון מהלשכה של שליק עם קלטן מגן. הוא הגיע לחפס את גדרון
מקבר לתעלה. מינו קצין חוקר, עוזי דיגא, שיצא בג"פ לסיני
והחחיל לחפש אחריו. הוא הגיע לפני כמקיים שרופים לגמרי כציר

סיפור ולא סגא דבר. הוא חזר עם נעל אחת. זיהינו אותה כנעל של גרעון.

דוד בלעדי: כאשר עבר גרעון מהצנחנים לשריון, היה חבל לו לזרוק זוג נעליים אדומות, טובות. הוא צנע אותן לשהור. נעלי הצנחנים יש סוליות קרפ לבן, ואילו לנעלי השריון יש סוליות גומי שחור. הנעל שהביא ריגאי היה שחורה עם סוליות קרפ לבנה. על הנעל הייתה גומיה, ואילו הנעל הייתה מחוזה. הקרפ הלבן היה דביק ומלא באבנים קטנות.

ההשערה היחידה: גרעון נפגע מרסיס בחלק האחורי של הנעל כשהוא נחלץ מהסנק ודרך על הסרף הרוחח - הקרפ התחמס, נפתח וננשע דביק. הוא ירד מהסנק, חלץ את הנעל עם הגומיה והוציא החבוטה לתבוש את עצמו. כך נפל פנקס השבוי שלו. כשהתחיל לתבוש את עצמו טענו בו המצרים וריגו אותו. בביקור שני במקום מצא ריגאי את פנקס השבוי בין רשיחים ועל ידו החבוטה האישית. מסובך, שהריסקה לא נמצאה, כי המצרים נתנו לקרוע בכוחה את כל הדיסקיות, ביציקת הגנב שנצטלה לאחר מכן בילו, ללא ספק, שזו הייתה הנעל של גרעון, מאחר שהוא טבל מפלטפוס.

הוא לא בחר בדברים קלים, העמיד אתגרים והתמודד איתם

סיפורו של שמחה, חברו של גרעון בקורס סכנאי דיזל-מימים בחיפה.

בתחילת שנות ה-60 היינו כולנו חיילים משוחררים, שלא מאנזו סירור בחיים, נרשמו לקורס סכנאי דיזלים מימים, בחגיגות הכנס-ימה היו קשות. היינו צריכים לדעת מטגרות, ריחור, מסע בעלי-קצוצ. גרעון היה איתנו, הוא אהב מכניקה. קראנו לו ג'ורג' ואילו קראנו לו "ספקר", כי הוא היה קטנצ'יק. גרעון התגורר בחדר אחד עם חבר בנה-גלים, עם מסה לוי. בקורס התחננו שמשון ואייזיק, איתם הכיר מהצבא. כולנו היינו בני 21 - רק שמשון היה יותר מבוגר. גרעון ושמשון היו התלמידים הכי טובים בקורס. המיד קיבלו ציונים תשעים ומאה. שניהם הוכילו בכל. בסכנאים היו הברכה מעתיקים. אני התקחתי שמשון, שמשון התקח מאייזיק; ג'ורג' היה מזועזע, ב"כרווי" הם עשו מכתבני כבוד - המורה חילק שאלוני מכתב ויצא מהמכיחה. ענין המכיחות הרג אותו, הוא היה אומץ; כרוטיה, אך פעם לא האמנתם אפילו לאבא שלכם. כך הכל היו ג'יבניו יחסי הכורה טובים מאוד, אבל לא אספנו דגש על הלימ-רדים.

יום אחד החליט ג'ורג' שהוא רוצה ללמוד אנגלית. היינו "חפר-ניט" - איך לוסדים אנגלית? הוא אמר: אני אלמד בשיטה לא מקובלת ארשום מילים ביומן, אקח מילון סמישוא, החברה סיפרו שהוא ידע בסוף אנגלית.

גרעון אהב שליפות. בעיקר היה שולף זווית. על זה התאמן עזות והצלחה. אני התפעלתי מהכלים שקיבלנו בקורס, ואי פעם לא ראיתי כלים כאלה. כשהוא היה מחויף בזווית וסגובב אותה הייתי מתעצבן - היה חבל לי שהיא היטול והישר. אבל הוא היה בטוח בעצמו ואף פעם לא מיספס. הידיים שלו רעדו, אבל אם מירק משהו נזחית מחויק כיד מברג - הם חתויצנו. הוא לא בחר בדברים קלים, הקמיד אתגרים והתמודד איתם.

גרעון החליט לעבור קורס משלח-צנחנים. אנתנו ההנגדנו, זה לא היה סקצו. במרנו לשרה כבא, הגענו לביל שבז צריף להקים משטחה, הענין היה מנוגד לרעננו, זה כמו לחזור להיות בן 18. מה זה משלח-צנחנים? אחד שנותן בעיטה בישבן למי שצריך לצנות. הוא ראה ללכת לקורס כנקמה במשלהים שטירטרו סירונים. הוא כתב מכתבים - ואנחנו נכבדו לו אותם. מי שקילקל לו חכי הרכה היה אייזיק. המיר צעקו ואמרנו לג'ורג' אנתנו לא גימל לך אייזיק היה יושב בשקס - אבל הוא עשה חכי הרכה.

ההוי בקורס המכוננות היה נהדר. היינו תולכים לשחק ברקטות בכל יום, בהוף בת-גלים, חימשנו "חתיכות". סגז אחד נחשבנו

רציניים ומצד שני השתללנו כמו ילדים. בדרך-כלל נשארו כל הדמן כבוד-בלים. גידי היה גר באשקלון ולכן לא נסע הביחה. שמשון היה כבר נשוי, הוא ידע הריבה דברים ואצלו היה המרכז. שמשון התגורר בצריף, לא הרחוק מהחדר השכור של מסת לוי וגייז. היה שאצל סט-שון היה הבית היחידי - כל החבר'ת נפגשו שם. גידי היה בא אצלו הפיז. רותי גבר לא הרחק משם, וכך הם הכירו. אחרי שהוא התחיל להסתובב איתה - הקשרים קצת התנקמו. היה זה כבר בסוף הקורס.

גרעון היה ילדוטי יותר עם זאת רציני. היינו יושבים בשירות הרבה. הוא היה אוסר ליץ, מה אתה פולני יודע על ארץ-ישראל. היה ויכוח בין יהדות הגולה ובין יהדות ארץ-ישראל. החובבות על הכריות לעולים חדשים ולזוהתיקים. גידי היה שוקען, איך עשרת אלפים יהודים הלכו למחנה ריכוז על ידו 15 גרמנים. הוא היה עומה חישוקן ברובה צ'כוי היו חששה כרוזים, אם היו יורים היו הורגים ומהמר היו יכולים לברוח. אחר-כך הגיע למסנתן; בכל חסמן לא היה מסנה. מישהו היה צריך להתנגד ראשון ולהתרגל ראשון. לא היהנה היריבוה בין המורוה שכולם צריכים להתמל. חוץ מזה הוא המיד כמע עליו ועל אמת שלי, למת עלינו ארצת רק מ-57 ולא לפני-כן; לשם כל היכסח' ידעתי שונאים אחכם היה אומר, הוא גם לא הביא איך זה שגים לא ידעתי מה קרה לאבא שלי ואיך הוא נהרג. בקורס היה רוסי אחד, קראנו לו רוטקו. הוא נשאר קום-וויסטו. רוסקו היה נדלל לויכוחים איתו. הויכוחים היו סמתיים כמעקה ובצורה פראית, ואף פעם לא היינו נמכמים אותם. הדקות היו קיצוניות - אבל בהתדרג טוב. הייתי מספר לו, כשאמר צילצלו גדלם מחתי, הוא לא הבין. היו בלי סוף ויכוחים פוליטיים, כמו במקרה של ישראל בר, שאני הכרתי אותו איתה. גם אני לא הבנתי בדברים. לבוא לארץ וליבד חושש - זה היה הפלא השביעי של העולם. אני הייתי חבר מלגה שרוף. נשכחתי לארץ יצאתי סוה, הוא קרא לואת צביעות ועוד שמות גנאי. כך היינו יושבים לילה ומפספסים. ברון ואייזיק לא השתתפו בוויכוחים. שמשון היה חירונוטיק, ולא ידענו. רק אני, רוטקו וגידי. דיברנו על מפא"י, על מלחמת סיני, רק בנושא יהודים-ערבים דיברנו מעט מאוד.

גידי התחנן ועבד במוסך בהיפה. אחר-כך סיררו לו עבודה ב"מקורות", הוא רצה לרדת לטרנס, כי שם הרוויחה סבויין, במקום 250 ל"י הרוויחו 1400 ל"י. בטרנס הוא עבר עבר ברון קונפורט על מידות גוררות, הם עברו שלוש משטרות רצופות, 24 שעות. כשהוא היה חוזר מטרנס להופשות בהיפה, לא היה לו מקום לישון, כי אז המט-וררו קצת בעיות עם רותי. לנו היה חדר שדרי גוסף בדירה, להרבה חברים היה מפתח לחדר וכל פעם מישהו אחד היה בא כלילה לישון. בעלמ הבית אף פעם לא זוכרת את הרצוף של ייזר-משהנה, כי פעם היה זה ברון ופעם אייזיק או גידי. לפעמים הם היו הולכים לאכול אצל אמת של שמשון, שידעה לבשל מאכלים נהדרים. הקשרים איתו לא

היו הכי חזקים, נהגנו להסתיך ולהפגש אצל שמשון ושם עוד היה מרכז העניינים. חלק מהחברים הפכו ליבאים. רק הנשואים נשארו על החוץ. אלינו הוא בא פעם אחת והראה בנסכת איך אופים עוגה. פעם אחת הוא ואייזיק קנו מחבת, קוש ופטריות ובאו אלינו, אל הזוג הטרי, להכין מאכל מפירות. אייזיק היה המפקד וגידי בישל - וכל מה שהוא בישל היה טוב. גידי דיבר על בישולים, עשה נסיונות וקילקל חומרים, הוא בדרך-כלל הצליח, כמעט ולא פיטפט.

כפעם האחרונה שידעתי עליו היה כאשר עבד בראש הנקרה בבנייה גדו המערכת, אחרי העבודה הם נשארו ללון נסחט באוהליב. רותי היחה מתעצבנת, שהקלבים היו הולכים לאכול ולהתרחץ בבית - סלון והוא נשאר באוהלי. פעם הוא ביקר אצלנו עם ריגן. הילד הזה היה כדיוק גידי. אותן שאלוה, אותן חשוכות, ואותו מיקון עולם. הוא היה טוען ש"ככה" ו"אי אפשר" הם לא השוכות. הכל אפשר, צריך להתאמץ, צריך ללמוד.

באשקלון היה לבדוקן כלב ענק. הוא קנה לו אקרה קליבר 22 והתאמן במטרותים, אבל הפסיק עם זה מהר מאוד. בחקופת תההשה הוא רצה להכניס חריטים בביתו - אז הוא החליח את הבית. תקופה ארוכה לא נפגשנו. אני התעסקתי עם הריטים. ביקנו מחירים ומצאנו שכתיהפ זול יותר. הזמנו חריטים ובשיש-שכת אחד הטענו את התרי-סים על המסוימת ונסענו - כל השטופה - אליו. סיימנו את העבודה באותו יום השבת.

גידעון נהג לקחה מכוונה ומבגנונים יפניים, שרק ומרכיב, וצוחק על הייצור היפני; תראה איך הם קובדים, גועל נפש! הוא היה אומר. אז זו טרם היחה מפשיה רצינית.

סמחה פרידמן.

"הוא היה מחייב את יחיד הביטחון שלו"

ד ר ג

בטרם נוסף דבריו על עבודתו של גרעון ב"מקורות", רציני
לספר לכם כיצד הביע אלוטם.

גרעון, לאחר התנגדות, עבד כמיסן בספרץ. ידעתי שהוא עובד
קשה ונמרץ כהוגן ושכורתו כ-60 לירות לחודש, כשאזלכם היא
הביעה ל-250 לירות.

היות ואני הכרתי את אריה עוד מביה"ס כשלמדנו יחד, וידעתי
שהוא כנהל "מקורות" באיזור הצפון, פניתי אליו ושאלתי האם יש
לו מקום עבודה נדעון. באותה תקופה המנהל משרת וגרעון התקבל
אלייט. עד כמה שזכור לי עבד הוא אצלכם בידיאלים. והיות הוא
עבר קורס סכונאי דיזלים בביה"ס המקצועי בנה-גלים, הכיר את
הנושא.

יהושע

המחלקה שלנו ב"מקורות" נקראה מחלקה אלקטרו-טכנית, והיו
סמוכים בה השלנו, מאבות, דיזלים ואביזרים הידרואוליים. נדמה
לי שטיפלנו גם בהגנה הקטורית.

אפשר לומר, שבמחיצה כוח-האדם הייתה המחלקה סמוצמטת יחסית.
אני זוכר שעבדו בה כ-15-10 איש, ואולי פחות. בכל אופן אם
לשחרר ציבא את הדברים, התי שלפני גרעון ז"ל שבא למחלקתו עבד
שם אחד, שלאחר נישואיו החליט לחזור ללימודים. כשהתפנה המקום
הביע אליו בחור צעיר, ילד, צנום, סמל את מקומו.

אני מסתכל כמה, בבטח אזורי, חושב ונזכר כהופקחו; שחקן, לא
דיבר הרבה, וגם כאשר ריבר, צריכים היד להקשיב לו טוב טוב,
כדי לשמוע אותו.

גרעון יצר חיכת איזושהו קשר חברי עם אותם האנשים אשר עבדו
בחוג המחלקה. מבחינה מקצועית. לפעם הביע גרעון כסכונאי דיזל-
ים. מאחר וספרים היות בועים, ולא היה בהם עיסוק לשם כל הודיע.
והיות שהם הדיזלים היה צריך להתחיל בכוננות רק לשעה, צריכים
היו להפעילם שבתיהם פעם או פעמיים בחודש.

עבודה זו העסיקה את גרעון למעשה מספר ימים בחודש, כשנשא
הימים השחילי כעבודתו וכוונתה, משאבות וכוונתה. אני נזכר פעמיים
שהתחילו להתקניין בו; מי אתה, מהיכך אתה. גרעון סיפר לנו
שהוליו גרים באשקלון והוא בשוי לבחורה חילונית נגר יחד עם
הוריה במוטבה הגרמנית. מה שהבנתי מבריו תיחסיים כינו לחונתם
לא היו משורשים. חוד מות לא ידענו הרבה יותר.

אני זוכר שפעם אחת הוא היה צריך לעזור לאחד הכהורים
בלימודיו בנושא החשבון וכוונתו. גרעון שלל הימט בכל הנושאים
התיאורטיים, הוא התנדב לעזור לו. גרעון עזב אוכלו כעבור שנה,
ורומה, שהכילות שנוצרו במשיחה היו הגורם העיקרי לעזיבתו את
"מקורות". נדמה לי שעבר לעבוד במרום.

י ש ר א ל

היה לי הזכור לקבל את גירי ז"ל לעבודה. קשה להגדירו בדיוק.
היה זה בחור עם הרבה מסתמט, הרבה פרץ, אבל הכל עצור וסגור.
כדי לא לבער בזולת. יש דברים שאותם אני זוכר היטב, והראיה
לכך, שאז הייתה לנו עוד מחלקה שהעקירה הייתה היקון מודרי-מים.
האראיה לה היה עובד בשם זאב. באיתה נח הובאת למחלקה מחרמת
קטנה לעבודה. היות ואני יודע לחרוט, נכנסתי לעזור לזאב. גירי
אבל אחרי. אני רואה לפי המבט שלו שיש לו מה מלא דברים, אבל
הוא שוקק. גרעון היה צעיר, לא עבר זמן רב מהלימודים, ורבה
לומר ששהו, שאני ידעתי לא הפסתי את הפעולה במאה אחוז. יכול
להיות שבאמת זה היה כך. בעריניות - זה האופייני שבו - חדר מנימה
הורך ויכוח אישי בינינו, שהייתה כעיו "מלהמת" ביננו, מי יודע
יותר, ומי שלטד יותר טוב, ההבטא כך שלא רצה לפגוע במישהו.

לאחר מכן עבדנו יחד זמן רב. בחקופה זו התגלה בבחור שנהיית
לעבד יחיד. לא התבייש לומר מה שיש לו לומר, וכשהוא אמר היה
קשה לעזור בקרו. היו מבטים שהיינו צריכים לומר איש לדעתו,
עזור, עד מה, רגע, צריכים להשוב הלאה מה לעשות. הוא היה
מסוגל לעזור, לפעום "הצע הצרכים" לחונר חזרה ולהחזיר מחדש.
אני עבדתי איתו יר ביד.

שאבות. גרעון לא התמא עד אז בשאבות, אבל כבחור עם ידיים
ורגא שחוח היה נכנס שחר סאוד והכיר את הנושא. כשהיה לי איזה
ייכות איתו, היה אתר הדברים שאמכתי חסיר לעשות הוא, להוכיח
שכדי לדעת יש צורך המיד לזורה. פעם שאלתי אם גרעון על ביוון
הנדוקה הכנף של השאבתה. בגלל אלוטם קל לפעום. הוא אמר לי כמה,
והיאת אורה בתנופה. אמרתי לו, רבע אחר, חושבים. אז הוא ענה לי
נכון, חושבים, חושבים. קשה השבון נפש שניטו ואמר; לא, כמה,
לחלוץ לו למה כמה, אז הוא הסביר, בגלל שאי זה מסתובב הפועל
נעשית כך וכך. היקן אז עצמו בלי שאני הייתי צריך לחקן לו.

פ ד ר א

למעשה כבר יהושע וישראל אמרו הרבה דברים עליו. חלק מהדמן
אנו העסקנו אותו כחפזי הסכנו שלנו. ידענו שהוא לא אהב כיותר
את עבודת הקטירות והביירת. הייתי מהישוב לוי וכתוב לו את כל
הדו"חיים החודשיים של כל העבודות ושל כל המעבדים, שבעצמו בורה
בספק כל החרוש, כי כל אחד עבד כענף אחר. אני למעשה עבדתי איתו

הרבה כדוילים, ישראל במשאבות ויהושע היה ראש המחלקה. בסוף החודש היו נוהגים לרכב את כל העבודות מראשי הצוותות. והחזור שהזכיר יהושע, שהלך ללמוד אחר נישואיו באוניברסיטה כמנהגם ובמקומו נקבל בידו ז"ל, שימש כמקיד שכני.

כשהיינו נעפים ליד השולחן, הייתי מתייבב בצידו השמאלי, וכשהייתי מכתיב לו, הוא היה סתיך את החיך הביישי שלי ואמר לנו, עכשיו אנהנו כמו חלפודי ביי"ם. וכך למעשה אני זוכר את גרעון. כשפנו אלי ושאלו אותי האם אני זוכר את גרעון בלעיי, אמרתי, רגע אחר, הן, חושבים, והחלתי להזכר, ואז נזכרתי בחמונה שלו עם החיך הביישי היה. אמרתי ליהושע, שהפתיש בצד, הפיר לי זה לא הבחור הזה הביישי עם החיך התמיד על הפרצוף? ולא ידעת ממנו אף פעם דבר, למרות שהיו לו צרות בשפתה. לא הרגשתי עליו מאושה, המיד חיך, היה גרוע, לא עצבני, לא הרים קולו על אף אחד. זאת אמת החבנות שלו והצברך בהן, והרבה אנשים צריכים להתברך כחכונות האלה שהיו לו.

כמו שהזכיר יהושע, מבחינת ידע מקצועי, החבור ידע להטוב בכיוונים הנכונים. לנכותו יאמר, היו לו מיד מרונות לכל בעיה שהתעוררה, ובללא מנא מרונן הוא שאל. אני יכול להגיד שאצל גרעון לא היו דברים כמו לשל; אני לא עושה את זה, אני לא אוהב את זה. הוא היה מאוהב אנשים, כשהטילו עליהם הפקידים עשו אותם. הוא לא שמר שזה לא המקצוע שלי. בינינו היו יחסים נאמח הכריים.

אני נזכר במשור. למרות שהיה לו קשה, וגרעון היה בחור צעיר, הוא לא התלונן על ששור. לא הלך לבקש את עזרם של ההורים, הוא ניסה לפתור את בעיותיו לבד. הבעיות היו רגשיות, הוא חשב לנתח את הקשרים. אני חושב שהוא אהב את אשור, יחד עם זאת זה הגיע לאיזו נקודה, ואני אינני יודע מה היה שם. גרעון רצה לפתור את בעיותיו לבי, להתמודד איחן, לא להיות הלוי במישהו, בעזרה, למרות שהיה לבי.

ד ו ד

אני רוצה לספר לכם קורה מהקופה ההיא. אני יודע שהיתה לו קופה קשה מאוד. באותה הקופה עביתי כ"היודע" והדומנתי ליעחים לחיפה. פעם באהי אליו. הוא נר אז בנוה-סאנן בחדר קטן. הבינוחי שהוא לא"אוכל מעדניס", ושחוא משס חוסך כל לירה כשביל לחה לבן. אמרתי לגרעון "אחא יודע מה? בוא נלך לאכול ששהו". והוא עונה לי, "לא אבא, איני רעב", הרגשתי שאל כך הובר. אבא "טריח". אהה לא רעב קניחי לו, טוב, אני רעב, בוא. נסענו לאיזו ממערה של קרבי-נוצרי ליד "אגדי", כשגרעון אומר לי, בוא אני אקח אותך לשם, יש שם "סטייק" יוצא מהמלח. כמובן שאני חומנתי, ראיחי שילפי דבריו לא רצה, ואיך שהוא אכל, הבינוחי שרבר כזה חטר לו. גרעון לא מנה אף פעם אליו בבקשה עזרה.

גרעון התמודד עם בעיותיו לבד, בכוחו, הייתה צריך להוציא ממנו ולהכין שיש לו מה ויש בעיות.

ק ר ז א

זו אמת. היו לו בעיות, אבל הוא אגד אותן כחזכו. גם התכרים פה רצו לנסות לעזור לו. לא פעם אחת, כשישבתי איתו במשרד למעלה, כשהיינו עושים את הדו"ח החודשי וזיכנו רישום העבודות, הוא לא אהב לרבר על רגשותיו, הוא התמודד אתן לבד, אך פעם הפלס "החיתנה פה, החותנים שם", אך לא הרהיב את הריבור, על כנה סלא ירחבו עליו ויגידו, מסכן, הראו את צוופיו. אני זוכר, דוד, שביקרה פעם או פעמים אצלנו, גרעון אמר לי, אבא בא לביקר. שיחה של 5 דקות, נכרדים וזה הכל. גרעון לא אהב להמשיך חייה שהוא הרגיש שזה כמובן את זמן העבודה. עו כתי כך היה מסור לה. גרעון היה ארט שהיה נעים לעבוד איתו, אנהנו שהיינו סקור-ביס אליו הבינונו שהוא הגיע לאיזו נקודה שעליו לגור בנפרד ולהתרחק לחקוה מסוימת. ואז באה החלפה, אינני יודע באם זה בדכותך וכסיוע שלך, שהוא עבר למדום, לים-המלח, ולמעשה בזה הוא חיפש את הפתרון.

ד ו ד

כן, לאחר שנה עבודה בסדום הוא השחק באשקלון עם משפחתו. שהוך שידה עם חברי גרעון לעבודה ב"מפרורה" בשנת 1962

אני הערצתי אותו והאמנתי בו, כנאמנותו ובצניעותו

אינני זוכר את הסדר הכרונולוגי, אך גרעון היכרחי על דרך
היה באשקלון דרך אמנון. באותו זמן עסקתי בשיט, והרבה ילדים
בכיתה הצטרפו לימייה, היו אלה בעיקר הנוצח שהתעניינו בשיט.
עם היינו איתן יחד בקורס שיט בקיטון, הגנבים לא התעניינו ביד-
תי כנושא זה, הנוצח היו צוות טוב, ככל הימים (באופשה) היינו
נפגשים על שפת הים, עם אמנון שוחחתי רבות. הוא היה איש ספר,
וגם אני הייתי כזה. השיחה התנהלה על נושא הלימודים, למשה
אמנון לא חללי בים. את גרעון היכרחי בחקושה בה שירה בצנחנים,
והיה בא לחושה לאשקלון. גרעון ידע שאני עוסק בימאות וכך
התידרנו. גם גרעון היה מאוד שקדן לים. באותה תקופה היינו אכלי
גים סכרות משרד האשרף אלינו. לא היה לו ידע קורס ספלי
הוא הפס את העניין מהר.

אחד מהדברים שקישר בינינו היה גם הצבא, אני עסקתי בתכלה
והוא ב"חולריים", היה לנו הרבה ליפוח על נושא הצבא, הייתה זו
תקופה ארוכה של שיום, ובידן החיילים ששתיים בו יש הרבה על מה
לדבר, על הגבולות, המסומות בארץ ועוד.

היו אלה אולי הסיפורים שלו ועלו שקישרו בינינו, הפרשי
הגלים בינינו היו כ-3-4 שנים, היינו צעירים, ומה שקישר בינינו
היו הנוצח, כאשקלון היו שתי חברות של בנות, דהיה ומורח.
כניינם היה גם המורה יהושע גיא-של שכביחם היינו עורכים שנישות,
גם דני מחול ז"ל היה איתנו, וכך היינו נפגשים בטטיבות.

מה שקישר בינינו היה לא רק הים אלא גם הפניעות החבריות.
שכנענו היה בא היתה, היה מחפשי אולי לודא אם מתקיימת איה
גנישה. נפגשנו רבות, גם אצלם בבית ערכנו פגישות החברה עם
או פעמים, היה זה כשאנו היינו עדיין רווקים.

גרעון השתחרר בשנת 1960 והתחתן ב-1961. לאחר תחונת קצת
התרופס והשנים בינינו, גרעון גר בחיפה וגם אני הייתי עמוק אז
בכניו הבית והשפחה שלו. בחקושה זו היה גרעון סמט לבקר באשקלון

שגרעון חזר להשתק באשקלון ועבר לגור בביתו ליד ביה"ס
"התקאל" - היה זה לאחר מלחמת ששת הימים - שוב נפגשנו ויחדנו
את הקשר בינינו.

אני קנאתי בגרעון, כי הוא היה לוחם ביהודה קרבת ואני
הייתי בהנדסה. היחא כבו קנאה לוחמים, וכשההרסמו הסיפורים
על גבורת הצנחנים הרגשנו "אפורי". גרעון הסביר לי שזה לא ככה,
לא כולם כגבורים. גרעון היה כמלחמת ששת הימים כאילה. בחקושה
הכוננות ירדנו ממטוסים לאילה אבל את גרעון לא פגשתי.

כשאני כחושפת הרגשונה נודע לי מרבקה אחתי שאמנון נפל.
היא הייתה בת כיתה.

כשהשתחררתי בחחילת אוגוסט נפגשתי עם גרעון. הוא עבר אז
לחיל השריון ונשלח מיד לקורס קציני שריון שנמשך אז לאחד
המלחמה. לקורס זה שובץ עוד לפני שעבר את קורס הקצינים הבסיסי,
כי אז לא נפתח עדיין הקורס הבסיסי. דבר זה הפליא אותי, היה
זה שקרה לא רגיל. לאחר מכן הגה חלק לקורס בסיסי וסיים אותו
ב-יוני 1967.

בחקושה התחשב שירחתי במילואים בטיני, עם גרעון לא יצא לי
להיפגש, התעניינתי בו, שפגתי עליו כשהיה סיים שריון ויהיה
שירחה באירור מירדן.

עם גרעון נקשרתי שניה קרוב, בחקושה בה שיפץ את כיתה
שירד ביה"ס "התקאל". באותה תקופה עסקתי אז - לאחר שקוה עבודה
הת - יחד עם קרול ככנין בגוה. גרעון פנה אלי ששקבל עבודה זו.
הפניתי אותו לקרול, ואז עברנו יחד כחקס הגב לחקושה לבית,
מספר ימים. באותה הימים היינו שוחחתי רבות בעבודה, וגם לאחר
העבודה על כוס קפה בדירתו.

החברה שלו היו אז השפחות הצעירות הנשואות עונד הרמתי,
וילנסקי ועוד. ב"מרכיז" היינו נפגשים אקראית כשבהו ב"מערן"
ושוחחתי על דוד והא. בחקושה כשהיינו עדיין רווקים נפגשנו יחד
כסובן לשאתי שהיינו נשואים היינו עוסקים יחד, אבל יחסינו
נשאר קרובים. היה קשר נפשי עמוק בינינו. אני הערצתי אותו
והאמנתי בו, כצניעותו ובהכרחו.

באותה תקופה שישמתי - נוסף לעבודתי כדואר - גם כמברך
סיוולים ב"אגדי". לשם כך עברתי השתלמות, אבל לא רציתי זאת
בעבודה, וגם אחד קיבלתי טלפון והתקשתי למצוא עוד חבר אחד,
כי יאצנו ב-3 אוטובוסים. הרמתי טלפון לגרעון והשפתי עליו
להצטרף כמברך. גרעון אמר לי "מה, עזוב אותי, אינני יודע
להתירך", הסכמנו שאוטובוסים יספר בעיקר על מורשת, ובתנאיה אני
ארכז את כל המטיללים.

לשילוב הביא גרעון איתו מצלמה וצילם בכל מקום, ברהט, בחנוך
ניסח לחתום עמתי מחיאת הצילום, אמרתי לו, אחא מבדבד את כל
סכסך לצילומים, גרעון ענה לי "מה אתה חושב, יוצאים בשביל הסכסך"
יוצאים למען "הכיי", והצילום הוא חלק ממנו". בשיחתנו עוד לפני
הסיוול אמרתי לו, במורשת אחא יחד טוב ממני.

גרעון היה אותה לשפוח ולבלוה, הוא היה נחמד ובעל אופי טוב.
בסיוול באו אלינו הנוצח ושאלו עליו, האם גרעון נשוי?, כן קניתי,
ואתה גם כן, חבל הן אמרו.

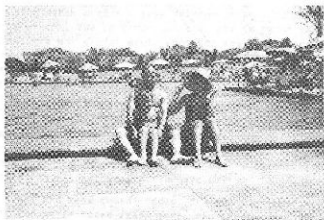
במשך השול הצטרפו לארוחות למטיילים, וכשחזרנו הגינו כעזולה להפסקת שעה. הלכנו למסעדה שבדעון חליץ עליה, הוא הכיר את המקום מאז היותו חלמיץ "כרוזי", הסגנו סטייף זיין חוק, זה היה "כיף", כל האנשים המרשמן סמנו וחיבבו אותו.

עד למלחמת יום הכיפורים לא נדפס לנו להישג רבות. שנינו היינו עסקים בבנין המשתווה שלנו, אבל כשהיינו נפגשים אקראית הרבשנו קירבה חברית רבה.

באחד החופשות הראשונות שלאחר מלחמת יום הכיפורים נפגשתי עם עדה. הייתה זו פגישה שלווחה בקרני בוצעזע. אמרתי שלום ולא יכולתי יותר. לא ידעתי מדוע, רבקה אחתי אמרה לי, אחי בעל זקן, ער קצוב ובעליים אדומות, הגובה שלי היה כמו של גדעון, ייחכן שהזכרה לעדה אח גדעון. הייתי טוועזע. קשה היה לי לבוא לראותכם, אולי הייתה זו הפיטה טעווחת שלי, לא היה לי האומץ לבוא אליכם.

עם עדה הייתי נפגש לעיתים ב"ששט", היה נורא קשה, הרבשתי בטנימווחי החווה קשה, כמה אדם יכול לשאת לשכל שני בנים...?

ש ל ת .

חבר נאמן שידעת המיד לסמוך עליו

לאחר שגרעון השחרור מתבאר היינו יחד בקיום מכונאות דיזל בנת-בלים. למדנו יחד כשנה. בחקופת הקורס, ולאחר מכן, הכרתי אותו כחבור נהדר, בחור בעל קצוות כשטה העיוני ובאופן מעשי. למדנו מבו - אני וההנהלה - הרבה, וזאת מאחר והגיע ככומר כדורי שלטר מכונאות וסיים 4 שנות לימוד אחרי גיטיס עצמי.

למדנו ממנו לא פחות מהמורכבים עצמם. היו לו ירי זהב ומבלגן-ות, הוא הדרין אותנו איך לשלם וכיצד לכלול לגשה למנוע.

גם כשעזב שלאחר הלימודים, זלא אתה"צ היינו הולכים יחד, בחורים צעירים, רווקים, ובלות.

בחקופת הלימודים הוא היה זה שכעצם הדין וליטר אותנו להכריז ב"ז"פליג"ט ל"אינד"ק שפורי"ח, כלומר; בין סמוע דיזל לנגדון, שלא היה לנו כל מושג בנושא זה.

גם בחקופת זו היה לו טבלנות רבה וגישה לכולם, וגם בתור ידיד כשביילינו יחד.

גרעון היה צוללן, טמט פקצועי, והדין אותנו בים, איך לשהות וכיצד לנשום. הוא היה צולל ובשאר במים זמן מסוים עד שהתחילו לדאוג לו.

נשארנו קבוצה של 7-6 חברים וקמרנו בקשר אהו הרבה שנים עד שנפל. קבוצה זו נשארה איתו בבידודות, היינו בחמומנו ואף השתת-נו בברייה-המילה של בנו הבכור - דגן.

החלטתי להפליג וראיתנו לעינים הרקופות. היה הקופה שהגעתי אליה למקום עבודתו בסדרום, הוא שיכנע אותי לנסות לעבוד שם.

עברנו יחד על אותה ספינה שעברה 24 שעות ביממה, בדרך כלל 12 שעות בגרעון ו-12 שעות אנו. שם הספינה היה "סקסט", הוא היה שם-השעל על הספינה כאילו היה בסקסט, כשם הספינה, וחמיד איתר הקלות כל שבועיים, בערך, היינו נוסעים לחיפה, ובמבציע אחר הצות הורנו למדום, ובבוקר מוקדם נסענו לעבודה. כשהיינו מגיעים, היה את מאיתנו הורף לעבוד על הספינה והשני לנוח, על-מנת להחליף אחד חברו. המשמרות היו 6-6 בבוקר עד 6 בערב, ו-6 בערב עד 6 בבוקר למחרת.

בחופשות בחיפה, היינו מבליים יחד עם החברים שהיו לנו עוד מה-קופה הקורס, והטן ששטון, שטחה, סיכה, אייזיק, עורר ועוד אחד או שניים שהכרנו בסדרום.

בחיפה כילינו בטרשים, טעדות, מטפסיה, מוזיקה וכשחייח כז-סיה, שמיים, שלא היינו מתנגדים לזאת לעמקים.

באחד הביקורים שלי באשקלון - פקום סגורי הוריו - אשר בעידן

דום רכש יריה באשקלון. ביקרתי בדירהו והכרתי שוב את אשהו רוחי שרבותיה לפני-כן.

אני נזכר בבידור מזהק פצהק שקרה לי אז לפני שנים. ערב אחד הגענו לשם לישון, ובנו דגן שהיה כגן 3 התעורר כבוקר וראה אותי ישן על הספה כשרגלי מחוץ למיטה וקרא: "מראו רגליים של כן-אדם". מספר שנים לאחר מכן כשדגן ראה אותי נזכר ואמר, "בן זה האיש שישן אצלנו פקם עם רגליים מחוץ למיטה".

הסיפור הזה זכור לרוחי ולדגן עד היום.

מספר שנים לאחר מכן פגשתי את גרעון בספנס מיוחד, על-יד "באגרי" אחרי נהייה, לא רחוק מראש הנקרה. הוא עבד על ה"באגרי" שרכש אותו עם חבר בשוהמה. שכונוד לי שהוא בצעון והגעתי אליו. שאלתי אותו איך אתה עובד שם עליו? גרעון השיב: "הנה הבאגר, אני עובד עליו, אני הורף וזו העבודה שלי". שאלתי אותו; היכן אתה אוחלף? היכן אתה ישן ומבלה? כנהרתי? או בקיבוצים? גרעון ענה לי: "גם זה קורה. בדרך כלל אני נשאר שם רוב הזמן, יש לי כאן אוהל ספיריים, וב"פ השמרת אחי גם לטיפול. יש לי כאן את כל הצורך, ואני מספל לעיתים גם ב"פ".

גרעון היה קם בבוקר, מרחץ, שוחה ששהו ועובד על הבאגר, הבערב ישן באוהל. הייתה לו טבלנות בלתי רגילה לעבודה, גישה וידיד רכ. הוא היה נישט לעבודה במיומנות רבה ותקפיד על יריים נקיות, על-מנת לבצע את העבודה בצורה נקייה, ללא לכלוך החלק-ים. הוא היה מסמדי במטליות, אחז בכים ואחת ביד. גרעון היה טמטקס בנושא. לרג שאין גישה למכונאות היה לוקח זמן רב לבצע, אפילו הברגה בומר, מה אצלו לקח זמן קצר, מאחר והייתה לו גישה לכל זכר, הן מבחינה טכנית ועניינית.

במקרה אחד אני זרקתי איזה חלק. הוא אפר לי: "ש"ב, תרגע, אתה חם, שב וזרחה, אני אסדר", וכך זה היה. הוא ידע חלל, הוא היה מוכן בכל מקום, אם זה בסדרום או בחקופה הלימודים.

לידעתי, היה לי באופן אישי, ולכולנו, הרבה מה למודר ממנו.

הוא היה מסור לירידים, עד כדי תמימה, עד שאני הייתי המום ומטפס סך, עד כמה הוא מסור וחמים, טוב-לב ונזחן "קדישים" לאדם שאינו מכיר. חבר נאמן שידעת המיד לסמוך עליו. היה מבטיח ומקיים.

גרעון היה נוסע למרחקים לטפוש חבר. היה מגיע ממרחקים לכל אירוע של חברים, פס או בלי המשפחה. בחור, שניתן לוטר עליו, יריד בלב ובנפש.

א פ ר ו פ

בסדרום הייתה טפינה חדשה שקראו לה "אילינויט". היא הייתה

היה לו מוסר עבודה מיוחד שלא מוצאים כיום

עבדתי בחכרה מנופים - מחירים "המנעז" את השירותים והאחזקת קיבלנו במוסף באשקלון. באחד הימים הגעתי למוסף והבחיתי את ברדעון. בחודר רבילי, לא נדרשט ששום עבודה, כל דבר סבצע נאיסיות וכיבודיות, לא הית אזלו דבר קשה, אז דבר שאינו ניתן לביצוע - הכל אפשרי; אם היחה זו מניעה קשה ממתח למכוניה, ריהוק, או אנטו משע כבד, באם היה צריך לעשות - עמתי להלל את עצמו. הוא היה מבוזאי-מסגר עם ראש מתוח ועקשנות כבצע כל דבר; עשה הכל, בשקט, ובלי להלהונן. במוסף הוא עבד יחד עם שמוליק. זה היה חתיף וקל, ואילו ברדעון היה החיך המנון; בולדוזר. היה לו מוסר עבודה מיוחד שלא מוצאים כיום, שמוליק קינא בו בהרבה דברים.

אנחנו נקשרנו לאל החתיבים והם. התיירדנו. כאתי אליו הביתה, אז הוא קנה דירה מרונחת ופילא בה לבדן; צביעה, ביגון, והמיד היה מספר לו: "אני הולך לעשות את זה כאן, וגם את זה... ראייתי את שיהו שימא את הכניסה לבינו. הוא ירע לילכת קדימה. הכריח את את בנו דגן, ילד נחמד, חכם.

בחקופה מאוחרת יותר, במסגרת העבודה, הוא בא לחישה לעבוד על מנוף הצרית שלנו. גרעון היה שותף טוב מאוד בעבודה. היו בינינו לעיתים יוכוחים מה כדאי לעשות - אבל לא היו חיכוכים. הכל התנהל בינינו מהבנה. יחד היינו יוצאים למסעדות, בכל מקום שהגענו הכירו אותנו, שאלוהו; לפה לא רואים אותך. הוא הציג אותי בפני חבריו, בחורים יוצאים מהכלל, שקיבלו אותו כשיא החתיבות. הם היו ידידי אמה. האמסנו אצלו כביח. כאשר גפרנו את העבודה הדרנו למוסף באשקלון.

גרעון אף פעם לא התלונן. ביצע כל עבודה קשה. הוא ביצע כל דבר גם אם היה מסורס או לא עכל משכורה חולפת. על המנוף הוא למד לעבוד, ועבר בעקשנות וביסודיות. את, ערדנו כאילו ישן והוא ידע שצריך לנצל את הכלי עד המקסימום. כאשר תיקן מנופים לא ידע להשפילם, אבל הכיר את כל הידיות והתפרייהם. הכל עבר אצלו. בכל מקום עבודה שהגענו היה סקובל. לאחר שגרעון הומיע, הכל הית מסודר. היות ומשכורתו לא היחה מהסובות, רצייתי שיעבור על מנוף. מנופאים השתכרו כמליים מהמנופאים, הצעתי לו שישלהם בקורט מנופאים מוטסמאי. לעומת דאם עבר לאחר חקופה ארוכה, קורט לבט-יחות למפעילי עבודה-נייד/מחפר.

היחה חקופה בה יצאנו לאלית לחיקון מנוף שההספך. תיקנו וחורנו. חיכנו אז לצאת לטיול, אולם זה לא יצא לפועל. היחה זו חקופה טובה להחשבונה. לגרעון היחה מחשבת על כל עבודה. הוא היה חכם בעבודה, רציני, עקבי, כעל החרטה מפעם לפעם, כלי גאוה.

החוקה והכרזה סבילן. אחר הערומפורים שלה נפצע. היה לנו שם מנוף ענק "ליפה" ססה, שהיה מיום כ-70 סזן. המפינה היחה הרבה יותר כבדה, היו צריכים לריוטה. ברעון נתן אידו עצה, והיו שם כמה אמריקאים שהיו סומחים בנושא הרמת סמינוח. מברוק לא היה במקום והקיסם צו אחר של המפינה והיו צריכים גם לצלול, וגרעון כצוללן מוכשר צו התחבר.

כיום-המלה ובמרום צריך לצלול עם הרבה יותר משקולות מאשר בדרך-כלל, הוא צלע עם כמה חברי, בעיקר אמריקאים, והיה עוזר להם, מתייעץ ומייעץ איך לחקן ולטפל, למסוף גילו את החקלה, שהמולמל נמצע. הוא חוקן. הוא לומר שכוכחו אחרה החקלה חור זמן קצר.

עוד דרגמה למשל; גן-אדם נחצע ברחוב עם מכוניה. גרעון פשוט קורא לנו; "חברי" בואו נדחוף את האוטו". שרימיט את הסכסה, במסיום התגביע ולברוק את הטיבה לחקלה. לא חשוב אם זה בדרך כלילוי, בדרך לים בקיץ. הוא יכול היה להחכסם צעתיים-שלוש ולנכות לעזור לבן-אדם זה. זה היה כל-כך טיפוסי ואופייני לאופי שלו, העיקר לעזור לבן-אדם הוא היה מנגב את הידיים ומשחק לדרנו, כאילו לא קרה כלום - זה היה גרעון.

מרום חום נורא, עברנו ככרזה "סי-אי-סי". החברה נבחה את הבריכות המשפורה למלה וסוגייהם. היינו מעבירים אדמה על דורבוח ענקייה מסרח של 3 ק"ס. המום היה נורא ובבוה. היינו גרים בחר-רים מסרזגים, וגם כך היה חם. בחקופה זו היו לנו לא פסע חקלה וצריכים היינו לעבוד רצוף כ-20-30 שעות ללא תמסכה. היינו צוב-דים לפעמים רק עם "הלבנים" ושוחים כמריחה גדולות של מים מהג'וקונים. הגוררנו בקרוונים, 2 בחיר, משם היינו יוצאים לעבודה בבוקר, מגיעים למקום העבודה ולוקחים את האוכל.

צורה - היה מיו טרעון, בו היינו משחקים מיינג-סונג, וכן היה שם מים "שקם" שניתן לקבוח בו מצופים, לא משקאה אלכוהול-ים, לחברי היו בקבוקים, לא יודקים שהיכן, אולי טררר "כורמה" או היו כאלה שהיו מביאים מהבים, היינו שוחים, גם ברעון היה שוחה כומיה-שחיים, לא יותר, בעיקר וויסקי.

זו היחה חקופה שאני זוכר אותה לכוחה. אני ענדתי אסנם מספר חדשים, אבל גרעון עבר חקופה ארוכה יותר. הכלכלה היחה שובה, אוכל טוב ובשפע, הטמבה היחה של החברה היחה אחראיה לכן. המפעל היה מסבדר את רוב הכלכלה, ואנחנו היינו משלמים מרום סמלי, זו היחה חקופה יפה שאני זוכר אותה לשובה, וכמובן שאת גרעון אני זוכר מחקופה זו, כשהוא הכנים אופטי שם לעבודה.

ברוך קראום.

"ידיעות אחרונות" - 22.6.1972

"ח פ ד ר ו ת" סיני עולות על הקרקע

מעוזי-סיני הם כהלים "לא באופנה", כיוני 1972.

המעקים (קדיין) בשרות-הנפש של אבו-רום, הרחק בדרום-המערב (במלוא הלהט) בגדרות-חיל ובסאהלי-כידואים בפיחה-רשיח, הרחק בצפון, אבל סי מעניין במעוזי-סיני?

ובכל זאת, יוני הוא "הודש סיני", אם נרצה בכך, ואם לאו.

ירדנו לשם של ברזבונג כיוני 1967, ופאו אנו חוזרים ובר-קדים את המקום מדי שנה.

אני זוכר את הפעם הראשונה - שלוש או ארבעה ימים לאחר חום הקרבות. ישנו כאן, ליד הסוד הקטן, הסדוק אל תוך ההעלה, סוד החורשה שמצפון לאיסמעליה. מישהו הציב כיסאות-קש על החול וארגז של "קוקה-קולה" מצרית, חם כחם; האויר להם. העצים שמסלול באילו רקדו, אך האנשים טבינו רסכו בקור שבע מקירבה. אלא היו שרידי מלובנו של אורי, אנשי הסירות של סביבה 7. כל אימת שנשאר ציניהם - ראו כיכסם את סריות חכריהם, שבזוויותיהם התרובות ונקובות כדורים נשאר מאחור. כל אימת ששהו את פיהם - נדחקה יבבה חזקה להתפרץ. לכן השפילו ציניהם, ושחקו.

אני זוכר את הפעם השנייה; ליד אותו מדח קטן.....

4

בפעם השלישית כבר לא ניתן להגיע פר שעה-המים. צלעו כאן והפגיוו ללא חסך. לשפה העברית נוסף המונח "מעוז" והריוו של צה"ל התעשר באורה-חיים והשן היו חסרונות בפעכה-תארתה.

עצרו אותי ליד הניון-בנקים, קילומטרים אחרים מאחור. ושם - בקוד הדי ההתמצויות מספיקים את שיהתנו בחד-בזוויות מטבעת שוחה עם מסקרה המוקטן של העלוגה. שוחחנו על אודות איוו, שנפל ביומם הראשון של מלחמת ששה-הימים, כשקד על אותה מלובנה; ועל-אודות עצמו - קצין-צנחנים, שביקש הסבה לשריון, ונחר להג-יע לחסיכה זו, ולגדוד זה ולפלובת זו, "כדי שלטותו של אחי היה מסעוה"....

הוא אמר לי: "אם חחכה, אולי תישכך ההפגזה ואז נזריר אותך אל המעוז. אבל, הרבה לא הוכל לראות שם. אי-אפשר ליריים את הראש...."

ההפגזה לא שככה ואני חזרתי בלעוסה שבאהי.

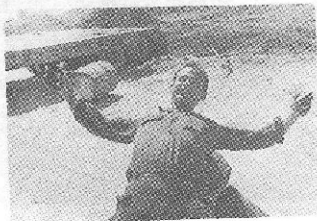
פעם שירקנו צריה של סנוף בחיפה. היה בו ציר במשקל 35 ק"ג, גדעון טען שהוא ירים אותו המישים פעם. אחד העובדים - שניסה להריבו מספר פעמים וחיל - אמר; "אם אתה עושה זאת, אני מסוין את בולם למסערה". גדעון הרים את הציר המישים פעם והוסיף פעם נוספת - עשה זאת בקרירות ולא התמאר. הוא ידע מה שהוא רוצה, הוא ידע והיה בעל כושר המישה עצום.

יום אחד הוא עזב, התגיים להחיל. היה זה ב-1967 עם התגיים לאחר נפול אחיו אמנון. פעם נודסק לי לנכוד ברשדים, הלכתי לבקר אותו. גדעון היה מפקד מלובנה. יצאנו לסיור על הג'יפ שלו, והוא הראה לנו מסורה. שאלתי אותו; האם אתם כאסה פובעים כחכיות האלח, השוכנה היחה; "החייילים שלי בולם פובעים כחכיות תוך כדי נסיעה. אין חייל שאינו פובע. הוא היה כאל כהחיל, בחזרה שלו, מאתר יותר נכרסה לו אכרעה, היחה לו חאונה עם הג'יפ ולא קבל צורה שמפיה הולפת מוחיל. מאתר שהרגיש נעבו - עזב את צה"ל. עבר לעבוד בחברה שעסקה בפיחה ובגננות, לאחר מכן בחברה אחרת לעבודות פילוח שהקימה את נות-פונסון. לגדעון היו חסיד יוזמה.

גדעון הוצב לייחידה סילוואים. במלחמה יום הכיפורים היה מפקד מלובת מטוכים א.60.

אינני משויין בדיבור, מעולם לא הלמתי שאפשר להגיד דברים אלה על גדעון.

ע ז ז י

די זנגוף וכל מה שהיא מסמל

מאת אביגור בולן

הפער הגורג, התולך ונוצר בין אלה שלחמו לבין אלה שנוחרו מאחור, היא התוצאה המחרידה ביותר של מלחמת יום-הכיפורים, החיילים בחזית, הנמצאים על משמרתם 24 שעות ביממה, אינם יכולים להבין מדוע ממשיתן העורף להתנהל באשנות, באיטיות ובשלום-אלווה, כאילו לא קרא דבר....

כאשר אתה מסתיל לריח - בעפע המי-יודע-כמה - בדרך המובילה אל מעברות-התעלה, נעשה בשרך חירודיין-חירודיין. על אף שאהה יודע, כי זה הסישה שבזכות ויותר שורת המסמק-אש, בכל זאת מצפה אתה אינסטיקטיבית לשמוע את הילל המחיר של מבזי הקשישה

כאשר אתה צולה משם וחוזר למסמכות-ישוב, ואל רחוב ריינגוף עם בחי הקפה השוקקים אדם, ואל חנויות הנעליים שבהן נסכר הוך יממה משלוח שלם של יבוא מאיטליה במהיר 250 ל"י הובג, ואל חנויות החלכות המבזינות ללא בושח חליפת גבר ב-800 ל"י, מסתיל להחנכב אל לבך השד נורא: לשכוח? האם אי-פעם זכרו?

פעם, בימי מלחמת-ההחשה, ניסינו להשקיע את מצבוננו במים-מהם נוצלים על התעלה, כרי שכאן ישכבו חיים נורמאליים."

איך-שהוא, הצלחנו להיכנס במסימה כוזבה זו גם אותם, שלחמו על התעלה, וזכרני אתה מהם, מספק-שאנך עקיר ב"סדיר", שראיינ-היו בשאר התעוזים ב-1971 או 1972, בבוקר אחד שלמחרת ביהה אל השש ולפני הגיחה הבאה. בחמימות של בן 30 אמר לי אזו

"אנחנו מקנאים כיושני ריינגוף? להיפך, לסענס אנחנו יושבים כאן; כדרי שבזיינגוף אפשר יהיה לשכח בשקט..."

ילד טוב היה. שינג היטב את מה שהרביצו במוחו קצינה-החונך לסיכיהם (אבל היה לו מיט מדוקן וזעוף פנים בשם גדעון, שכבר אז אמר: "שקר! אני מתקב את כל מה שרחוב ריינגוף מסמל!..." אבל גדעון נחשב לחסמוני ויוצא-רושן; צנחן שעבר לשריינג כדי להכניח את זכר אחיו, שהיה מסקר מלוגט סנקים ונצל בשטח הימיים; ומלא מניירות).

פגשתיו שוב בימים אלה, באחד מסוצבי השירינג מדרום לאים-מעליה, לא היכרתינו. הוא שהוצרך להזכיר לי, כי הינו אותו משח'לה, אתה מ"אתי בגודי העלמה".

כבר לא "יילד טוב". זקן, בן 23. וכבר נשוי, וכבר מאחוריו

- שיפול בהלם וכל מה שגרם להלם.

ישננו, ובדרך פגישות במצרים ובסיני ובגולן בימים אלה, תעלינו שמות, כלומר, הוא נקב בשמות ואני העמדתי פנים כזוכר. ואחרי כל שם בא המוסון החוזר: "הוא הלך..." "הוא נעדר..." "הוא נפל ב...". וכאן באה מחרוזת של שטות-גבעות חסרי-מסמכות, מלכרי לאלה שלחמו ונפלו עליהן.

ריברנו גם על רחוב ריינגוף ועל כל מה שהוא מסמל, ופניו של משח'לה התכרמפו. ריסייתי שאני שומע את קולו של סרן גדעון באמרו:

"אני מתקב אותם!..."

רצח להצליח ולמנוע תהילה

אח ג'רען ה'תש"ב-1967, לאחר מלחמת ששת הימים, התמסרה כקצין והסאירו אחיו בבח"ד 1, בטפר סירקין, לאחר שהוריה פקדו קציני מילואים. החלמתי להדריך פלוגה א"מ"ם ושם פגשתי את גדעון. שמעתי את "הסיפור" עליו, והוא עצמו סאז חן בעיניו. קסם לי, שהיה לקח על עצמו לגבור קורס קצינים ולפקד על הפלוגה שבה נפל אחיו אבנור, במלחמת ששת הימים.

גדעון נטל בקבוצה הניכר קורס "ניקיונה" שלו ובגילוי היותו כחבר. אבנור ההיררכי יודעה טובה, סיכילה לריוח כיון מר-יר ותניו בקורס. אנו זוכר אותו כחניף הורן, כשאני היותי מריון הורן. הוא היה מצויץ, חניף מסתגל ולא עושה כעוה. זכרתי אני כי יצאנו למסלולים יחד, וכן למאבקים בעקב על יד גשר הדיה. היתה החלטה באוהר וכן ודעקנו את גדעון היה כזה "סכנו", הוא השחיל תרבה, רצה להצליח ולמנוע חלטה.

קורס היותו בבח"ד 1 היכה קצרה, וכסוד משך ההיכרות שלי עם גדעון. לא סיימתי את ההרבה עד סוף קורס, מאחר והריתי לבדור 290 כמ"מ (שהורקמתי לחזור לגדודי, זו היתה איריה שלאחר המלחמה; לא יכולתי לעסוק בהרבה קורס כאשר מירב החב"ה יטבו במסחית).

חור כדי שירותי, הירתי ופגשתי בגדעון עסקים אחרות. נתן זוכר אני פעם אהה באותם קטבינה. חרף מעקבי אחריו, וכסם ששע-תי משי הכרית מביב כוח קפה, ידעתי שהוא הצליח להשיג את ששנו וזכרתי לפקד על פלוגת שריון ואף הגיע להיות קמ"ץ.

במלחמה יום הניצורים שימשתי טגן בעקד כוח צנחנים, ספנד הכוח היה שכוליק ארד. אבנור שוטחנו כהחילם המלחמה להשיג 14, ואיזה עשינו את רוב המלחמה עד לצליחת התעלה. בגילוי הצליחה ההארגנו ככוח של זהלימים. הפקידנו היה להרחיב את ראש הגשר צפונה, לכיוון הפאזים הדרומיים של החורה המינית. זאת, כדי לאפשר לבחנה הסילואים מחשיכתו של ג'ני מס לצלות בשקט את התעלה באספקות סירוח גרבי. יחד עם טנקים מסטיבה 14 נענו לכיוון צומת שירסור-לסקיין (הצומת המפורסם שאותו לילה) ונתקענו בה. את חרפה ניחתה עלינו. טנקים אחרים הצליחו לתצוה את הצומת צפונה, מבלי להיפגע. אחר-כך נחסה הצומת.

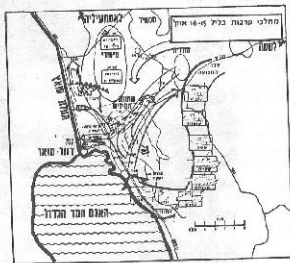
אבנור למעשה לא עשינו תרבה; ישבנו בזהלימים, חסכנו את ראינונו בחילוף במפקים מוחלימים וטנקים שנתקעו בחוף הצומת. טחאום הביניה במטקים בודדים שחזר לא הרחק ממני. אני זוכר, בו-באותה, כמה גושים גדולים רוטטים בלילה. בקשר קיבלנו הוראת אבנורון רשף, מח"ט 14 דאז, לבטל ולפקד הטנקים ולהפקיר אותו לערוך

הקשר יל הרבה 14, אלינו, טרי שנוכל לשים את הטנקים הללו - בקרב הרבועה על ראש המט. ניגבתי לאחר הטנקים ומאלתי: מי הטקדף הביוצו על טנק מסויים. עליתי על אותו טנק, ואת מי אני רואה, מסובן, את גדעון. ההרגשות והמסחה היו גדולות. ירדנו החרכב, הזמנתי את גדעון אלי, ישבנו על דופן החלים וקיימנו יחד סיבירה. גדעון התקשר לאבנורון רשף דרך הקשר בזהלימים שלי. הוא קיבל הוראות וכן את הפרויקט של אבנור (ערון חסיבה 14). לאחר סגן נפרדנו, זו היתה הטעם האחרונה שראיתי אותו. אחרי המלחמה גודע לי, שהיה נפל באוהר לילה לא הרחק סן הפקום שבו נפרדנו.

זה היה מצעד סאוד. גדעון היה חבר טוב, חבר אבטיציוני. הוא ידע מה שהוא רוצה. הוא רצה גבר אמיתי. הנפילה שלו נשל אחיו היא טרגדיה נוראית, אך כך נשאר בוכרונטי לפד. גבר אשר אינו רופש מסטיבה ומוכן לצאת לקרב, לפקידה. כך חזי יוכר נפל.

י ה י זכור כ ל ו ר ך .

ד"ר מ' מיל' רוני שואל
טגן פקד כמה צנחנים.

רס"ן גדעון בלעדי ז"ל

איך לי פנאי, צריך לשהות את הציר - עקב המפקד ונעלם.

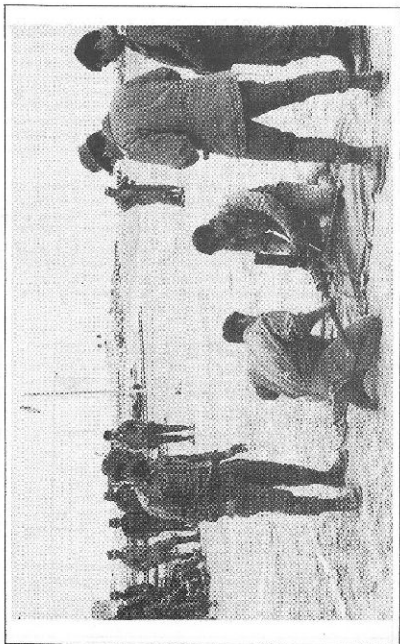
בלילה שבין ה-15 ל-16 באוקטובר עבר צה"ל למתקפת בחזית הדרום. על אוגרת האלוף שרון הוטל להקיף את ספרני הסגרים, לצלות את התעלה ולחקוב ראש-גשר בגדה-המערבית. הכזיה הקריחה שניצצה בפני הפיקוד הייתה, כיצד לבצע את הפריצה והצליחה, ולכנס את השליטה באזור החצייה וראש-גשר תור שעות טמורות, שרם יפזיע השחר, ללא אחיזה מסוימת שכזאת נשקפה סכנה של משל לבוח הצולת או הבוקר עשוי היה לפגוע את הכוח השונן, בלחי-סוגן ומנותק מעורפו. משימת הפריצה וההשלטה על איזור הצליחה הוט-לה על חטיבת השריון הכדירה של אל"ם א.

על הגבעות החוליות, הנשקפות אל התעלה, התקבצו מפקדי הכוחות, כשהם רכונים על המפות, הסכור א, את הכניח הקרב.

משניספו המפקדים איש איש לדרוכו, היה ארשה של רצינות נסיכה על פניהם. התכנית היחה ברורה על המפה אך איש לא ידע בברור, מה מצפה למעשה לנסה, לאורך התעלה הזורחת באור של דימיונים. היה הרגשה שהופה, הרושח מופקה, חשש מפני הכלתי ידוע. היה מחש של טרם קרב, אך היתה גם החושח התעלות ודווחת, שחנה מהחפר גלגל המלחמה, הנח נכנסים הכוחות למלחמת הכושה במטרה להכיא את המלחמה אל שפה האויב, כפי שיצופו כולם מזה ימים. "נפל במלגנו הכבדו להיות הראשונים הנורצים אל התעלה", אבר אחד המפקדים אל אפיו כשקולו נבלע ברעש מנוקיהם של כלי-המלחמה, "הרגישו עצמכם כאילו עם ישראל כולו עומד מאחורינו!"

מדירה המנע שלו הכיט סרן גדעון בלעדי אל טור השריון האד-יר החולף על גניו כשפניו כבוים. הוא גופו לשלוט אל הלוחמים שניהם. כשהגיע תורו, הכניס המפקד המזוקן את המנקים שלו אל העורה ושעט בעקבות הגרודים שלפניו. המנקים והנכנסים בלשו מנבעות העול הלבנבנות בזה אחר זה, בתחורים צלקות סימטריות בדיונות הצחיחות. טכני-הקשר החלו רוחשים. עם חשיכה הגיעו ראשוני הכוחות אל כביש התעלה - ציר "לכטיקון" על שפת הקור - ופנו צבונה אל עבר במל התווה-הסיניית.

מחך הכרות אינטימיות עם המדבר היה גדעון מודע לבעיות המיוחדת הנובעת מן התנאים המופגרים של איזור השריזה. החווה הסינית אינה אלא קובץ חרות נסיונות לגירולי מרכז שקיטו המצ-רים בעזרת מומחים יפאניים בגיירה המרכיית של התעלה. חיילי צה"ל שהגיעו למקום בלחמת ששת-הימים, נתקלו בכהובות היפאניות

הנושאה של החקירה.

כשנסתיימה ההשמה ורשעה הפסח, רבה הסביבה וההתלכסות בנושאו גדעון. על אף היותו צעיר מצטיין היה המעבר לשינוי בדרך במשנהו. קשה היה לו להתגבר למסגרות, להיות ולמרותו. כמופון של דבר, חזר אל החיים האינדיבידואליים, שלומה הורשים לפני כולתם יום-החיים הצעיר אל ירידו שלמה ("סומיק") ורגוע יונקני בניהול הכבוד לעבודות פילוח ככל רחמי הארץ. קתה היו שני השוהים - גדעון ושלמה - דוהרים, טנן כבד טנן, אל לב של המעקר המצוי.

ההסתעפותו אל היעד נפתחה באוה במשך רעותה. בעודו במסגרת על הירונות כבילונו כביש התקלה ספה הפסח של גידעון וגלש אל אחת התעלות. הציר נחסם והתקדמותו הגדוד כולו נדבשה, גדעון סירב לזוהר על הסנק ועשה סאטציה כבידים לחלצו. זמן יקר התבזבז, ספק שרשים רקוח חלל מן הסאטציה ובלב כבר דחף את הכלי צמק אל תוך התעלה, לכל יחסום את הציר. דומה היה למשך מירוצים, הירודה כדרך לראשו של סוסו האהוב והצנוע. גדעון סיפס על ספק אחר והגדוד השפך כהנושאה.

על הצדוד הוטלה אחת השמיים החיוניות והקשות כמכצע הצליחה. סיהור צירי הרוחב המוכרים אל החקלה, לשם העקרת בוח הצליחה. כלידון שהשעה היה סבורה במעלות השקיה - רכר המונע אפשרות תנועה במריחה - נקצע ששלובה אחת כשירודו של רמ"ן אדוד סתרה את ציר "עכביש" ויאלו השלובה של גרעון - בפיקוד הכנאי שקיעה - תנוע במקביל ותפתח את ציר "טרפור". הכוח של אדוד פרץ בציר "עכביש", נקמל בהתנגרות דלילה וזכר אל כולתה הצליחה שהתמנונן קצרי-רוח במעלה הציר. לערסה זאת, נשאר ציר "טרפור" חסום.

בגופה "טרפור" היה ערוך טיגון כ"ס אדוד ובו שנקים, הוחתים, שדות-בוקשים שרדו על גללים פצוידים בבזוקות, בשילים ובאמצעים משוכללים לראיה בלילה.

באדונו לשהות-הקשר, הבידו גדעון את הוורת סוכה של החשי-בה. הדיווחים שנפלו מן הסמכיו היו קרוציה לב. שערור סנקים ונגששים נבעו בוח אחר זה על הכביש במסותם להכניע את המערך המבוגד. שירונאים לכודים קראו לעזרה, בנחנים רצו על הכביש, תחת אש ארפילרית, סחלצים את הפצועים אל החנה האיסוף הרבואית שליד טעון "לקקז".

גדעון נע על בטיש "למסיון" כשהוא בולש אחר הכניסה לציר "טרפור". הכוח היה בקלות את הבנוניה של טעון "לקקז" ואת הכניסה לציר "עכביש" עליו נע כחזו של האדוד. אש מפוזרת נשתלחה מן האבנים והאדיר את שדה-הקרב. זמן רב עבר. רב טעון היה בוגד, שרמקנים המובילים חלפו בסעות על שני הצופים מבלי שידחו את

הרבות על גידוד השקפה ומהירו להרכיב למקום, בסעות, את הכינוי חתוה-הסינדה. מאתו מפעל נותרו כמה סינדים נמושים, ושרתם עצמו סבור ומחודד במעלות אירגונו ופסקותיו. עשה שתי-דברים, שנידעו במסגרתו להשקיה, החווה הננושה חימה למעון קוריוו ברומס-קי, העוזן במרחבי המרבר השוממים. רץ לעתים רחוקות היה כלי-רכב נעצר כבד הכניס, ומשיילים סקרנים היו יורדים ומשפטים לשעה קלה כבטר הפועלים, במתי השמאכות ובמעלות החיבות.

קתה, בארית אובק השועש שזונה ידע גדעון כי החווה-הסינדה, התחפסה בידי חסן מפורד ומבוסד, אינה קוריוו כלל וכלל. ואכן, רשח התעלות הסוכה, שדות המוקשים, מינגני תי"ס והכניסה הסוב-צניח שלחוף האבן המר - הפכו את אירודו החווה-הסינדה למיחה הגנה אדיר שקיעה היה לגבות מחיר דמים נורא מן הכוחות הסתעפיים. אלא שבניחנים רבצה לה החווה אפילה ומסודרת, צומת סוד.

גדעון בלפיו היה אינדיבידואליסם כדס, ארס טרנן בגרשו וכ-דוחו, עיקש ועשוי ללא תה, אומן לבו עשה לו שם כשריון. הקרובים אליו כיווה הכירו גם את חזו האחר של גדעון - את אישיותו הרב-ישה, הרומנטית, את אהבתו הגדולה למשכ ולגוף הארץ, לפרהנים, לאורר העה. אולם איש לא ידע כי סמונאי הייול הקשות היה כותב שירים במחר. הוא כבש שירים מימיים על אהבה ומע - על "אבסיח ירוק", "שקיעה ארמונית", "שילובת פועתח", "רקיע וכוכבים", "גלים ירוקים על עקה מחרמפה", "על-מפניוה כסערה", "דגים סזוקים", "אפילה בורדח סתרה נחלים", על הנגב, אילה, הג'רמק, הסבור וכיפתו המושלבת של החרפון.

חזיו ואחרוה הצעירים של גרעון - התאומים אמנון והמר - התגייסו לחיל-השיריון. "התאומי שיריון" קראו להם, אולם, גדעון הלך לבגנתים. איל זה לאישית יותר לאישיותו האינדיבידואליסמה ולאומו האימפולסיבי, הסוער. בפידעס של קרבוה הבליסמה הופיע ככפוי חיוילי המלובב כשהוא אוחז בידו משך ארסי. "שכאני אומר שסמור לישון על החול - אני מסבון לזה", רעס בנושפו בנחש לעיניו השירונאים הנדהמים.

האגדות היפות סספרוה, שכאשר נפל אמנון בקרב על צומת ריפה כמלחמה שש-הימים נדר גדעון לעבור לשינוי ולקבל את השיקוד על הפלוגה של אחיו. האמת פחות רומנטית, במובנה. את הקשקה להנחיים לחיל-השיריון הגישי גדעון זמן קצר לפני שלחמה שש-הימים ובסמך נפל אחיו. היה זה שמואל (בוורדיס) גרונ - שגנה של שמתח בקעדי באשקולון - ששיכע את גדעון בחשיבות השיריון. גדעון, הסובר על פניו כמריכ "סובוכניסם כמובן החיובי", החליט כי זה הצער הנכבד עמו הנכבד. הוא לחץ לביטוס הסהיר והשיג את מפקדו לאתר שהתקבל לראשון איש את אבן-השפי"ל, רכ-מלון חיים בר-לב. עבר הסנה לשידון וקבל דרגה קצונה. מלחמה-ההשמה מצאה אותו כ"ס סנקים בחזית

הכניסה לדרך העפר, הייתה זו מהרורה חוזרת של הערות הסוגיות שנתרשה לפגולות חומת העיר העתיקה במלחמת ששת-הימים.

"נענו במהירות ללא אורוח", נזכר המגיד ר' עי"ה, "כל הזמן נזרחה אש בק"ל. נמננו בדירוג, אחד שמאלה ואחד ימינה, וירידו ללא הפוגה מן המקלעים והקולות של הצריחים כדי למנוע מספרים העם בדוקות למוטק אותנו. איפתה ראיינו רשף הרבצנו נגזים לאזור ההוא. על הכביש ראיינו שני טנקים בוקרים. בדעון גלעדי צעק בקשר: 'משכנו צפונה מדי, עלינו על מארב'. כאשר הבחנתי בסערת עקדתי לטובב את הטנקים ולהורו דרומה".

כאשר החלה הסדר במלחמת הטנקים הכבדים שבצומת - נפתחה עלינו אש צולבת מחוג העמדות הרבות שליד הכביש. טנקים וח"ר"גם יחד צלבו בזכות מרחק של ספרים טורים ועשו כו ספות. ששה מן הטנקים נפגעו בזה אחר זה ושלוחה מהם החלו קולים באש.

התקום שהחשב. במלחי ציר "טרטור" ניגב הגשר, אך הציר נשאר חסום. מדרום לצומת, בין הטנקים העשנים, החל שיעור לשקט את שרידי כוחו. "ניסימי לרכז טוב את הפלוגה של בדעון. היה קשה לראות מה קורה היורה והיו שם ארכעה טנקים. בדעון גלעדי שהיה מצטון לי, וירוח כי הוא מזהה את הכניסה לציר "טרטור". הטנק שלו נע כל הזמן קדימה ואחורה כדי לא להפוך למטרה צומרת. הוא ביקש רשות להרוץ בציר יחד עם טנק נוסף שלצידו. זה היה אופייני לו, המיד היוזא חסר סבלנות, העיקר למרוץ קדימה. כך היה בקרבות הבליטה בימים הראשונים של המלחמה, וכך גם בלילה זה. אמרתי לו שישמתי, כי זה בעונן להסתער עם שני טנקים בלבד על סיבגן האדיר, אמרתי לו שיהיה לו שניכב כוח חזק יותר ואז נפרוץ ביחד ונפתח את הציר. בתצורה לעברו נפצעתי טרטים עגז, שכחתי שלוש שעות בחוג הטנק. אחר כך באו הנחמנים ושינו אותו".

בדעון גלעדי קיבל את הפיקוד.

תוך זמן קצר אירגן מחדש את הכוח המוכה. בשעה 11 בלילה ידיו למפקד השכיבה כי ברישונה הטישה טנקים קטנים וכי הוא מוכן לפרוץ את ציר "טרטור". הורו לו להמתין, עד שיבתח המצב.

בשעה הצומת הגיעה אל הציר הפלוגה השלישית של הגדוד בפיקודו של טרן גבי. גבי הכיר את בדעון היטב. במלחמת ששת-הימים היה גבי חייל נשלובטו של אמנון גלעדי - אחיו הצעיר של בדעון. יחדיו נלחמו במיתחמי רמת ונגב עיניו נשל אמנון חלל, קעה - שש שנים מאוחר יותר - נלחם שטם עם האח הבכור בקרב נורא לא מזה.

"הדקות האלו היו מן המומנטים הקשים ביותר באותו לילה", אומר גבי, "אחתי לא יודע מה קורה; אחתי לא יודע איפה החיילים

שלך. ברור לך שהולך לקרוא מה מסרו לא סימפטי. איברתי את הקשר עם מקפרי השמחה. התקדמתי עם שלוחה טנקים נוספים מכיוון סעדי צמח וזכחתי דרך הביצות ושדה-ההוכשים. עליתי על ציר "למסיק-רן" כאזור תחנה-הרכבה הישנה, כמה מאה ספרים מדרום לצומת "טרטור". על הציר עמדו ספרות כלים פגועים. ניסימי להבין מה קורה שם, מי שייך למי. את המינים שלי לא נפאתי. ירדה אש חלוחה מסולל. בצריחו של אחד הטנקים הפגועים עמד חייל בורד ווטס את הדק הקולע. אמרתי לו לעלות על הרשת שלי.

"ליד הכביש גלעדיי פתאום צולחה טנקים קטנים, מיהרתי אל-ימה כטובצו שלד רב. החלטהי לצרף אותם לפלוגת שלי. קפצתי מהצריח וניגשתי לאחד מהם מאחור. פתאום הוא החל לנסוע אחורנית וכמעט דרס אותי. שיפמתי על הסיפון ואל הצריח. אני מטחכל על המפ"ק ומזהה פתאום את הפדעף המדוקן של בדעון גלעדי. אנהנו מתלפפים כמה מילים. הוא קצב-רוח וזוקמן ואומר לי, 'שטטע, איך לי זמן, אני צריך לפתוח את הציר'. אני אומר לו 'תכה רבע, בנארגן מה, אולי נרכז כוח גדול יותר', והוא אומר לי, 'לא! אני צריך להשג-יר קדימה!'. הוא התחיל לנסוע מכלי להכות שארר מהצריח. קפצתי מהטנק הנוסע. שלוש הטנקים של בדעון גלעדי נעלמו מן העין. הימד דחה הפעם האחורנה שיאחתי אותו".

הכוח הסתער צפונה, הטנק של בדעון גלעדי עקף את אחת השלרות העשבות על הציר ואז עלה על מוקש שהתפוצץ בקול נפץ עז. בפעם השניה באוהו לילה נאלץ בדעון גלעדי לנפוש את סוס המלחמה שלו. האמנם עוד מימן מכפר ריחוף? הוא עזב לפני השלישי בטמפר. היה זה הטנק של שלומיק ברוילובסקי, כדורגלן "מכבי" נהנייה.

השעה 4.00 לפנות בוקר. זה עתה נהקבל דיווח כי יחידת הסיוור שהסתערה על הצומת נהדפה כשהיא פוזצת אבידות - המפקד רס"ן יואב ברום - נהרג 30 מ' בתוך הצומת. בתוך הטנק שלו, כירינות שמצטון לבחי החורג-הסיניח, רכז א. על מסות הקוד ועשה הערבת מצב, סיבגן גנ"ט שבצומת "טרטור-למסיקון" המפ"ק לפרוץ כביה קריסית. היה ברור כי בפריצה המיגנן והמלחמות על הרטיבה החוזה מצוי המפתח להצלחה במצע הדליחה כולו. גורל המלחמה בחזית הדרום היה מוטל ברבצים אלה על כף המאזניים.

כשקשר את מצבה כוחותיו הסדולדלים, נוכח א. כי החסיבה סוחזה ופגוקה ואנשיה עייפים לאחר השעות הארוכות של לחימה קשה ביורר ללא הפוגה, בשעות שאלו - לאור לשידי הטנקים הכוערים שבצומת - קצר הסחף אל סף רשבייה והתחפוררות. מתיכז לוקרים את הכוח החלוקי במצב קשה זה - כאשר השעות נצטוה קטנות והחרדה גדולה - הוטלה השליחות על בדעון גלעדי.

בדעון גלעדי היה כאותם הלוחמים שהאירו את שכתו של אותו

לילה באור יקרות. שהוא בד לסכנה חרף נפשו שזכ ושוב. בכתב העיסוי נאמר כי גילה "רבקה בשמיטה, כושר מנהיגות לסופה,אומץ לא גבורה עילאית".רק מי שהיה בצומח "שרטור" באוהו לילה נראה חוד יכול להביך כמה הרבה מקובל כעשר מילים אלה.

ספר שופטים מספר על שליחות דומה ועל גבורתו של גדעון אחר. טלאך ה' בגלה אליו ומפיל עליו את השליחות להושיע את ישראל סביב מדין. "ה' עשן, גיבור חילי אומר המלאך. גידעון נוסל עמו 300 לוחמים וחוצא את הכוח לשלושה ראשים. בדיחה שופרות, כדים יוקים ולפירים, בראש אשכורת חיכונה מקיפים הלוחמים את מקיבו האיוב המכונאים והצפופים אשר בעקט-זורעאלו: "מטידין ועסקל, כל בני קום נופלים בעקט כמורה לרוב". כשהם חוקקים כשטררה ומביים בכדים, מסתערים הלוחמים אל עבר האיוב ונזחלים נצחון מוחץ: "וייעטרו איש תחיתו סביב למחנה וירץ כל המחנה ויריעו זיבוסון ויקעצו שלוש מאות השופרות, וישם ה' את חרב איש כדעה וכלל המחנה, וינס המחנה ביה-השיטה."

באשכורת השלישיה של ליל ה-16 באוקטובר הופל על גדעון בלערי להבקיע את מערכי המריכונים שבצומח "מרטור" ולהושיע את עט ישראל. לא עמדו לציידו לא פלאכים ולא החבולות, אף לא שלוש מאות לוחמים. הוא יכול היה לפסור אך ורק על מלאי המגזים הסובבל שבבשני הטנקים, ועל אומץ לבם של השיריונאים המוקטים שאהו. כשהם סובילים את הצנחנים הסתערו אל הצומח.

אך באן שזכ נגר המזל. כבר כשלב התנופה הראשון נצל טנק המסאף, במיקודו של שרעבי, אל אחת התעלות, ואילו הטנק של צביקה יוגב החמיא את הפניה לציר "מרטור" מדרחה. סטטר צביקה: "המת-ערבו כלפי אפון. בלערי ורובזו' ינסקי דידורו שזכנכו לציר "שרטור", רמטכתי צפונה ולפתע דאיה' שאני בודד לגמרי, לפני ואחרי לא היה סוס כלי. הבנתי שפיספסתי את הצומח והתקשרתי עם שלמה רובזו' ינסקי שהוביל את השור. לקח הרבה זמן עד שהוא ענה לי. הטובתו הייתה שהוא חוזר לצומח, ואז טחאום נוחק הקטר."

על ציר "מרטור" נער שני הטנקים הבודדים של גדעון ומלטה. בשעה 4.45 דידורו גדעון כי חצה את הצומח ללא קצרות וכי הציר פנוי. מלא שכמה מאות מטרים במעלה הציר - על סוללה פטר - ציפה לצמר הטנקים מארב נ"ם גדול שאיש לא ידע על קיומו. טחאום דידורו גדעון כי כוחות חי"ר מסתערים עליו. ואז בוחק הקטר.

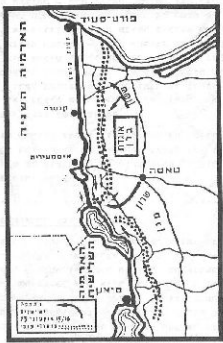
בשש הבוקר של ה-16 באוקטובר נחבלו שני הטנקים המגזקים על ציר "מרטור". גדעון בלערי ושלמה רובזו' ינסקי - שהשתים בעקט בתים הארזתיים - נשארו שוחטים במוחם.

כשתייה חילל צעיר בצנחנים רשם גדעון כמחברה שיריון:

"למה? ולמה? - הטאל חגבה המספס. וכי ישנה החשובה לשאלה! כי הייה האדם מיין יצור מן החי, ויהיה זמדו, ואין השלטה. וחדר וחיל, ורביים סביב, וכחוצה ומכונה וחווה. ענות מכונה, ענות השאלו והצל בסימן שאלה. אור דולק וכבה, ויום הולך ויום בא...

סמפון מנוראלי

סרוך "מלחמה יום הכיפורים - העיסויים".
"בסינה" כ"ח אייר 9.5.75.

התפלמה הישראלית המוכנתה ללחימה ומסוימת: יצפית

סיפור מריצה צומח מטרור-עכביש, בגיל 15-16 באוקספורד על-ידי שריזנאי השיבת אסנון והצנחנים.

סאט ספוקן סנואלי.

ואיש חי אל לבו סח: מנגד עבר
וקרב. ירו אח לייגן חוהבת.
ואחא אל חאמלי יסודי סעבר
יסורן סן הדר סנפל החיין.

(נהג אחרתן)

המאבק על פתיחת הצירים

הכוזמות הנחשבו ככלי ים על-מלע.

המשימה העיקרית בשלב זה - סיהור צירי "עכביש" ו"טרור" חשם העברת כוח הצליחה - טרם סולאה. משימה זאת הוטלה על גרור הסנקים של עיפיה. הגרור רות צירי למחר אל השפה סבינ"טרור" לביגן "עכביש". אף כיוון קשטת זה מבוחר בתעלות השקיה - דבר המונע אפשרות הנועה במריסה - נקבע שפילוב אחת בפיקודו של אהוד הסתר את ציר עכביש ואילו המלונב של גרעון בלעדי, בפיקוד המב"ד, תנוע במקביל והסחא את ציר "טרור". הכוח של אהוד סרץ בציר "עכביש", החל בהתנגדות דלילה והכר אל כוזמות הצליחה שהמתינו קצרי רוח במעלה הציר. לעומת זאת נשאר ציר "טרור" חסום. כוח המב"ד נלעץ קשות בצומת.

מן הדימויות שסירוס למעוז "לעקץ" המשיכה להגיה שדרה הסעע. כזה אחר זה עלו הכוזמות אל הכביש והכו שזונה ככל עוז. אך הם הנחשבו בגליל היס אל צוק הסלע האיתן שבצומת "טרור", סנוגו לאחור, ושבו הסתערו קדימה.

מייגן נ"ט אייר בצומת "טרור"

צומת "טרור"-למסיקון" אוסלון להיות צוואר הבקבוק הקריטי. תוך הדיווחים המפוסעים והמסורבלים שזרסו סאז ראשית הלילה מדרן מסעירי הקשר - תלכז והתחברת החסונה. מה שנראה מחילה בנה-קילוח גרימא, התבלה כמנגן נ"ט אייר. כוזמת הי"ר גדולים, סצוי-ידיס כמסור רב של משברי טילים "סאגור" ובצוקות אר-פיג"ד, החברו סכור העלות ההשקיה שבאיזור הצומת. עשרות סנקים והוחח-ים ספורות לצומת ומסערי לו שלטו על היקף רחב של נדרת הקרב.

אסנון קיים עשר מחביר עם ספקד האובדנה, אלוף אריק שרוי,

יודע כי בפריצה המנגן והשליטות על מרחב החווה סצוי רספחה להצלחה הכבצע כולו. גורל המלחמה כחזים הדרוס היה מובל ברוב-ים א"ה על כח המצנחנים. ססקרו את מצבת כוהחיו המדולדלים, נוכח אסנון כי החטיבה סחוסה ופבועה ואנשיה עייפים לאחר השעות הארוכות של לחימה קשה ביותר ללא הפיגה. הוא תלויס להטיל את המסיכה על יחידת הסירור של יואב ברנס.

לילה שלם עסוק בהורן המערך הסצור.

....קעה בשעה שלוש לפנות בוקר תלויס ספקד החטיבה להטיל יתבו על השריזנאים של יואב. הוא הורה לו לתקוף את סנגן הנ"ט שבצומת, סמקרב למזרח, בהנחייתו שכיוון התקפתה הבלתי-סגרתו יספיק את האויב. נותרו נקוסי שתימים עד סיפציע השחר.

קרב אש ספנות קצר

יואב והסנק הצמור אילו, בפיקודו של יורם פריינדליך, הסיקרו על האויב. ההחלול קרב אש ספנות קצר. יואב הצליח להס-סידרני סנקים בזה אחר זה. יורם פרץ אל הסנק השלישי, וכשהוא גדולס כמעט אל החסותה שלו פלע סנגק הסצוי ספורות של סמריס ספורים. יואב פנה קמה והסתקר אל הצומת. אוילס בטרם הגיע אילו - סעצה בו סצה בזוקה. הוא נהרג בסנק.

הסער היחה נדיוק איבע לפנות בוקר. סוב הסתכסה התקפתה על הצומת.

הקרב האחרון של גרעון בלעדי

הצנחנים נקראים לעקירה הי"ר סצוי

הצומת נותר חסום. השחר קרב במהירות והתכרת לשבור את המנגן תלך ותחריף. קעה תלויס אסנון להטיל לקרב את כוח הצנחנים של רס"ן נח"ש. סשמו סמתיים ככוח הסנקים המאולתר של גרעון בלעדי כיוון שהיה ברור, כי חלק גדול סן האברות נרס על-ידי אנשי-חי"ר סחוטרים, המצויידיים בנשק אישי וכמסערו ראייה לילה סשוכל-ליס, קיורה המח"ס שולוי יצליחו הצנחנים לעקור אותם סן הצומת בקרב פנים אל פנים.

הכניחה של נתן היחה לתרוץ על ציר "טרור", לרדה סן תוחל-ים סמפעלה הציר, ולהקפח את המנגן סן תקורף. לאחר אקדמה ארטילר-ית. ערד נתן את הכוח במריסה מסע, כשהסנקים של גרעון בלעדי סובליים.

גרעון גלעדי היה מאוחס לוחמים שהאירו את חשכתו של אותו לילה באור יקרות. כדופס ליואב ברום לא צפם גרעון כשריון; הוא החל את דרכו בצנחן, גרעון היה חבור מוצק בגוואז וברוחו ועשוי ללא חם, אופק לבו עשה לו שם בשריון. הייליו כיכרו אוהו ויראו ספגו. רק חקרובים אליו כירוחר הכירו גם את הצר האחד של גרעון גלעדי - את אישיותו הרגילה, הרומנטית; את האמת הגדולה לטעם ולגונו הארץ, למרחבים, לאורי העם. אולם איש לא ידע כי סכונאי הריזל הקטנה נהג לכתוב שירים בסתר.

לאחרונה תמר כתבה:

"בואי אהותי ונבכה יחד
 רק עשן מן האש עוד נותר,
 אם לבאוק לא נובל עורן;
 וכובע מיותר הוא האור שנשאר;
 כי הלילה בחוף עם הרוח
 בואי אהותי ונבכה יחד..."
 ואין חוס סמנים וצלמונה.

נחש ארסי סול עיני השריונאים הקיימים

אחיו ואחרו הצעירים של גרעון - האאוסים אכנוד וחטר - התגייסו בזמנם לחיל-השריון. "הארסי שריון" קראו להם. אולם גרעון חלק לצנחנים. חיל זה התאים יותר לאישיותו האינדיבידואלית-אליסטית ולאופיו הסוער, בעיצובם של קרבות הבלימה הופיע בפניו חילולי המלוכה כשהוא אחוז בידו נחש ארסי. "כשאני אומר שאסור לישון על החול - אני מתכוון לזה!" ירע בנפשו בנחש לעיני השריונאים.

הגורל מתעתע בכוח הנפגוע

הכוח המאולתר של גרעון גלעדי, שהושל עליו להנפיק את מערכי האויב בצופת "טרטור", סנה סמונה טנקים - פלג ארבעה טנקים הוקיעם וארבעה שטרדיי המלוגה, גלעדי הסתער צמונה אל עבר הצופת. בעודו עורך את אחת המלחמות העשונות שעל הארץ - עלה הטנק שלו על מוש שהתפוצץ בקול געץ עז. כשעם השניה באותו לילה נאלץ גרעון לנשוש את טוס המלחמה שלו. הוא עבר לטנק השלישי כמסחר, הוא זה הטנק של שלומיק בריוילובסקי, כדורגלן "סכבי" נהגיה. הגורל הופיע לתעתע בכוח הנפגוע. כשהגישו לאיזור הצופת, נפל הטנק של שרעבי אל אחת ההעלות, הטנק של צביקה יוגב החטיא את הגנה לציר "טרטור" והסטיף בורד צפונה; ואילו ארבעה הטנקים הסמוך-חיים נכנסו אל הציר ונסוגו ספגו בניסיונם מעורמלות כעבור זמן מה.

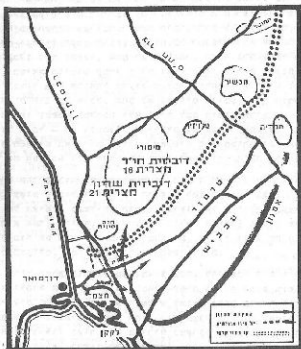
על ציר "טרטור" נעו שני הטנקים הבודדים של גרעון ולטמה. בשעה ארבע ארבעים וחמש דיווח גרעון כי הגה את הצופת ללא בעיות וכי הציר פנוי. אלא שבמעלה הציר ציפת לצטר הטנקים סגנן

ג"ש גדול גוסף, מאיש לא ידע על קיומו. מתאוס דיווח גרעון כי כיווח חי"ר מצויידיים בנשק גז-טנקים מסתפרים עליו. ואז דפם כמסור הקשר. על הציר החיסו הנחוננים את הקקידוסות.

ארבעת הניצולים נורו מסווח קצר

תעלומת רגעים האחרונים של השריונאים לא נפתרה סופית. כשעם הבוקר של ה-16 באוקטובר נתגלו עניי הטנקים ספגון-מורה לסוללה שעל הציר "טרטור". הטנק של גרעון גלעדי ספג מגיעות ג"ש רבות ונשרף כליל. הטנק של רוגוד ינסקי לא נפגע באופן חמור. בשילוחו האחרון דיווח רוגוד ינסקי לצביקה יוגב כי הוא שכ אל הצופת. אולם הטנק נפגע כשטרכת ההצפה. ארבעה אנשי הצוות נמשו את הטנק ויצאו ברגל חזרה אל עבר הצופת. בעידם עושים דרכם נורו הארבעה מסווח קצר. בוויזותיהם נתגלו בצר הציר גרעון ו"טרמיק" - השהמים בעסק בחיים האחרונים - נשארו שותפים בסכנה.

"במפתח" - כ"ו תשרי תשל"ו, 1.10.75

הקטע אנונימי מן המפתח המצויי

...החברים לו לקחת על עצמו זיקור ויוזמה ברבע של משכר

בימי ההתשה הייתה איש צוות בפלוגתו של גרעון. את גרעון הכריז כמפקד ב-1971, כאשר תקננו את החטיבה, הגדוד והסלוגה. פעמים אחדות עברנו יחד אימונים ופעילויות מבצעיות. פעם בשעה איומן, בקישים ממנו רשות לנסוע ליומן טחיתה האוניברסיטה, הוא היה במיש איחתי ובמילה נכונות להסכים. יחד עם זאת, גרעון היה אדם חקיף, מסקר קשוח ולא יליילים לא היה על איתו. אולם מי שנולד כשריון ירע, שכל המפקדים של החיל קשוחים ויש להם דרישות. דבר זה היה די מקובל. אנשים שלא עמדו כלתמים נזרקו מהפלוגה. גרעון, לא בגלל שלא היה אנשי צוות טובים, אלא מפני שלא היו ממוסמעים ולא יכלו לעמוד בדרישות שלו. יכול להיות שדרישותיו היו טפל הטקובל ביחירתו מילואים.

בתחילה יוני 73 היה לנו איכוך בצאלים. אז עדיין לא התרכנו שאנו עוברים לפני מלחמה, אבל גרעון דיבר בתקופת האיכוך בפורום של מלחמה, כנראה, בשמאי 73 הרבר היה ירוע רק בחובי הצבא, וגם אלה לא היו כטוחים בכך. הציבור כולל לא היה מודע לזה. במסלך האיכוך הייתה חקריה בפלוגה. השעה הייתה ארבע לפנות בקרק, המייליט טרם אכלן גרעון קטרז לרוץ, לעלות על התנקים בלי ארובה, היי-ליט לא קבלו זאת וטענו, שהם לא במלחמה, הרבר גרם לחצי מרד בפלוגה. כשיחת הסיכום עמדו כולם וצעקו: מה שירוש לעלות על התנקים בבקר בלי ארובה? גרעון השיב: מלחמה לא יהיה לכם זמן לאכול או לחשוב על אובל, אהם לא נמצאים כנושם. הוץ חודשים-שלושה המצאו עצמכם במלחמה ולא יאיה לכם הזמן להרים את הראש ולדבר על אובל - רק לחמו! החיילים לא קבלו זאת. אני זוכר, האיכוך הסתיים באורורה עכורה. התאשים היו מטורחים, אמרו שיעובו את הפלוגה ולא ירעו מה צפוי להם. וזו הייתה המלחמה!

מקרה אחר שזכור לי הינו: המיד כמיום האימונים היינו צריכים לעשות טיפול החזרה של התנקים למורה רוח כולם. ביום האחרון של האיכוך בצאלים, התקצב גרעון על החיילים בשעת הצא-ריים, הוא אמר: קדימה, כל הפלוגה הולכה הבימה! גרעון ציווה עלינו לעבור את הרבר ולהסתלק כמחירתו. אינני יודע מה היו הנוהלים בצאלים, וגם עלה ובגרלו בעקבות דה.

עם שרוץ המלחמה ההגיטנוס בליל שנה. לי עצמי היה ציר, עסדתי בראשו ובייטחה אליו חיליים. בתיים-עשרה בלילה הגיע אוטובוס מלא בחיילים לשדה תימן. בשעה שלוש לפנות בקרק התברר לנו, שהתנקים שלנו נמצאים כסחנה נתן. רוב האנשים נמקו למחנה נתן, נאילו אני, גרעון ועוד כמה בחורים נשארו והעמסנו ארבעה יונו-דיים על האוטובוס. גרעון היה היסטרי, הוא צויה את האנשים וצעק כל הזמן. זכרנו קשה מאוד, הכל היה מבלבל, התקשנו להכניס

ארבעה זרודים לאוטובוס, אך לכסוף עשינו זאת. לאחר מכן הייתי-כנו על הפוסטים. אני זוכר את הנסיעה זכרבע לפנות-בוקר לכיוון מתנה-נתן, כאשר גרעון חזר ואמר כל הזמן: שרק נגיע גזוור כמחירתו! הוא דיבר כמו איוה מנהל בעסק סטלו. הנענו בשעה חסס לפנות בוקר.

עד ליום ג' זכרנו את שלבי הבלימה של המלחמה. בבוקר ה-9 לחודש היה לנו קרב. נעננו כשני טנקים מצדיים ובשני נוסאי טיל-ים. לאחר המלחמה בקרו החליט על הנבקה. גרעון היה מרוצה מאוד שמלכות נבקה מצדיים. היו לנו אנשים טובים בפלוגה. אני זוכר את אוק, שהיה המיד צמוד אליו, הם היו פרושים בצד השמאלי, רצו חסיר קריטה וצאו על האש. על פי פקודתו התקרבנו וניצלנו את המצב שנוצר, אז חשף הטנק של פרז סאגר, חילל אחד נעצץ והשני היה מבלבל. למזלם נכנס השיל מהצד הקדמי בצד החזות ובגיעתו לא הייתה קשה.

פתאום השקפנו על הסטל ולא התקדמנו מה נעמד בו. שני טנקים אחרים (א - ד) של גודר חרזו טנקים קטנים קפוד אנתנו נשארו מאחור. הם רצו להקל מצלינו את טבילה האס הראשונה לאחר שנפגענו.

קרב הפריצה לציר המעלה, ב-14 לחודש, נקראו העלובה והגדוד לעזור להרוץ את התקפתה המצדים בקרב ה-200. ירדנו לגזרה הרדומת עם כל הטנקים, נסענו בכביש-הדורה והגענו לאיזור מורה-אופיק. גם שם היה המצב בלתי-ברור. ראינו הבזקים בלילה ולא ירענו מה קורה. למרחק בבוקר קיבלנו פקודה לעלות מיד על כביש-הדורה ולנסוע כמחירתו לכיוון ססה. בין השעות אחת לשתיים באחרון ראינו את המסיים בקרבת ססה. הם ירדו זוגות-זוגות לעבר המעלה. היה ברור ששם ממתרש שטחו.

לקראת השעה ארבע מסר גרעון מרוץ. אני נשאיתי במקרק כסנן ולבטיש אוברול. הסהבר, שחקיורנו היה להיכנס ולפתוח את ציר סריטור, כדי לעזור להוריר את הגשרים. לשעה הכינוס הגענו קרוב לשעה שש לפנות ערב. 16 או 17 חיילים בעלובה שלנו נפל. אני זוכר את השיחות והדילובים בין האנשים. במשח הכינוס היה טח על-אוגדתי: כל העסק היה מכוסה בכמוה מרהיטה של כלי שריון. היו סס ב-200-250 טנקים וגבששים. כוח צבאי כיה טרם ראיחי מעודי. זה נתן לנו אומץ והתבטנו עצמנו שיוכיכס לצבא כרול.

כאשר ירחה השיטה יצאנו לכיוון כביש לבסיקוף. מיד עם זכרנונו לציר, בין השעות שש לשעש בערב, החליק הטנק שלנו לצד הדרך וירד לחעלה. בצד הדרך היו הפלות עמקוזה. הטנק של הספיס אורלני'ובצקי נעצר כיו לחץ אותנו ואילו כל הפלוגה חלטה על סנינו. אני זוכר את כל הזוהם של הטנק הזה (מאוחר יותר, הם נהרבו כולם); הם חיברו את הטנק בבליים כפוליים ומצולבים וחילצו אותו מהתעלה. בהדר השלוגתי של הקשר כבר לא שמענו על היחלקוה

כוח החלוצי של העלוגה צומח פירסור. העלוגה הביעה לצופה, בקשר שמענו את העצמות של אמרים כרוך, מסל העלוקה שלי; הוא אמר, שאיננו מזהה את הצומח וכי עבר אותה. הוא הסחובת הזה והנה, לפתע היא רשם בקשר והכינורו שהסנן נבצע. אחר-כך נודע לנו שכל אנשי הצוות נחרגו.

המסכנו לחקרים. הקרב לאורך כביש העלה - לכסיקון - היה אטוף. טנקים נבצעו בזה אחר זה, הרבה מספר עמדות לצידוד הימני ולצידוד השמאלי של הכביש. הטנק היה בלהי-ברור. הכוחות נשקפו. ידוע לי על התגששות בין החילוגה עצמה. אנשים התרוצצו. נסעו עקבות כדוערות של אנשי חרס"ש וחיל"ן עקבות הפצועים עלו מתוך הטנקים.

אל הטנק שלנו נכנס הטנק כלשהו איש צוות. הוא ירד כולו והיה במצב היסטרי. היינו צריכים לבעוט בו כדי להריקו. מצב הילוגה היה חמור. לקראת עתה-הצומח אירבן גרעון את החקפה על הצומח. הוא קיבל פשימה ולא היה מוכן לוותר עליה. אני זוכר שמעתי ברשם הקשר, כמביטוד השעה 11, כשייטל נבצע מרס"ש שקיבל בראשו. מישהו הודיע בקשר שבייטל שוכב על קרקעית ציחה הטנק והוא אינו מחפז. באותו רגע, קרא גרעון לעצמו מספר 11 - (המספר של הסמב"ד בייטל). הוא לקח את הפיקוד על הגרור, מאחר והיה המ"פ הכי רוחניק בגרור. החאנים לו לקחה על עצמו פיקוד ויוזמה ברבע של שבע.

בשעה שתיים-עשרה בלילה אירבן גרעון את הכוח במסדה למרוץ קדימה. הוא נתן לנו הוראה להקדים כמילוא המתיחה לכיוון הצומח. מסתו השחשף, כנראה, בהתקפה זו של השעה השתיים-עשרה. היינו עם מרס"ש סבורים בטנקים, איננו זוכר בריקוח מה קרה, אבל אני זוכר שהתקפה המסבלה נבאמר לנו לא לעבור. כמביטוד השעה אחת או שתיים אחר הצומח הייתה רגיעה בשטח. האנשים יצאו מהטנק החוצה, המברר לי שאנו עומדים כמה עשרות מטרים מצומח פירסור. מצד שמאל ראינו את כוחות החיל"ן שנקו על ציר נחלה - הציור שהיה מסוד לציר לכסיקון - עם הזבירות של הזבוחנים, הם נפו בציר נחלה ממקביל לנו.

המביטוד השעה שהינים היהת כקצין רגיעה. מה שיש נורתה יריה. איננו זוכר אם היה ליל ירח או לא, אני חושב שהיה חשוך, אולם כביב היהת הילה. כל הזמן היה לי חשש בלבן; מה יקרה איתנו-משקלה השחור? למצאנו מסע על ציר מול המצרים. המספנו לראות את עוצמת האש שנורתה מהחווה הסינית לכיוון הצומח, רק לא ידענו מה מספרם. שבתאי לעצמי? אם יעלה השחר, האם ניסוב? לאן גייסוף? מה קורה פאחוריו? (רק אאוור יורח נודע לי שכוונתה של גיודים אמרים עברו אותה צומח). שבתאי, שאנחנו בין הטנקים הראשונים. מה יקרה עכשיו? שאלוה אלה קיננו בי כל הזמן.

גרעון לא היה שקט כלל. הוא לא היה מוכן לוותר, כל הזמן

הוא הסחובת. במרס"ש אוחז לילה החלופי שלושה טנקים; הכלי הראשון שלו הושבת, השני נבצע והוא עלה לכלי שלישי של בריילובסקי, ארבעה אנשי צוות היו בסנך זה, כמה דקות לפני השעה שלוש לפנות בוקר הוא כל תוסן אחר בקשר; אנחנו יוצאים להתקפה; היינו שישה טנקים; אחר של גרעון, שני של ריגוד'ינסקי, שלישי של זינגר (משלוש אנשי צוותו בנרס"ש), רביעי שלנו, החמישי של זינגר וששי - שלו אינו ידוע לי. לאחר מכן קראתי שלהתקפה זו הצטרף כוח של זרל"ים -מי אנשי חיל"ן. אבי לא דאיתר אותם, אבל צריך להאמין בזה.

פתחנו במסיעה מפורטת. גרעון קמד לירות בכל הכלים. אני זוכר שהטנקאי למעון חוף כרי ירד קרוב לחמישה מבזים. התקשתי להפיק; מצד אחד הייתה גררר לחיזוק כרבלי אם איש הצוות החיטרי שנסלנו עצמנו - הוא היה מתחם לכאס של המפקד והיה סבילכל לפני - הטנק שלנו נעצר. המפקד פקד עלינו לבאת החוצה. מצאנו את הטנק של זינגר בוער בחוף הצומח. זינגר הוסיף יד קרומה ובישם. הוא לא דאית זכר. לקחנו אותו והוכנסנו אותו לטנק שלנו. באותו זמן חלפו על פנינו שני טנקים; אחר של גרעון והשני של ריגוד'ינסקי. לחלופי דקה היינו חקועים במרכז הצומח. אש כבדה הוטמרה לעברנו. הבזח הטנק הבורע של זינגר ברם לכר שניהו גלויים במרכז הצומח במצב די מסוכן. עצמתי לעשרתי; מחר, מהרה הוא נתן לנהג הוראה לפלו מיהר לבחוף. אחרי כמה שניות מצאנו עצמנו מרחמים באויר, נפלנו לתוך העלה.

את הקשר כבר לא שמענו. אני סעריך שלא הטנקנו הליכנס לציר פירסור. היינו, כנראה, במרחק כמה עשרות מטרים מהצומח, לכיוון לכסיקון או פירסור. ערובנו. לדעתי לא שמענו. הטנק שלי נכנס לפירסור. לאורך הציור היהת העלה כים מתוקים של החורה הסינית. העתלה היהת עמוקה. הטנק כלס כלפי חוץ בגובה חמישים ס"מ, כדי גובה הצריח. היינו ששה אנשים בטנק, כולל זינגר שפניו היו מכוסים בדם וחתילי החיטרי, שכלפיו הרפשיט מאוויבות. שני אלה לא היו מתורברים למערכת הקשר הפנימית של הטנק.

איננו זוכר מה עשינו. אאוור יותר סיפרו לי, שהחזתתי ברפליק והשלכתי אותו דרך הפתח אל כחון לטנק. היה עצמו לא הבין איך נכא בחוד ואני לא הבנתי כיצד השלכתי אותו. המצב בחוף היה גורל. הטנק שבב לרוחב החעלה ולא היהת אפשרות לעבור. המצרים ירו כמטובעים אש שקלמיה על הטנק. כל זמן ששהיב בחוף הטנק לא קול-טיס את עוצמת הירי. אבל בחוף נראים שדברים אמתי.

בעוד המצרים יורים עלינו, שחלתי ביריים בגב הטנק, ליד פתח המספורוח. כל האנשים יצאו, נוחלנו על שפת העתלה. אחר-כך החילוננו לרוץ בעתלה וראינו המון גיודיות של מצרים שוכבות בעתלה. היו אלה אנשי חיל"ן שהקיננו לפצצם כדופן העתלה קשיים מפל לראש, מכוסים בעלים. הם נלחמו עם הרמק ראביהם מפל לעתלה. אני זוכר

גודיות אלה באוחר לילה. הן נראו גבוהות כשניים - שלושה מטרים, הבדשות כוכבי פלדה וכך הן שכבו לאורך החעלה.

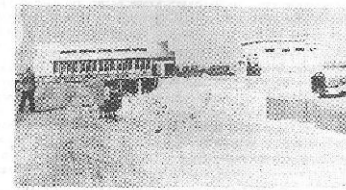
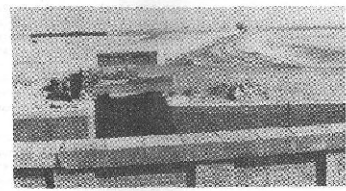
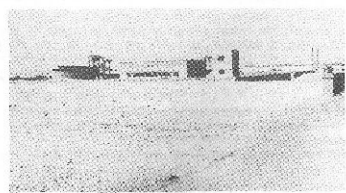
עליהן על שביל או כביש ורצתי לכיוון שני מנקים. שניתי לשכן הראשון וצפתי משנה כמו; אני יהודי, ישראלי! זה היה הטנק של יוגו, מאחוריו עמד טנק שני. אחר-כך התברר לי, על פי סיפורים ששמעתי, ששני מנקים אלה הטובבבו הליון ושוב צפונה וחזרו. הם עמדו על אחר הגודים. היה זה כביש אספלט מסומן בקווים בצורה ברורה.

היאיתי לעצמי שזה ציר טירטור-למסיקון, שנמשך במקביל לחעלה. ששני צדדיו היו שני קווים בחובים ובאמצעו היה קו מרוסק. הם לקחו אותנו, אבל לאחר שהי דקות בעצר הטנק ואנחנו נצטוונו; כולם לירות! שרט לצורת הטנק. הם, ששום, חילקו אותנו. הייתה המוסקסה פירוש מטלקים אותנו מטנק לאחר שכבר עלינו אליו. אחר מהם אמר: מצפתי, אנחנו צריכים להלחם. הנה, יש מה מיקבץ של מנקים. תעטרו מה ויבואו להלץ האכם. אחר-כך ניסיתי להלץ את עצמי בקשר. זה נמשך כמה שעות.

אני חושב, ששני המנקים שבאחר מהם היה גרעון ושהצליחו לחצוה את הצופה, לא נבטעו בזמן הצטייה הצופה. אני עוד זוכר את קולו של גרעון בקשר. אחר-כך כבר לא שמענו. יכול להיות שהם נבטעו באוחר זמן שהטנק שלנו נפל לחעלה, כי האש שנורחה עלינו לא התקפדה בכיוון שלנו.

כאשר הגעתי למחנה סטה ב-17 לחודש בצהרים טרם היה ידוע מה עלה בגורל שני המנקים של גרעון. חקרנו ושאלנו - ולא הייתה תשובה. כאוחר יותר, בביה-הסטר לשריון הגיעו מנקיסטים רבים, החתלנו להמעניין ולשאול על גרעון. היו שסועה שאסרו, שהוא ריבד כחה של צנחנים ועבר את החעלה. דבר זה היה מקובל עלי, כי תמיד הערכתי את גרעון וידעתי שהוא מסקר חוק. לא העליתי על דעתי ששמועה זו כלהי נכונה. אני זוכר שנפגשתי עם אשהו של גרעון בביה-הסטר לשריון וסיפרתי לה את היריע עלי. גרעון היה נעדר, אבל אנחנו השלינו את עצמנו, כי גרעון היה כזה שהמגדים לא יכלו לחסלו בקלות.

ידוד גרבוז.

איזור "המחנה הסיניתי" באשיויל 1968

לגרען היה רצון להביע חלומות...

הייתי סמ"פ שהקבילה למלוגה של גרעון - מלוגה ג', הס"פ היה בדי נודרי. גרעון היה ס"פ בפלובנה.

תקופה היכרות עם גרעון התחילה עם הקמה הגדוד ב-1971 ונסמכה עד סלחמה יום הביפורים. המפגשים בינינו היו ססוג סמגיש מסקדים בסמגרה אימונים ותעמקות שיגרה ב אנשי מילואים. לא הייתה זו היכרות אישית אלא בהתק הסמגרה הפלוגתית, בהתק חיי השיגרה של יחידת שריון. הס"פ שלי נבצע עם גרעון יותר פעמים ממני, ולי היה קשר עמו דרך הסמ"פ של מלוגמו. יחסי אל גרעון היה יחס של הערכה לאדם שהוא מבורך סמני ובעל נסיון חיים ונכח- יין צבאי יותר גדולים ממני.

היניו גדוד צעיר עם חיילים צעירים וקצה המימים. גרעון היה סבורג מייחזו. לבכי דירי היה בו שילוב סמלי של צבד מוסשש סמגניו מוסגניו באופי, בצורת הייבוי ובמתייחסותו לנכרים. מנד שני, הוא סמלי את הצגתונים, שלתם רשתי כבוד והערכה. יחס זה ליחידה שנקראה אנזנים ליווה כל אורח שהתגייס לצבא. גרעון היה נחנך, צבד סמדי סמוסס ובעל דעות מובנות. הייתה לו אהב סמלי ופעליה היה מבורכב מחבב-דעס, בט אס חשב שלא סמדי הצדק איתו. אולי כדי להימנע מהתבטא-לעם או כדי לא לגלות חוסר ידיעה. יריבותיו היו נוקבים, קשים ובלתי סתריים. לרוב הם היו סמקור- רים בסמגשים שלאחר האימונים, כשיחיה שנגעו למצב בארץ, ענייניו פוליטיקה ועבודה. הייכרות בינינו הסמקרה ברגעים אלה שלאחר האימונים.

אני זוכר אימון שהיה בצאלים. המלוגה שלנו הסמקסה כאוהליט, ללא האורה וכלי הנאים, ואילו לפלוגה של גרעון היה טוב יותר. הם קיבלו הנאים יותר טובים מאיגו, ביכותו. בשעות הערב נהגנו לבוא למחיה קפה עם. סמדי הסמחה וביחסי ובלשו לכל סמני נוסאים. אז גם הנחתי את ראיתי הצבא של גרעון. הוא ראה דברים אחרים ממני. בעוד אנשי היחידה נחמה מנסה נחתי אימון רב באדם ובצבא, וכאשר שוחחתי עם חיילי לא השלכתי סמך עונכות ומסמקעוזה סמבר לזה שהוא חייל ואנני סמקד. קיבלתי באמינות מוחלטה ובצורה ברורה את מה שהוא אמר לי ואני אמרתי לו. המימנה זו לא הייתה קיימת אצל גרעון. הוא היה טובה, הוא סמיר את הצבא דרך הצגת- ים ועובדה זו נתנה מימנה נוסמף לחייל שכו. המייחזותנו לצבא הייתה טובה ואולי אמיתית יותר. הוא העריך חיילים אולם סמדי ייסה סמם ומסמקדים אחרים שיבצעו דברים כדיוק סכותו, באותה רמה של צורה, המייחזות והחלמיות. דרישה זו סמדי גרמה להחנגשות בסמחה, הייכרבו עם סמקדים וחיליים נבצע סמךן ציפיה שהפיקודים שלו הייחסו לפקודותיו באותה רוח ונכונות סמלי, רמת פיקודית והיתה גבוהה מרי ולא אהה גרמה האכזבה בסמחה לבעיזה ולעמיותו.

לגרעון היה רצון להביע חלומות. הוא שאף לזה שמלוגה שלו תהיה הטובה ביותר, שהוא יהיה המ"פ הטוב ביותר בגדוד. הייתה לו שאיפה ליחזותו, והוא סמדי רצה להיות טובה מאשר האנשים. זה אב לירי כיסוי בצורתו החיצונית, בדיבורו, בהנהגותו וביחסו לחיילים.

אני זוכר כצבאי שיחדר חיילים סאימון בצאלים על דעה צמכו. הוא, ששום, נפל אחריהם ועשה זאת. זה רכיב שאף אחד שריון לא היה מעלה על דעתו לעשותו. זאת הייתה ריכוז היחידות של גרעון לקבלה החלטה. הוא נהרג כפי שנתה וכמלאו האחריות סמךן זה שרק הוא היה ססוגל לבצע פקודה זו.

בין גרעון ובין אני שאול הייתה חחרות בסמחה. היא נבעה באורה סמקי מן העובדה שגרעון היה כבוד בצורה ססוייפה ואילו אני שאול היה טובה ומיוחד. כל אחד מהם ניסה להוכיח דברים לעצמו ובס להוכיח לשני שהוא סבד סמכו. הסמחה הזו והנסיון החזותי לא סמאזו חן בעיני גרעון. הוא לא הרגיש נוח כאשר מייחזה היה סוצלל סמכו, הוא לא השליט עם זה סלוגנה אחרת נבצע דברים בצורה טובה יותר ממלוגתו. וכך היה קורה, שהסניים היו נכנסים לזיכרונם אל הוך היליה ובעלים כל מיני שאלות של למה, מה קרה, איך בדיוק קרה. גרעון סמדי היה מנסה להוכיח, כי מה שהוא עשה היה יותר טוב.

זה השונה סמיינן את גרעון. כסרפו של דבר, לאחר מה שהסמחה בסלחתי יום הביפורים, אותה נכונות שלו, אותה הרצון לבצע סמקו- דות בהתאם לרוח הפקודה, הם שהסתיבו לו איך לנוח ומה לבצע. אינני יכול לומר סמלא הוודאות, שגרעון נהרג בגלל שהוא כך הכן את עמידו, ובוודאי שלא היכנן את סמךן הסלחטה. אבל אמסד שהוא נהרג בגלל נחישות החלטה, בגלל שחזו לא היה סוכן לוותר ולווא על סמיק. הוא היה מוכרה לבצע את מה שנאמר לו.

לסיכום היכרותי עם גרעון הייתי אומר: הכרתי אדם שלירידי ייצב את הפלס"ח, האדם הסרשש, החקלאי ססוגל להתזק נשק ולהתן על חייו, איש קנאי לארצו וקנאי לדברים שעשה כמו ידיו. הוא היה יחודי וטובה כהרבה מהחיליים אחרים.

עין החורש.

1 2 3 4

בעליהם מוחלטים ובצורה הרבועה ביותר

לברען ההודועתי במלחמת ההתשה. אינני זוכר במרוצת איך - אולי הוא היה אחד מתובניו באחד משלושת קורסי מ"פ שהרכיבתי, או שני מתורגמים של קורס כיוור התקדם. לבטח הכרתי אותו בתקופת שבין 1969-70. בהנחיית המח"ס 401, כאשר ספד החגיגה בזמנו היה שטון.

גדעון שירת בגדודו של יאנוש בנד-גל והחזיק את הגזרה המרכזית מול איסטנבול - בזמנו דיוני. שם היו המטרות של מלגנת המנוקים שלו. פעם באתי לבקר ובילית עד כמה היה המ"פ גדעון קשדן בלתי-רגיל; השלובה הייתה המידר מסודרת, החיילים פגולחים ונראו כמו ילדים של מחנה קמפ. כל כיוור שגדעון יצא לבצע היה חושפני, ענ-ידי ויעיל. ההרסותי, שגדעון היטש את המבצע עם המצרים, אולי בגלל היעדר-התקשורת שבערך בו בגלל אחוז אמנון. הוא טעם התגרה - לטעום כך המידר היו המצרים בגזרה שלו שקיבש יותר מאשר בגזרות אחרות. הם הבינו שן האהזת לקשר, מביצוע הסיוורים היו-ב-ימיים שלו והמבצע איתו - שטטשו, לא כראוי להם להתעסק איתו.

ירכו של גדעון להתגרות במצדים במלחמת ההתשה על-פי ערוחו הוא: היה לו כישור איך להשתית את המצרים. הפלוגה שלו הייתה יודעת לקו, מול שד פירדון, והמצרים את המנוקים בעמידת ידיו. הוא ידע, שהיתה פקודה שאסרה להתחיל לירות, את זה הוא פתר בדרך פש-וזהו הוא היה שולט כמה חיילים, אלה היו מלימים את בובקיתם בגזרה מקלות וקופים כמה תנוקות כדי להתגרות במצרים. המצרים היו מחזילים לירות במקלעים והמנוקים של גדעון היו סמיכים באש. כך ידעו המצרים מי בעצם הצד השני. ובאופן, כל חייל גדעון היה בקו זה - היה שקט.

ג'רמיה דרובי: אינני חושב שגדעון היה זקוק להרשת בובקיים. הוא נהנה לפתוח באש על המצרים, וברגע שראה משהו מצד שני הוא פנה כיוון, בלי לבקש אישור. הוא עשה זאת רק אם גילה משהו, ממירון שילא משהו הוא הבין שאין פעם בכך. ככל אופן, לא היה בשטח אף אחד שהיה יכול לוודא, מי התחיל לירות, והמידד אפשר היה לחרוך שפיקוי ציור.

אני סמויין את זה, כי אני זוכר טעקד אחר, מתקופה מלחמת יום הכיפורים, כאשר החזקנו את הקו ב"אשוקים". כאשר המצרים ירו בטקד רצי שעה ואני חייתי אומר לאוהו טעקד: הסיב בשא! - לא לפח הרבה זמן עד שהוא עשה זאת. הוא כל הזמן קיווה, שהמצרים ישחקו בעקבות שפיקות, הוא לא למד שהמצרים שובקים לאחד שאנחנו לא שזה-פ"ס. גדעון החשש שמישה זון הוא העדיף לדבר - והמצרים שחקו.

דבריו לי קצת חמוצים האישי פעליו ישב גדעון עלה על "מברביץ" - שני מוקשים מצודים. הוא ידעוה את כך בקשר, אך לא גילה מה

בירוק אירע. אני התחב"ש שטון קלטנו את שירותיו, המח"ס אאלו מה קרה? הוא השיב: יותר נרוע כאהסול, ירום לפני-כךן טעק הטנק שלו קרבה? הוא השיב: יותר נרוע כאהסול, ירום לפני-כךן טעק הטנק שלו במיצות וזה לקח כמה עשרה כדי לברור אותו החוצה). המח"ס שטון יצא מכליו, כמעט מביד ואופק הוא לא יכול להוציא ממנו בקשר את אירע. אפרתי: הכה רגע, אצא בג'יפ ואראה מה קרה, הבעתי אלוו בדרך קצתה מצד החלונות ואל דרך הכביש, יראתי שהמוקשים הבמ-ליים הקיפו את גלגלי המרכובים למרחק 50-60 מ'. ראה, שהיה זה פיצוץ אדיר. גדעון קפץ לקראתי סן הטנק יאסר הכפח"ש, התחילו לירות ולהפגין חריפה את הג'יפ ונתחלק לפה, אנהנו נשאר בטנק, אמרתי: כסדר, אני אסחלו, אבל זה קרה לך היה רבוע לגמרי, כאילו לא אירע שום פיצוץ שפיקה מהח"ש לפני עשרים וחטט דקות, המצרים החלו ליפול, התרחקתי עם הג'יפ כמה מאות מטרים אל הגבעה, טעם צימתי לפסה, ארתי שחוק כדי הפגזה, בצורה קטנה ורצועה, הוא כיוון טנק אחד וחייבר אותו במכליכ כדי שהטנק השני יגדור אותו, כאשר ארתי שטנק אחד לא הטנקים, הוא חיבר אלוו עוד טנק. כל זה לקח עשרות ש"ש בעזרת בחוק הפגזה, מליקט מוחלטה בגזרה הרבועה ביותר, הוא הצליח לברור את הטנק הפגוע שלו ויסיים את החקירה בלי אבדות, הוא פעל בצורה יוצאת מהמכלול.

מקובלת על עצמי להקים חסדבה ב-1971, קלטתי אנשים שבהרי ונכרתי ממלחמת ההתשה. גדעון היה בין האסטרטגים שהשתחרר מסקוט קורס, ניקלט בחסדבה וקיבל מלונה. לאותו ברוד הגיע מ"פ אחר בשם אבי שאול, שאותו לא הכרתי. אולם כשי כרתי הרששתי שצומח חחרו בין גדעון ואבי שאול; כי המח"ס היחוד טוב? למי הפלוגה הרבועה יותר? כל אחד רצה להחזיק את הכבוד שהוא המח"ס הטוב ביותר. זו לא היתה ים חחרות, זו דיחה עמוקה על שבידה התואר, וזה קשה לילדים היום דבר מפתיע. (לצערנו, כאשר מרצח מלחמת יום-הכיפורים בהתהעה, היה אבי שאול כח"ש, הוא חזר רק לעבוד יומיים, אנהנו כבר היינו בניכדי, ואותו שיבצו לכות חיש כרסה-הגולל, שם גם נהרג).

מלחמה יום-הכיפורים הפכה אותנו, באסור, בהתפקה. כיום הרא-שון קטקנו כיווד ובחיתוסו המנוקים בצורה מלירה. אם אינני בטעה, גדעון ירד לחמש טנקים במרונה, במחנה שהיה דרומית לכא-טבע, ואילו אנהנו זיוודנו טנקים בקרבה-סקוט. לכן גמרנו את העבודה שפתיים - שלוש לפנינו. אני זוכר, כאשר דנונו דרוסה מצאנו את גדעון והסלובה שלו והמנוקים את הטנקים לצד הכביש. עשהו לייז הטנק שלו בדרך וטאלתי מה מצבם? הוא השיב: תוך שפתיים-שלוש בגסור. נהתי לו את ציר התנועה ואמרתי: נייפנט על יד ביר-בגפחה, שם יבדונו אתכם הלאח, ובאופן, ונפגשונו פעם שניה שם.

לעבור יום אחר נכנסנו לפגע עם האויבים בעבועה שאה שפותיהם קשה לשכוח: כישור, חמילה, מלכיותה צריה עכביש, את כל המלחכות

של הימים הראשונים שהיו, למעשה, קרובות בלימה - עשירו - פרט ליום השמיני בחדש. אותו יום סבל גידול 410 אכידות כתוצאה מסכנת כליידן הנוזפת. טעות זו נוצרה בגלל ההערכות של סגן ספקד האר-גיה. אך פרט ליום זה, ההכנה והקרינה על "מי מנוחה", כסובן, היו לנגן אכידות בעיקר לגידול 410.

כליל הפריצה היינו במצב מיוחד כמחנה ססה; אחיו על עובר, מנ"ד גידול 407, הגדוד של גרעון, נפל בחטיפה השכנה של היים ארו. אני קיבלתי הוראה להשחרר אותו, אני זוכר את ההתלבטות של הסג"ד עוזר: אמרתי לו: אהה חייב לבסוף הכיתה! אח"כ נרדף, הוא השיב לי: מה אפשר בעת? נשארה בך יחיד להורי, אם גם אני אהרג - "ילכו" ההורים שלי. מצד שני, יש לי פה גידול, יש לי אחתיות ועלי לעזוב דיוקא לפני ההתקפה הסטריקה ביותר, איך אני יכול לעזוב אותם?! מה אני עושה?! אמרתי לו: כרי שלא החלב, הנה פקודה מסוינת קח את הג'ים ופס היחית! וכך היה, את הטיכוי של המנ"ד קיבל החורו הסג"ל בייסל.

אני הייתי צריך להגבר את חסיבת 14 עם גידול שהייה לו, למעשה בסטודיה הפריצה לעבר ראש הגשר, מטיחה עצמאית. כל הכוח הזה יחד היה צריך להיות חתה פיקודו של ספקד אחר - אבנון רשף, שקמד בראש המסיחה לשרוך על ראש הגשר, אני הייתי כל חתה בהאזנה לשק, ופרט לאבטחה העצמאית שלנו על הסריה - לא הייתה לנו תקשוקה נוספת, לאחר שוכנה התקפת הטריה שבצענו סטודיה למעבר, כדי שלא יגלו את כל התנועה של חסיבת 14 וגידול 407 בדרום. התקפה זו הצליחה, איבדנו (אם אינני זוכה) שני טנקים שעלו על מוקשים.

ובכן, האובדתי לכל הקרבות הקשים שהיו כליל הפריצה, כמו שהיחה ציר עכשיו וקליטה בטנקי כל האוגדה על ירי גידול 407. רוב הזמן הייתי בהאזנה לשק, ויש שכתיו, בפעם האחרונה, את קולו של גרעון באותו לילה, כשביכות השקע שחיים או קצה יותר סאורה (אני זוכר שהסתכלתי בערן). נכנסתי לרשת הקשר של הגדוד, הוא קרא לעצמו 10 (יש אוטרים 11) ושאלתי: מה המצב? מה קרה? כקול רבוע ביותר, לא כמו אתר שאיבד את שלושת-רבעי השלוגה שלו וכמעט את שלושה-רבעי הגדוד, הוא דיווח: יש אכידות כבדות, ציר עכשיו נמחה, אני נמצא בצומת ומארגן את השלוגה שלי, אני נכנס לציר סירטור מטערי למרחק הולך למחוז אותו כדי שאוכל לבצע את המסיחה שקיבלתי על עצמי. גרעון לא ספר, סטכל השלוגה נשארו רק שני טנקים, כשהוא אמר: אני מארגן את השלוגה, יכולתי להביא שנשארו לו 7-6, אני זוכר שאמרתי לו: כתצלחה! זו הייתה שיהיה האירינה אימו.

את שני הטנקים, שנרעון הכניס לציר סירטור על טעה למחוז אותו ולדרכו כשטיפחה, מצאנו יומיום אחר כך, לאחר שהתחנן את ציר סירטור מררם לצעון. את הגיוורה קיבלנו מסיסבה 7 לאחר שזו קיבלה הוראה לעבור לצד השני של התעלה. זה היה ב-16 להודים, לפנות ערב.

הטנקים של החטיבה סאונרתו של כרן, פיקודו של גבי אמיר והסג"ד נחן פירעם שעמדו לאורך כביש עכשיו, ירו לצד צפון כלי לראוח סטרום כעה הדימוסטים. באוהה שעה קיבלנו על עצמנו את הגיוורה.

למחרת, ב-17 להודים עם רימוסים שחר, כשלא ראינו כולל כוהרה, אמרתי בקשר לאריק: אני מקיים צוונת; לאט לאט, תוך חילופי אש עם טנקים שהכניס של החורו הסנייה, הגענו לציר סירטור, מרחיבה רחבה לכל אורכו. משני צידי הציר עלו כמה טנקים על מוקשים (גם טרדו לציר וגם מצפוניו). עברנו את הציר והכנסנו שלוגה החדשה, סמוחה חתה פיקודי, לפנות את המוקשים כדי לאפשר את גריחה נטר הגליונים. אז גילינו כשטה, כרן ציר סירטור לעכשיו, את גרמוזיהם של כשלושים צוונטים שנהרגו בליל הצליחה. ביניהם מצאנו צנתן שצוע, ששכב יומיום כשטה והצלנו אותו. שלוגה החדשה ביקה את הציר לכל אורכו. היא התפלה לשלוש כנצוזה עוודר, אחת מקבוצות אלה גילחה את שני הטנקים של גרעון. הם עמדו כוהרה לצופה לכפי-קן - סירטור, עם הטנקים לכיוון הסריה. למעשה, זו הייתה התוכנית: שהוא ירחח את ציר סירטור טנקים למורה, וזה היה, למעשה, באותו כיוון של התנועה, טנק אחד עמד סימן לציר והשני מטעמל לציר. האנשים שכבו על האדמה.

גרעון ניסה להוצח את לב הסערך הצמיר בעזרת שני טנקים. טנקים הוא הצליח לבצע, כי המצרים לא ידעו שיש רנועה טנקים מכיוון מערב למורה, טנקות הם חשבו בהחלילה שאלה טנקים שלהם.

ספרו זכרון על גרעון צנתן, כן ייבוצו של"חיים, שחכיר את גרעון זכרון על"הגישה" הצבאית בתחורו צנתן:

ב-1963, כאשר הייתה סמחורתו בצפון ומאבק היה גרעון נבחן כמילואים, הוא נהב ליטול אותו אחר ולבצע סמך לקו הגבול עם הסודים. וכך היה אומר לי: אני עובר לצד השני ואתה תחפה עלי. גרעון עבר לצד השני, והיחה פוהה כאש על רועים או סהכ משוטטים שהתוהבבו סמך לבבול, התסכר שלו היחה: אני לא רוצה שיה יסחובבו אנשים. אני הייתי מסתין לו בשטח רישאלי, רועד ספחד, והוא היה לבדו ספבר לקו.

צוניה הכיב - ספקד החטיבה במלחמת יום-הכיפורים

פברואר - 1984.

כבוד ללוחמים המצטיינים.

במלחמת יום הכיפורים, בימים הקשים והסדאיגים של בלימת ההתקפה הפנדיה-טוריה ובימים הקשים והנדולים של הקפת כוחות- יבו אל עבר שטחי האויב, התגלה כמלוא עוצמת עוצמת הדבקות במסדה הסבוקה בחיילי צה"ל,

היום מעניק צה"ל הכרה והוקרה סיוחרות לחיילים המצטיינים במשימתם בבורחם. צה"ל כולו מתרן בהם, כי הם המפטיס הסקידים על המרובה - כדבל ההולך לפני המחנה ונישא על ידו.

מפטיהם של החיילים המצטיינים עולות כמנונת סיוחרות, האופייניות לצה"ל:

בבורה ומסירות של מפקדים רבים בכל הרגבים, ההולכים בראש יחידותיהם ונותנים מופת ודוגמא אישית של דבוקה, אומץ וחושיה;

גבורה ומסירות של חיילים כמרטרים כחך גוף גדול ומאורך, וגבורה של לוחמים בודדים המוצאים עצמם לכד אל סול האויב והמטיהם;

גבורה ומסירות כביטוי של אחריות הדדית, חברות וראגת איש לרעהו - בעקשנות להגיע אל היילים בצורים ומנוחקים, כהמסיה לחלץ נפגעים ובסיפול כחם תחת אש עזה.

מפטיהם על המצטיינים, הנופלים והחיים, לא רק כנותנים לנו סעד נפשי לקראת מנחנים בעתיד, אלא שישטו חומר לימוד לחיילים ומפטיים ככל המפקדים וככל הדרגות.

מפקדים וחיילים בצה"ל מחמירים בביטויים ומפקדים בהערכת מפטי גבורה, במלחמה נוצרים מצבים מסובכים, הקשים לניחוח ולאבחנת טריוויקים. רבים ממפטי הגבורה, במפטיהם והעדים לחם אינם בין החיים. צה"ל מניח, כי חוך כדי המלחמה נעשו מפטי גב-וה נוספים, הזכאים לציון ולמספה ואשר שרם יאזו לאור ועריין לא קבלו אה מלוא בידויותם.

גבורה הנודדים היא עוצמת צה"ל כולו. צה"ל מצדיע לניבורים שנמלו וממטיה להסיוך בנחית המסירות. צה"ל מברך את החיילים המצטיינים וסחברך בהם,

מרכיז גור, דב-אלוף
ראש המטה הכללי

"במחנה" כ"ח באייר השל"ה, 9 בסאי 1975.

לאחר מלחמת יום-הכיפורים חילק צה"ל עיפורי גבורה, ועיד ומופת לחיילים במלחמה בספטיהם מסמגרת החובת והינו לאות ולמופת בגבורתם. אנו מביאים כאן את סיפורו של רב-סרן גדעון בלערי דצ"ל, אחר ממקבלי עיטור-הגבורה, שנפל בקרב בחזית העלה סואץ.

כראש כוח סנקים קפן יצא גדעון לקרב האחרון שלו, הקרב על צומח הצירים "מרטור" ו"לכסיקון" כמסגרת התקפה-הנגד הגדולה של צה"ל. המצרים גילו לחימה עקשנית כצומח זה, שהיה חיוני לצה"ל להשקטת אמצעי-הצליחה והציר הרדוש לחציית התעלה. לילה שלם לחם הכוח של גדעון באויב ועם בוקר נותרו בו השער סנקים בלבד, מתוך 29 הסנקים שיצאו לקרב. גדעון לא נואש. הוא ארגן מחדש את הסנקים שלו ויחד עם כוח צנחנים יצא שוב לחקוי את הצומח.

המצרים קבלו את צניהם באש-חופת ועד מחרה נשאר גדעון עם שני סנקים בלבד. הוא הורה לרשיוך בחקיהם ובהיוונו בלב הצומח ממש נפגע הסנק שלו פטיקה ישירה וגדעון נהרג, יחד עם כל אנשי צוותו. אולם המטיה חושבה - כוח הצנחנים שנע אחרי הסנקים כבש את הצומח ופתח את הציר לחנועת כלי-המרכב שנסאו אה ציר הצליחה. בכך כהמאשר מצבעו הנופע של האלוף אריק שרון.

גיבור ישראל גדעון בלערי ידע כי הוא יוצא להתקפה שכמעט אין לו סיכוי לשוב ממנה חי, אך עשה זאת ללא היסוס. כן 33 היה בנפלו והניח אשה ושני ילדים.

אחיו הצעיר של גדעון, אבנון בלערי ז"ל, נפל במלחמת ששה-הימים כחיותו מפקד מלוגה כמטיבת שרון. כמסוה כגדעון היה מופה לגבורה ולמסירות-נפש.

אשרי העם שננים לו כאלה!

"דבר לילדים" - ו' במשי השל"ו, 8 בספטמבר 1975.

הגבורה העוז והטובה

סיפוריהם של מקבלי תיטורים ביום ירושלים השליח

ע י ש ו ר ה ג ב ו ר ה - רמ"ג גלעדי גרעון ז"ל,

סיחתו של גרעון גלעדי בנצחנים, שם עשה את שרתו הסריג. אחיו הצעיר, אמנון גלעדי ז"ל, איש-שריידן, נפל באימתו ממקד פלוגה במלחמת שש-הימים. אחרי המלחמה ביקש האח הבכור, גרעון, למלא את מקום אחיו, להיות מ"פ כשריידן. עבר איפוא "מטבח", קורס קצינים וקורס מקפדי-פלוגה, ועשה ימים קשים בגזירה הסרכ-דיה של העלה סואץ במלחמת ההתשה.

ימים ראשונים של קרונה הבלויטה עשה גרעון ז"ל באחת מחטיבות אוגדתו של האלוף שרון, עוד בימי מלחמת-ההתשה, בשעות ארוכות של סיורי-בוקר בצל סוללת-העפר הגדולה ומאבקים מצויים, הכיר גרעון היטב את השטח ולכן נשלח על-ידי המ"מ לעמוד בראש הגדוד המדולדל מקרבות-הבלויטה, בעת שהמחנה על טעון "סיורי".

אחרי-כן נערך הקרב האחרון של גרעון, הקרב הרט ומנמחה על צומת הצירים "טרטוב" ו"לכסיקון". מידת מקורו של גרעון:

"המצרים התארגנו היטב וגיבולו לחימה עקבנית בצומת זה, שהיה חשוב לנו כדי להעביר בו אמצעי-צליחה לתעלה. כל הלילה שכין ה-15 ל-16 באוקטובר התחוללו שם קרבות עזים. בבוקר נותרו רק 9 טנקים כביהדמו של גרעון, מחוץ 29 שיאזו קרוב. ב-4 למנוח בוקר נשלח המסמ"מ לשנות את ציר "טרטוב" אך לא הצליח; דיברתי בצלחתי עם גרעון. הוא דיווח לי בקשת ובנימה רגועה, כי נפגעים רבים לו והרבה טנקים והסמדרו, אך הוא מארגן את שארית-הכוח ויהר עם קרבות-צנחנים עזים על המנוח כדי להציל את הציר החיוני."

"הם נתקלו באש עזה. לגרעון נותרו שני טנקים בלבד, שלו ושל סגנו, ושני הטנקים נפו בין הטנקים הישראליים והמצריים הנוקדים. גרעון הוביל כראש לאורכו של הציר, ויממה הטנקים הצליח לעבור את הצומת. באמצע "טרטוב" נפגעו כחמ-אחת שני הטנקים, של גרעון ושל סגנו. גרעון ולכו אנשי-הצוות נהרגו. אך הצנחנים הצליחו לעבור את הציר לאורכו."

גרעון ידע, כי הוא יוצא אל הצומת כשאחיו-הסיכודי לטוח הוא גדול - וכך גילה דבוקה במשימתו. היה בן 33 בנושלו והשאיר אשה ושני ילדים.

סוסף מיוהר "מפר"ב

ש כ נ י א ח י מ ל ז ו ר ה

סיפורי הגבורה טחא אביעזר גולן

רב-סרן גלעדי ז"ל, במקבלי עיסור הגבורה במלחמת יום-הכיפורים, היה גבר טוענם ועודר, נהנה עם חייליו קצר-קצר * "זר עניין איקני" - אטר, במסירות לשוחח על החלשנו הגורלית להיות ממקד פלוגה, עליה מיקד אחיו, אמנון, הנפל במלחמת שש הימים * כשהודיע בקצה - קטק ובוסה - זינכה להשתער ולפתוח צומת-דמים באזור "החווה הכיננה", לא דיווח סגבל פלוגתו מרדו שני טנקים בלבד....

היה יום של ראשי-הקץ, חם, על האופק הרעיד וריקף עם-הירק - הצמחית באיזור הייץ החקלאי והחורשות, שמצפון לאיטמעליה - אך כמספר לנו, סביבנו, החציב הסדבר והרוח הקלה איבכה פטויה-אבק והריצה אוהב על פני מיטפת החול. שסס, סקו הסעודים על הא-ופק, הגיע צפעס לפעם רקט התפרצות פגז; סלחמה-ההתשה היהת בעיצומה כאן, בתעוץ, היה קטק.

ריב אנשי הפלוגה שהחירו מפני החום בנוכח-מגורים מפולש; אחרים סבבו סוף שניצב לא-הרחק מאוהל מיפקדה הפלוגה וקטקו ב"שיפול" השיגרתי, ארירי מטרול הנוקר. הם היו חרועים מן הרגיל, כחילו חולה סכב כאוהל.

"לא חולתה", היקן אחד סהם את הירשסוטי, "סחם, המ"פ במצב-רוח רפ".

לאחר סכן, כשהס"פ - שאף הוא, זה אך חזר מן הפטרול - סידם את שיגרתי דיוויה הנוקר, ננששתי עיסו, מנחיתה עימונאיה היהת זו פמיסה סאוד לא שמביעה-דרעון. גבר אטום, קסוף-שה. עיניו, הכולות ולרעג אמרתי לעצמי: "כה רכות!", אולט רכותן הוקשה על-ידי מבט קר - סרקטטיה, ניבסו בי קוצר-רוח גלוי. לשאלותי - אודיה היהת של פלוגת טנקים בקו-התעלה - ענה שטובות לאקני-יות, גנזו שלה אחת, וניכר כי שהוא ככלל סורח לענות רק משום שקיבל פקודה לנהוג מיגרז קבלת-אורחים כעמונאי טכא מן החוץ "להתרשט" מן המלחמה.

למסוף הגעתי לשאלה שהיתה הסיבה לכך שבמרחי לכהנתי דווקא כפלוגה זו:

"אמר לי שעל פלוגה זו מיקד לסנרן אחיך, שנפל בשחח הימים...."

קצור בעיניו המכסה באד של כפור מקפא.

"ענייך זה הוא אישי להוסיף", אמר וליטהו הקטורה זקן חוס התחדקה בחתוליות.

ה ח ל ל ה ר א ש ו ן

זו חימה נבישית היחידה טעם שכפסדת האונדה אמרו לי, שהוא גלעדי. כאמור, הנביא אליו טעם שכפסדת האונדה אמרו לי, שהוא "טיפור מענייך". גם סיפרו לי אותו, על רגל אחת:

אמנן, אחיו הצעיר (כ-4 שנים) של גדעון, שירה במלחמת שנה הימים כמספר פלוגה טנקים, בכוח שהקציל במיהת רפיה. הוא נהרג בראשית התקפה - החלל הראשון של הגדוד, ולמעשה, החלל הראשון של "צד" כולו באותה מלחמה.

גדעון היה אז איש מילואים, רב"ט או סמל בנה"ל-המוצנח, שיחירוהו הוצנח לגיזיה - כך התחבר בדיקנד - השקפה ביותר במלחמה גיזיה אילת.

הוא לא היה חיל לרובא. בסדר המיחס כדילול לנושא הקי-דום, מירב לילה לקורס קצינים והיו לו "בעיות טיפספת". אבל סוה האה הצעיר שינה אותו. אף כי כבר היה נשוי ואב, "חחם" לכא אקע - ורוקא לחיל השדיון. הלך לקורס קצינים. וכמיס - "הפק עולמות" כדי להגיע ליחידה נה שירה אחיו. הוא לא החיר מפיקריו שמשוהו הוא להיות ספקדה של פלוגה-אחיו. להסדך במקום עם המטיח אמנן... ולבסוף הצליח.

רציתי לשאול אותו, מהו החוב שהוא חש שהיו חייב לזכר אחיו; ומה היה סיבה של היחסים כינו לבין האח הפס. אבל השוכחי הפסקות השמיעוני.

את כותר שעותי בתעוד הצעירה לעשות כמחיצה אנשי הפלוגה, מנסה לרובב אותם על מפקד המודר.

ה ח ל י ם - ו ה א נ ש י ם

הם לא התכוננו. מסתבר, שבג עמם נגז כך, קצר-קצר. הם העריכו אותם היה מפקד קצון, חמירי-במרים וכשעה קרב - קרירות וצילול משטחה. אך מעולם לא הניח להחזיק אליו; ואם כבר הצטרף לשיחה חולין, היה מטרקום בדבריו עוקץ ומרחיע. "משנלכדנו חתה אש ארטילריה מצדית על הוף התקלה", אמר לי אחו האנשים, "ההברכה בלביך שהוא המפקד שלנו. אך כאן, בחניון, אני שמחיל שלא להחזק ב...".

ואחר הוסיף: "הוא דואג לכליב, יותר מלאנשים..."

הקרה אחרונה זו צצה ופלחה בלכרונל כעבור שנים, בינתיים,

וגדעון גלעדי הביא את צעידתו בעקבות אחיו הצעיר, אמנן, עד לקיצוניות שרמבית: הוא נפל, בליל ה-16 באוקטובר 1973, על "ציר שרטור", שדרום "לחונה הסיניתי", בקרב הקשה סביב ראש-הגשר אל החפלה של אוגרה אריק שרון. שלושה ימים לאחר מותו, הגיעה אל אחיו הגלויה היחידה שעלה לה כל המלחמה. הוא כתב לה, באותו סגנון קצר-קצר הזכור לי:

"לכלים ולאנשים שלום..."

הכלים החילה.

ש י ר י ם ק ו ד ר י ם

ואולם מן-זה, האומיני-כביכול לאיש-השדיון הקטוח, לא היה אופייני ולבטח שלא היה מנבא את אישיותו של האיש הקודר, אסף המיסחורין.

הוא כתב שירים - הרבה לפני שנפילה אחיו בקרב העלה את חייו-שלו על דרך חושה, שהובילה לסיפוש הגדול בזמם "מרטור" - "לכסיקון" - וכבר אז היו השירים מלאים צבחה וקדרוה. כמו השיר אותו שלח לאחוזו חמר (תאומתו של אמנן):

בואי אחותי ונככה יחר
רק עשן מן האש עוד נותר,
אם לנחצן לא נובל עור;
וכוכב מילוח הוא האור שנשאך;
כי הלילה בחוץ עם הרוח
בואי אחותי ונככה יחד...
ואין חום מסביב וצלמות.

והוא הרבה להתלכט ולהתימר - אולם כתובו פנימה - בשל הניבוד בין הדרך לה אונר בקיבוץ (תוריו נמנו עם מיסדי אשדות-יעקב) ובנה"ל המוצנח, לבין סלול חיוו ועברתו במוסר באשקלון.

ועל אף יחסו הקשה והקטוח לאנשיו - הם שנחשבו בעיניו במטה, ולא הכלים, אותה נבישה יחידה שלבו, בתעוד שכול אימפעליה, זוכר אני את אחד המסוקים הקצוצים המעטים שלו (שנודע להסביר מדוע הוא חובב סצורה שדור מפעילות שנמשכה כל הלילה, להשלים את "הסיפול" בנעק לפני שיפרוש למנוחה); "כשיריתו של הפק, חודא שהם יחדרו כשלוס גם כפעם הבאה..."

ובקודו שהוא עצמו שלח לאחוזו אך גלויה אתה מן המלחמה, הקפיד שכל אנשי פלוגתו יכתבו לכתימה באורה סירר.

אבך, כל זה אין בו כדי להסביר את הקשר הנשני הפיוור-במינו עם זכר-אחיו, את הזורך הפנימי "להשדך" היכן שאמנן השטיק". אבל מי זה אומר שהכל חייב להיות כדור ומסוכר במנתיים שמיים? שם התכרח הוא לנחצן על כל קפלי-הנשטה ולהצביה שוחה ומזרח, ללא צללים ואפולוניה?

גדעון גלעדי פוקד על "הפלוגה של אמנון" בסך כל קווצה מלחמת-ההשגה. אחר כך משש את מירוי. האם יש שפרע את החוב המסיר לנומל, שהגיפה הפה לעשות למען ביהו שלו, למען שני ילדיו? ככל שמוסר, הוא החאחר, חיר לאשקלון, למסך בו שיטש כמנחל הצבוח; ומאחר יונהי הכרה קבלנית קטנה לעבודות עפר, אותה הקים ביהו עם סגנו בפלוגה, שלמה רובנז'ינסקי.

וכיום-הביפורים חזר ליהודה נחלם עימה, ובראשה, ער לליל ה-15 באוקטובר, כאשר אובנה שרון נחתה בהבקעה אל מעבר למעלה, ואילו הגדוד שלו סומת להסיכה-אחרת, עליה הוטל לפתוח את "ציר מרסור", עליו נודע להכביר את הגשר אל התעלה, הציר לא נפתח.

הגדוד נכנס לקרב שמסבכהו כמעט מלאה, כבוקר נותרו מהם השעה. בין אלה שלא נותרו היו הסגן של גדעון והסגן של סגנו ושהמו, שלמה.

יעדה שבחנה אחרי המלחמה את הו"חיות המקצועים על הקרב הגדוד על "ציר מרסור" ועל הצומת, החליטה להקניט לגדעון את אזה ההצטיינות הגבוה ביותר, את "אזה הגבורה".

הסגנו סיפר מהמ"ם שלו, אלי"ם טוביהן;

כשנצטוונו להפריש גודד להסיכה-אחרת, עליה הוטלה משימת ההבקעה, בחרתי כגודד בו שירה גדעון כמדינה טרובה בעשיו; הוא הכיר היטב את הגזירה מאז שירה בה במלחמת-ההשגה ובסתחי בו שירע לבושו את הגדוד אל היעד...

הקניינים לא התנהלו כמתוכנן. החסימה המבקיעה החלה בתנועה והפתיקה את המסעים. כוח-החילוץ שלה, ביהו עם יחידה הצנחנים שבועיה לצלות ראשונה, הגיעו לחוף התעלה. אולם המצרים ניצורו בהפתעתם והחארגנו להתגבדות, בקיער חזקה התגבחות באיזור צומת הציריים "מרסור" (הכביש מסטה לראש הגשר) ו"לכסיקון" (הכביש צמ-ון-הירוש העובר בסבביל לתעלה, על גדתה המזרחית). כמארה התמלא איזור הצומת סנקים ישראלים בורעים. הגדוד של גדעון חתף - הוחכה לאחור. גם גרוד אחר חתף - ונהדף. המצרים הניסיעו להטוס את הצומת והנפער לה יכול לעבור. למנות בוקר פקר מהמ"ם המבקיע על סגנו לבצע התקפה נוספת על הצומת.

"בשעה 3 לפנות בוקר", סיפר אלי"ם טוביה, "התקשרתי באלחוט עם כל המט-מאים של הגדוד המטווח שלי, דיברתי עם גלעון, הוא נשמע שקט וכטוח - כדרכו המיד בהימצאו חתה אש. רק כשלא היה בקרב היה עצבני ומתוח... הוא אמר לי שלפלוגה יש הרבה נפגעים, אבל הוא מרכז את מה שנשאר, וביחר עם יחידה צנחנים יבצע נסיון לפתוח את הצומת. הוא לא אמר לי שכל אשר נותר מן הפלוגה היו הסנק שלו

והסנק של סגנו, וכי באלה הוא מהכוון להסתער על צומת הדמים...

ס. י. כ. ר. י. י. מ. כ. ע. ש. י. מ.

"אני חושב שברור היה לו שסיכוייו מעטים מאוד, ער אז כבר נפגעו בצומת עשרות סנקים שלנו. אבל זהו מה שאיטיין אותו חסיד; הדבקות במטרה".

הסור, בפיקודו של נהן, המצנחנים, עלה על "ציר מרסור", כשבראשו שני הסנקים הנודדים. המסכו של הסיפור ידוע רק מתוך סיפוריהם של הצנחנים שצידו מאותו קרב.

הסור נע חתה אש כבירה מאוד מן האיזור שייודע לאחר מכן בשם "החורה הסינית". סנקים נצוקים ובופרים נראו ככל. גדעון החיש - והסור חקטן הבקיע את הצומת, חתף, ואז חוף הרף שנייה הסנק שלו והסנק של סגנו נפגעו. כל אנשי הצוות בשני הסנקים נהרגו.

דחילמי הצנחנים קפסו את הסנקים הכועדים והצליחו לעבור את הציר למלוא אורכו, אולם סתהיהם נשארה החסימה הסבית בצומת.

המסכו של הסיפור, חרי הוא כתוב על הרשים הקטובים מהם של חולרות כלחמת יום-הסיפורים: כל אותו היום נשכשו המאספים לפתוח את "ציר מרסור" - לשוא. למחרת ב-17 באוקטובר, ניסחה אגודה ברן את כוחר - וא" היא הוכחה לאחור, ובלילה הסתער הצנחנים על "החורה הסינית" ונהרפו באכזריות בכוח.

רק ב-18 בחודש נפתח הציר והיתה זו חסיכה-טובה, החסיכה האורגנית של גדעון, אשר נחתה והקיפה את הגשר אל מעבר לתעלה. "היה בכך צדק לזכרם של גדעון ואנשיו..." - אמר אלי"ם טוביה.

אחרי המלחמה נפגש המה"ם טוביה, עם הוריו של גדעון. האם האבלה מיאנה לרתנאם.

"אמם, שידעמם כי אחיו נפל, מדוע שלחמם אותו אל סקום המערכה הכבדה - השיחה כמיריות - מרוע לא הוצאמם אותו?"

"אמא, הן את הכרת את גדעון", אמר המה"ם, "ולו ביהנה לו המפודת, כלום היה יוצא?"

"לא..." הודחה חרש האם השכולה.

"ידיעות אחרונות" - כ"ח אייר השל"ה, 9.5.75

מחוק העיטורים שבצא ההגנה לישראל, המ"ל - 1970, נקבעו העיסויים הבאים לציון מעשי גבורה (עיטור רגבויה), ערו (עיטור העז) ומופת (עיטור המופת) של חיילים, שנעשו בזמן שירותם, המש שנים ומעלה חלפו מאז נקבע החוק בנאמרו ער להצנקה העיטורים - זו הצעם הראשונה - ללוחמים במלחמת יום-הכיפורים; במלחמת ההתשה האחריה ובפעילות נגד מחבלים.

- 8 לוחמים הם בעלי עיטורי רגבויה - מהם 3 חללי-מלחמה;
- 78 לוחמים הם בעלי עיטור העז - מהם 48 חללים; 144 לוחמים הם בעלי עיטור המופת - מהם 49 חללים.

רס"ן ג לעדי גרדעין ז"ל

כרן גרדעין בלעדי ז"ל עבר לחיל-השריון שהצנחנים (ובכן הגשים את שאיפתו למלא את מקומו של אחיו אמנון ז"ל, שנפל במלחמת ששה הימים כמ"ח סנקים). בליל 15 באוקטובר 1973, כמסגרת המשימה לפריצה הציר לחנופה כנחוצה אל טכרן לחעלה, הוביל את מלוגו לפתיחה ציר "פרטור" מטכרן.

באיזור צומת "טרטור-למסיק"ן נחלה המלוגה במארב מצרי. במהלך הקרב נפצע בחזה, ספגו לחם טרן בלעדי ז"ל, והוא עבר לשקט ששק אחר. הכוח, שסגן פניצרה ארן, המשיך במלוי משימתו וחקק את הצומת פעמים-ספור, עד שנותרו רק 2 סנקים חקנים. עם סנקים אלה פרק לבסוף טרן גרדעין בלעדי ז"ל בציר "פרטור" מזרחה ומינה את הדרך לכוחות הצנחנים שנצו אחרי, במהלך הקרב נפצעו גם סנקים אלה, וטרן גרדעין בלעדי ז"ל נהרג כעה ביצוע המשימה.

במעשיו אלה גילה דבקות במשימה, כדור-מנהיגות לטובה, אומץ-לב וגבורה פילאית.

רס"ן גרדעין בלעדי, שקיבל עתה את העיטור הצבאי הגבוה ביותר, מלך תמיד מפירוטתו. בימיו מלחמת ההתשה, כמשימה שנתיים וחצי בקו החעלה, מירב להתראיין בידי העוזנאים שיררו לילת שפיורים מן הקוים. כעיניו הייתה הלחימה חובה מובנת ולא דבר שיש להתגורר בו. רעייתו רות ארמית: "בחייו הוא לא חשבים

שיכתבו עליו בקהון. מה עוד אפשר לכתוב עליו ולא כתבו?"

גרדעין נולד לפני שלושים ושלוש שנים בקיבוץ אשרה-יעקב. כילדותו עזב ההורים את המשק, התגוררו שנה בכפר-יהושע, עברו לשכונת נוה-ערו שבפתח-תקוה, ולבסוף השתקפו באשקלון. אחיו אמנון נפל במלחמת ששה הימים, וגרדעין התגייס לשיריון ושרת קצין שריון בקבע ובמילואים.

יטי ילדותו של גרדעין עברו בפתח-תקוה. הוא הלם על היים החתך ב"מחנות העולים", וכמסייבם את ביה-הספר היסודי המשיך את לימודיו ב"מגדווי". כמסייבם את שירותו כסמל ראשון כנח"ל מוצנה נכנס לעורר קציני מכונה בחיפה, וחלפו לעבוד על אניה ולהפליג בימים עומד להתגנס. הוא הוסמך לקצונה בצי הסוחר ולכ-כונאי של מנועי דיזל. אך אז פגש במיטנרוסיסיה רותי שלטרה במימינר באורגיס, נשא איתה לאשה והשניים התחילו בחיים משוה-יום בחיפה, היא כמורה והוא כמכונאי. בחיפה נולד בנם דגן, שיתכנס הקיץ לפדות. להשיב דירה בחיפה היה קשה גם אז, ואשקוין לא התפתחה הציפה לדירה נתיים נתיים לדוגמה צעירים. רות, גרדעין ודגן עברו לדירה ספנדריטיה בשיכון "עתיקה" בעיר הדרומית. גרדעין קיבל עבודה כמפעיל וכמכונאי של ציוד כבד, ורות נקבלה לעבודה בהוראה. המלחמה עברה לשכונת אפרירד (אחרי מור אמנון, כדי להיות קרובים להורים). בביה שיפצו מתגוררים עתה רותי, דגן ורקן, שכולי לפני ארבע שנים וחצי. הם מדברים על האב, וקשה להרגיש שזאת טפחה כולה. החפצים נשאיו כמי שהיו, תמו-נתינו של גרדעין לא עושרו כמדיני אבל ובסמלי יחידות ובגדיו סוגחים בארון.

האלוז גוגן שיכתב את גרדעין להתגייס לשירות הקבע ולשריון. במלחמת ששה הימים, שבה נפל אחיו הצעיר אמנון, לא הודמן לגרדעין להילחם. יחידת הצנחנים שלו נשלחה לליאל לקדם כוח קומס דרו מצרי. עוד לפני המלחמה ביטש גרדעין הכבה לשיריון, הודות לכשנועו של גוגן, והתחבט בנצעה אחרי הליטה. בימי מלחמת-התשה החלים גרדעין לחתום קבע (זהו זה בזכור כימי הפרוטטריכו של עובדי ומפעילי הצירו המכני). הוא עבר קורס קצינים ושוכן כמדיין בביה-הספר לשיריון, אך ביקש העברה לחזיה ועשה את השנ-חיים וחצי של מלחמת ההתשה כקו בר-לב כמס"ף, קמב"ץ וס"פ.

כשנפסיטה מלחמת ההתשה חזר הניהה. החיילים והקצינים הסדירים שיהיו בשלוגחו כיקשו להספיק מהה פיקודו בשירות המילואים. הוא ספקד נוצשה, וקצת אפילו פחדו ממנו, אבל הוא רגא לחיילים כמו אב". רבים מהם נקצבו לפלוגה שעליה פיקד באחד מגדווי ח"שפונים". כשפסבד לפני המלחמה מיום קורס למנהלי מוסכים, והתחננו ללמוד הנדסה בכאר-שבע. לשה כך מצא עבודה

אות מלחמת יום הכיפורים

גיתן לרס"צ גלעדי גדעון ז"ל
אשר נטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

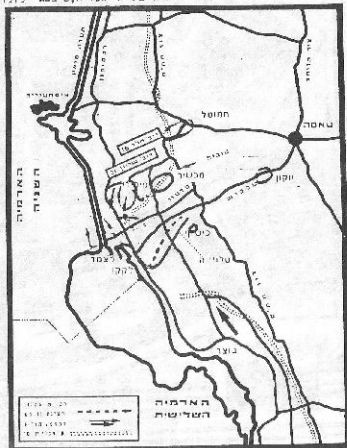
יתורני חיל למלחמה תכריץ קמי תתתני (שמואל ב. כב. מ)

במקצוהו בנחיצות. למחרת היום שבו יצא למלחמה היה עליו להתחיל בלימודים.

זהותו של ברעון לא נחלתה ימים רבים, הוא נפל בקרב "חמו- זה הסיני" בלילה שבין 15-16 באוקטובר, כששיקר על קבוצה נכנסים קטנה שהוטל עליה לעבוד נגד חסימת מצריח בקרבות הצליחה.

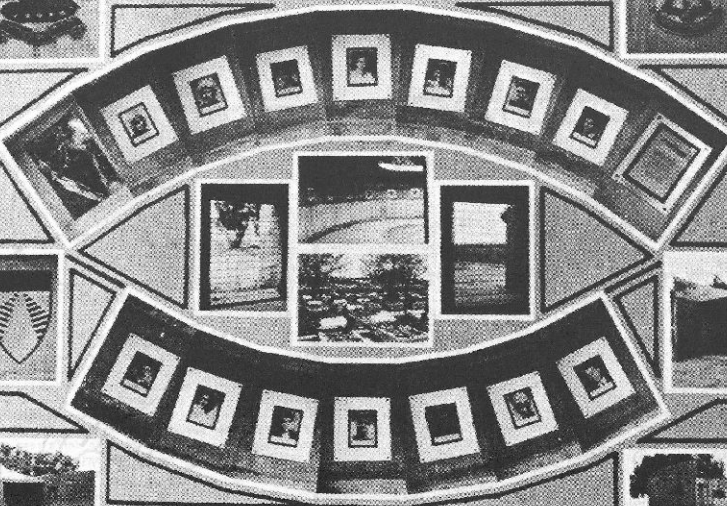
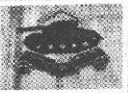
החלטה להעניק לו את "עיסור הנכורה" לא הסתייעה אה הששפתה. הוא נפל במהקפת שהביאה אה הנצחון על הסורים.

י"דבר" - ב"ו באיור חקל"ה, 8 במאי 1975.

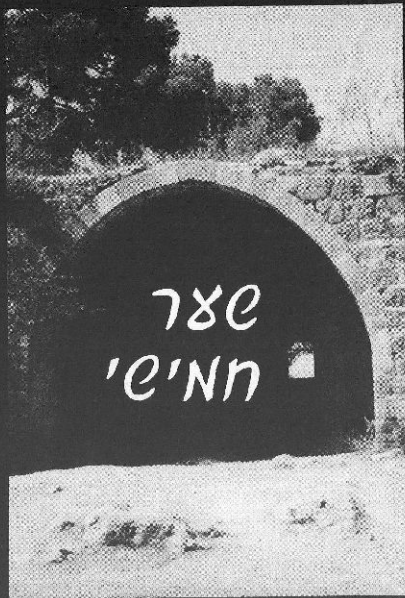
חקל"ה גיתן לרס"צ גלעדי ז"ל - יום הכיפורים

כבוד י"ד הנסיך ג'ורג' 48 שנתו בלגיה שנת הלימודים

אשר נרשמו באנגליה 17 שנים בלגיה שנת הלימודים

ניחומים - אהנון

להורים השבולים.

לדעון ותמר,

ולכל משפחת בלעדי.

היום ונדכא, בחלקי עמכם את
הכאב הבודל בגפולים
סגן אמנון בלעדי הי"ד

הלמידי האהוב, - המצער האמיץ.
אין מליים בפי לנוכח נודל האבה,
ובמה אנחמכם
וניחומים אין עמי.

ש לכה בצער

אורי יואל.

בית-ספר לחנוך ממלכתי

ב נוה-עוז

חמח-תקוה, העצמאות 1

ח' בסיון תשכ"ז

16.6.1967

למשפחה בלעדי היקרה,

לכנו עמכם, גדול הכאב מנאז

ואיך הנחומים ממינו.

זכר בנכס אמנון היה, הנה ויהיה סמול בבית-ספרנו לברכה,
לשאתם ולבאון, ולאורו נזסיף לחנך את תלמידיו!

עם כל ביה-ישראל הנחומד!

בשם משפחה ביה"ס הממלכתי

נוה-עוז

ע, ירקוני.

מנהל ביה"ס.

המסדרון הכלליה של העובדים בארץ-ישראל
מועצת פועלי אסקלון

אסקלון 20.6.67

לכבוד

משפחתו של אמנון בלעדי ז"ל

כאן

ח.ג.

קבלו את השתתפותנו הכנה בסות אסנון ז"ל אשר נפל
במקדמות ישראל והקריב את חייו לפען עסו וארצו.

יחד עם כל ביה ישראל נישא את זכרו ביגון ובבאון עד סוף
כל הדורות.

בברכה חברים

אורי אליאב

סניכרוה מועצת הפועלים.

השלחה פועלי ארץ-ישראל

הסוכו

סתלקת התברוח

חל-אביב
ח' בסיון תשכ"ז
16.6.1967

לעדה היקרה,

החזרנו לזידיעה דאינשה כעסון.

אנו אבליים יחד אתך ויהו עם בני ביתך על אבדן חנו היקר
אסנון ז"ל.

קבלי הנחומנו הכנים

שתתפוח בצערך.

רחל אריב.

ארבע עשרה ימים לימרת את אמונת בית הספר המיוכן העירובי באשקלון. אמנון היה תלמיד תרוץ, מסור ונחמד אל הכלים. הוא היה מקובל על סוריו ועל חבריו בלימודים.

קו אופי בולט שלו, זכור לי היטב עד היום. במסיבת פורים, שבה הופיעו רוב בני כיתתו "המוטשים", סירב אמנון להתחפש. לא היה זה סירוב סתם, כי אם עקשנות של ממש. אמנון גילה התנגדות אמוציונלית, כאילו נשטו סולדת מכל ההתחשות. נדמה לי, שבעיניו ההתחשות היא שמשו ה"אני" של האדם, התחשות לעצמו. הוא כבר היה רציני מכרי להיכן את "המשחק" שיש בהתחשותו.

וכך עזב אמנון את בית הספר המיוכן, בלי להתחפש, וברצון עד להגשים את עצמו. כשראינו אותו פעם בטריט של צה"ל, ידעתי שאינו כהחשט בהם, שאין הם שבילו בגדי שרד, אלא שהם לבושו, בהם טא את עצמו, בהם ה"אני" שלו יכול היה לשאוף להגשט עצמיה, בלי התפארות וכלי התגאות.

ובמדים אלה נפל חלל, כמפקד שלוגה, אנוב על סיפוריו בגלל מסתורו ואמיהיומו.

ז כ ר ו ן ב ר ו ן ל כ ו ל ז

אשקלון, מיון תשכ"ז
אברהם יגון.

אשדוד-יעקב
לעדה דודר,
ת.י.

15.6.67

נצער ובכאב קבלנו את היריעה על נפילת בנכם אמנון ז"ל במלחמת הגבורה של העם על קיומו ועמידו.

יודעים אנו, כי אין מילים בשפת אנוש היכולות לבטא את עומק הצער והיגון של הורים שכולים.

מהם הם דברי תחומים שיש בהם להקל על טא היגון? ואם ישנם ניתומים - הרי רק בהכרה, שלים עמידו של העם - עמו יא לקרב ושלם להינכס היה קרבנו. ובה תנוחמו.

בירידה
ובהתחשות מקרב לב היגונים
חנה ושמעון שניגרי.

ז' באייר תשכ"ז
15.6.1967

לכבוד
דוד ועדה הנכבדים
ועל המשפחה.

אנו אתכם ביבורכם
בנמול בזככם היקר.

א מ נ ו ן ז " ל

י נחם אותכם השם
בין שאר אבלי
ציון וירושלים

שלכם

בתיא ויוסף לפידות
וכל בני המשפחה
מביעים לכם את כאבם אתכם.

ב"ח

בבד קרובינו וידידינו עדה דודר נ"י יקירינו?

נדועזנו לשמועה הנוראה על מות בנכם היקר מר אמנון זכור לחיילה ולברכה, שנפל בקרב יחד עם גבורי ישראל אשר במותם צוו לנו ולכל ישראל את החיים והשלום.

קשה לי מאד לנחם אתכם, הורים שכולים, אולם זכר בנכם אשר העדה את נשפו לצורח עמו ומולדתו ועמד על הגנת ארצנו הקדושה על הרבע האחרון, הם צריכים לנחם אתכם מיבונכם ומאבלכם;כי לא לשוא נשפך דמו, ושמו יגון לעד.

קבלו נא את רחמי לבנו הכואב.

ידידיכם במהבה רבה
רחל ויעקב זהבי.

ל ע ד ה ז ר ד ר ,
ע ל א מ נ ו ן ה י י ד ש נ פ ל ח ל ל
א נ ו א ב ל י ם י ח ד א ת כ ם .

ב מ ה נ נ ה פ כ ׁ

חולון 18.6.67 אלישבע ושקון כהן.

דוד יקרי,

10.6.1967

בצער רב ובדאבון לב שמענו על האסון שקרה לכם בנסוף בנכס. ירענו כל השנים, כי נהיה חייבים לקשוח סאטנים עלינו גם על-מנה שרירות המאיים ויכול להמשיך להיות בארץ זו בשעת ובמחנה ולו גם בצורך להקריב את היקר לנו.

אין מלא שבנינו יבקו את העלינו והמשיכו בדרך אשר החלנו בה. אשרנו אנו שדכינו לימים אלה ולבנים כאלה.

מנחמינו לכל המשפחה.

שלכם,

יהודית ורחביה קיצרון

עדה ורוד יקרים!

בבעתיים: 13.6.67

בואכם ומזועזעת עד עומק ליבוי קראתי על האסון הכבד שקד אתכם בנסוף אסון היקר.

אמנון, סוג האופנים הנפלא, שגורל כה אכזר פגע בו הזה אחרו והשאר פגע כה שותה דם.

הברית יקרים! אין כפי טילות הנחומים, אני רק רוצה בדרך זו להביע לכם את רגשי רשתפוחנו העמוקים וצערנו ביגונכם הרב.

אל חדעו דאבה עוד, באבלי ציון וירושלים הנחשו.

הרבה ובנימין פולק.

לכבוד

עדה ורוד השכולים.

היפה: 20.6.67

זה עתה הנקתי היריעה על כוח גיבורים של בנכס היקר.

ברגעים מלאי דווי ויגון העובדים עליכם, הרשו לי להוסיף כיפת הנחומים לטובעת הרמקוח המלאה.

קרבן חייו הצעיר לשם הריפת אויב אדיר, העשוי היה להסמיד - בו כליל, חיים צעירים ביהנו למשוחיה למען שנכל אנו להחייים ולהמשיך ביהר חנופה.

ועל הנחשו בין שאר אבלי ציון וירושלים ובל חדעו עוד דאבה.

אתכם באבלכם הכבד.

שניצר, א.

לעדה, רוד ולייליס!

בת-מקוה: 16.6.67

הסומים ומלאי כאב עמוק וצער, בהיודע לנו על האסון הלא יתואר אשר בא אליכם.

מכלו נא את רגשי השתפוחיתנו הכבד.

מי יתן ומצאו את נחמתכם מאותה הרעה אשר פעמה בלבוחיהם על אוהט הביבורים אשר סמרו את נפסם למען אנתנו נחיה.

גרשון פרנק

ובני משפחתו.

ידידיו היקרים גלסרי.

1967. 26 ביוני.

לא פעם התחלתי לכתוב אבל לא יכולתי להמשיך. מהן המילים לבני אסון כה נורא?

האם בכלל יש מלים?

עוד טילרומי ידעתי שהורים שכולים זהו בין האסונות הכי גדולים, והנה אני רואה - ולא כפעם הראשונה - עד כמה זה נורא. גם אצל אחי זה קרה עם בנו היחיד בן ה-19 (כיסוי הנאצים).

אכל אסור לכננה יותר מדי על הממים. כי זה יכול להיות בדיון לחיים. צריך ללמוד להרשע שבוהיים על הטוב שבהם. יש לכם בחורה טובה, יש לכם בן מסור, יש לכם נכר עשן. צריך להתנחם, צריך להמשיך את החיים, כי זוהי דרך החיים!

בנכס היקר לא פח לחיים, וכרו יהיה בין שמת גיבורי האומה שתחילו לנו ולבנינו את נצח המולדת.

גם לאחר מותינו, גם כשאנו כבר נהא נשכחים, יזכרם סם אמנון לעולם.

י ג ו ן ש ב ו ר י ב ו ר ך ל ע ו ל מ י ע ד .

ידידכם דר' ג. גיבורניק.

לעדה ודוד היקרים.

יום שלישי 12.6.67

איך בשינו מליים להביע את צערינו הרב על נפילתו של אמנון היקר, היד רועדת לכתוב לכם.

עדה יקירתי, אמסול כאתי מספריה, ושפתה תראה לי את העתון עם הסודעה המתימה. כל לבי אצלך, וכמה היינו רוצים להיות אצלך. אבל אני באמת סתבוישה, כי כל הזמן לא הייתי אצלכם. כמה הייתי רוצה לכוז אליך רק בשמחות, ואיך אבוא בעת לנחם אותך? אנחנו פשוט לא יודעים איך להביע לכם את צערינו.

"ה" יתן ולא חוסיפוד דאבה עוד, ישחראו נחם ממחר היקרה ובדענן עם משפחה.

עדה החמורה אל תעסי עלי על זה שאנו לא באים. לכן אני כותבת לך, כמה זה כואב לנו.

חיהו בריאים וה' ינחם אותכם.

האחובים אוחכם מאוד

תחיה ושפתה והילדים.

גוה-עוד.

ערכ תג-שכועוה 1967.

לעדה ודוד היקרים!

אני המומה כולי, איך ביבלתי להשלים עם המחשבה האיומה, כי אמנון היקר בבנים איננו. הגורל אכזרי.

נער נהדר בשחור קומה, כמו כליל היופי בחיזונו, כן היה בגששו, שלו, והתחמסרות עד איך תום להפקידו הנעלה בעה"ל, וקט זאח בן נפלא לחוריו ורובן לניחו.

מתי שמאחי לביחכם אחתי לפגוש אותו עם החיוך הרחב הנסוך על פניו. בעיני היה אמנון כסמל לנער מצוי, אהבתי אותו כמו שאני אוהבת אסכם יקירי, איך בפי הנחובים. רק בזאת, שחיינו הצעירים שהקריב למען המולדה שלנו הרוזיה טבל, יביאו את הגא- ולה המלאה למסטיכיים. שיהיו לנו הרבה אמנונים בצלשו ובאופי, נהיה שה ישראל ריבונות.

לתמי"לה, לבדענן, לרוחי ודגן הנפלא, שלא נדעו יותר צער, ולא חדעו יותר מלחמה,

ע ד ה ד ד ד ל לבי יואב על היגון הקשה אשר מקד אמתם. מי יתן שחרעו להחבכר, זאח היא ההבילה.

שלכם באהבה,

ענקא אהרון והילדים.

אשכול, יום כ"ר בסיון תשכ"ז
2 ביולי 1967

לכבוד
גב' בלעדי עדה
א ש ק ל ו ז
ג. נ.

עכשיו לאחר שה"ל ובגן אמנון הביאו לנו את הנצחון המזה-
יר והכריע את האויב כפי שהכריע את גליה, אני יכול להאמין
ולכתוב לך שכתב מורה והעריכה עבור העבודה הרבה והמסורה אשר
עשית בימי החירום הקשים אשר עברו עלינו.

קוד הרוח, המסירות לעבודה והאמונה בנצחון שהראו בעבודה
המתנדבות עודרו אחי וגא כל חסדי העיר גם יחד.
רוח אלוהים רוח אהבה ומסירות עמנו בלבם של הבנים שנמלו
ובלבם של אלה היודעים כסוכם לשאף בלבן ובגרון את הקרבן
היקר שהקורבתם במלחמה "כני-אורי".

אשרי העיר אשר יש לה חושבים כסוכם המוכנים לעבוד ולשרת
את הדולה שלא על מנה לקבל שום, ואשרי העם שיש לו בנים השל-
יכים את נפשם מנגד ללא שיקולים.

במבדד רב.
רחמיא אריב,
ראש העירייה.

מ ע ל ג ת ז ר ע ל י א י י
סניף אשכול.

3.7.67

לכבוד
משפחה בלעדי,

זועזענו מהאסון שסעד אותכם בנפול בקרב בכנס סניף
אמנון ז"ל.

סניף סג"מ באשכול, חברי המזכירות וחברי המזכנה
ששתתים ותחלקים בצערכם.

צ"צ"ק אורי
מזכיר הסניף

לעדה, דוד, גרעון וחמר יקרים.

סרידי. 3.7.67

כמעט זה חודש שאז נפל אמנון. לאמינות, לא היכרותו מדוב,
אבל השמח שהיכרתי הספיק להרשים אותי, הוא היה בחור ששם
ורצוני יותר בפילוס. כפיני היה כספל לנוער הטוב שלנו ולבחור
שיוכל להגיע רחוק. כל פילת שלו ריחה שקולה חיש, ומשחושבים
עליו, לא קסה להבין איך נישחנו כמשרתה כנורה סה ספתיקה.
ספסיק אותו אחוז קטן של נוצר מאיכות כספ אמנון, שיוכל להוביל
כל אבא לנצחון ומעשי בגורה.

מרגע שהתחילו הקרבות חרתי לכולכם ובמיוחד לאמנון
וגרעון שירעמי על הסקריותם הקרובים. ואסכם היה זה אמנון.

איך לי כילים לנחם אותכם, אני יודע איך אני הרגשתי
ששמענו על האסון, ואני מתאר לעצמי עד כמה פגע זה בכם. אני
יודע שאין דבר שיוכל לנחם אותכם, אבל הרעו, שאחם לא לבד וגם
אנחנו שה - שרוחקים סככם - ששהחיים באלבכם.

המלחה נגמרה עוד לפני שהספקי לבוא. אבל הייתי בקשר כל
הדמן עם הנציגים הישראליים בצרפת ומה; שהודיעו לי ולשאר
הישראלים לחכה לצו קדיאה.

אני מצטער שלא יכולתי לקחת חלק בעצמי.

עדה, דוד, גרעון וחמר, הנאווה והשפחה שכןנצחון הם בחמה,
אבל קסמה, מלכצות אמנון בן דאה. עם הדמן הצעז יוליד אבל השאר
צלקת. ככה זה הגורל. בקרות רק שימו של אמנון ושל רבים
אחרים שנפלו, לא יהיה לשוא ולא נזוהר ללא כל שלום על מה
שהתרחשו.

שהחילו להיות חזקים, ובמיוחד את עדה כסם שכולה על כנה.

שליכם מ א י ר

לכבוד
משטחה בלעדי

הורים וקרובים יקרים מאוד !

אני, כמפקדו של בנכס טנן אמנון ז"ל, רוצה במספר מילים
בחובות להשתף איתכם באבלכם הכבד מאוד.

בנכס היקר אמנון היה מפקד פלוגת סנקיס ביחידתי ונפל
כגיבור קרב בכבוש שטחי "רשיח".

אמנון, הברנז, היה אחד הלוחמים הברזלים שלנו שהוביל את
פלוגתו בהתקפת וניצח את האויב.

יכולים אדם, חוריו, להתבאר בו, ואני אישית חושב שהיגון
כמו שקיבל אמנון כביחו הוא הסוגן את גיבורי ישראל.

אני רוצה שתדעו שאנו מעדיירי וחבריו לא נשכח לעד את זכרו.
ישמר שמו כיון גיבורי ישראל שהרפו נפשם להצן מדינת ישראל.

אמנון בנכס נפל ביום שני, ב"ו באייר תשכ"ז (5.6.1967)

אזכר ליבו, שלוהו, רוחו האיחנה ומנהיגותו, ישמשו לנו
דוגמה לדרורה של לוחמים.

אורי בר-און, סגן אלוף

מפקד היחידה.

טל' 69-2933
קצ-33-815
כו טיוון תשכ"ז
4 ביולי 67

לכבוד
מש"ב בלעדי
שכ"חמסכונ א' ב/ב
אפריר, תשל"ז

א.נ.א.

בנכס סגן בלעדי אמנון ז"ל, שנפל במלחמה, הועלה לדרגת
סרן בהתאם לחקן התפקיד אותו סילא לאתרונת.

קבלו נא הודעה זו כביטוי נוסף לרחמי הכבוד והייקר של צה"ל
כלפי בנכס, שהקריב את חייו במערכה הגדולה על קיום ישראל.

בשם המטה הכללי של צה"ל הנני מביע לכם את רגשות השתתפותנו
כאבלכם הכבד.

שא/תא

שבואל אייל, אלוף
ראש אגף כח אדם.

ק ל ת ב ר
הרוש ישראל

הפרחים שקניתי עבורך
חסרי ריח - וצבע היו
הפקק שעליי רציחתי לכתב
... שחור היה
הדרך שהובילה -
אפורה ...

הלב רוקן מלפנות
והנשמה - בודד נותרה
גם האותיות שעל קברך
... שתורח היו
רק קולות מרחוק חתדו
קולות של גדוד מוטו
"לא נורא נהבד" ...

למט' בלעדי עולם רבו

11.7.67

הייתי אתר מפקודיו של בנקס אמנון ז"ל.

אח אמנון הכריז עוד לפני שנה וחצה בהיותו מריון בקורס
פציני שרייזן.

בנקס היה לא רק ספקר, אלא גם רק וחבר לפיקודיו.

במשך כשנה, לא הייתי תחת פיקודו של אמנון, אך כשפת
המלחמה הוגמתי שוב במלוגה שהוא היה המ"מ שלה (כאיש חוליית
מכביה).

לפני שחזו לקרב אסף אותנו המ"מ והטביר לנו היטב את
השלימתנו, והזכיר טוב לכל אחד את פקידו ומקוטנו במלוגה.
בשעת הקרב, הוחל"מ שבו נספתי נע עם השור שביאשו היה
השחק של אמנון.

אמנון לא דיבר על מקומו כראשון בבור, הוא לא שלח את
המלוגה לפניו ולא פקד "קריסה" אלא "אחי".

אין מילים בשי לחשו את העוב והמחלומה הכבדה שגייחתה על
ראשינו, כאשר ראינו שאמנון נהרג.

קשה היה לנו להאמין שהמפקד נהרג, שיש זמן קצר לפני כן
שוחח אמנו, בעל ואיבנו.

דברו של אמנון יישאר חרות בליבנו לנצח.

מותו יישם לנו כרובאט וטובה לחקרבה ולעזו נפש בהיותו
מפקד טוב וחבר עם הייליו.

במרחק הוא צווה לנו את החיים.

זי"ס אברהם

סמל

12.7.67

ראח בא אמנון, הכל כבר אהוב, השדוה שאז כח הוריקו
והפיצו ריח ורש, דשדות חללו, יבשים כבר וישנים. ריח השריחה
נודח סתם. הכל קמל, מרכיון ראש וצחוב, צהוב ולוחט, נוצרוב כמח
בגבעות החול. נוצר וקר.

הקשב בא, אמנון, הכל שורק מסביב. הרוח הקייצית אינה
מקרחת, היא אינה ששיירה, היא רק מיללה, היא שורקת, שורקת
שריקה עצובה ונחורה.

נמה בא, אמנון, נכה בא לחוש את חוסו הלומט של הקיץ, החום
הטעיק של הארץ, ואת חזקת, חזקה טמלינת הפינים.

הכל מסביב מעייף וקצח ריק, השארת חלל. הצמחים שכה אהבה,
לכן נכלו עתה. הקיץ מעדיין לא השפעת לשאוף בזו השנה, לכן
טעיק כה נחוס... החורף הן יכוא בקרוב ונשום מה יחפש לשוא
אח מרבל החקי שלך, וריחות האבק נהקר של שדוח הנגב החרוקים,
לא יתקלו עוד בצעיף המשי, הלבן, המכהיק שלך, שעשוי היה
מטבנה, מן הסתם יעורף לו עתה, מנגה הלוהן, ישוטט במרחבים
חזקה...

הכל מסביב מעייף וקצח ריק. השארת חלל. הכל נרמך, חדש
רק הקצר, קביר. חדשים הקבירים כולם, נאם מריום וצעירום, והם
ירקשים.

הכאב סביבט הוא שקט ונורא. למילים אין מקום בו רק שתיקה
נחוסר אונים מוחלט, רק הולשה ומו לא...

הלב חוצה ונזכר. הלב אז נוכח מדברך הקייט, ורק הוא, רק
חא מעורר וכל כך מדרבן לחיות.

לא אהבה, רק חיבה אין קץ, רק הערצה ובעגועים נוחמים לנו
אח החשק, אח הכח להמשיך ולטפס ולהגיע עדיכט, ערך אמנון.

נ נ נ נ נ

ס י ל י ם ל ז ב ר ר ....

בכתיב הרבה על אסנון, למעשה אני חושבת, בכתיב על כולו, על הסוביט שבנו שהלכו כמו האם הראשון. אבל הייתה זו המודעה על נשילת אסנון שגרמה למסעות לשרוף וללוצו.

בכתיב על נאכה של חמר האנוסה, של התורמים פיה ורור, וזא כאבו של בדעון האח הגדול, וזא כאבו של חיל השריון יצעל שורות- יו נכנייה, על אבון אחי כהרדיו המשתחית בשורחיו.

רכוח לא הכתיב את אסנון, למעשה האצטמסה הכרוחצו בתוך טורה משדריה אצורה בנאח טכטיסי השריון אי-ם. טרביח הזמן בחיכוכים, טכיון שאסנון אהב את השלמות בעיקר בנוגע לנישא שבו עסקו שהיה כה קרוב ללב - תססון. ואילו אני שקלה ראש בעבודה ועסקה עלי את תססו של אסנון. היה מסוגר בתוך שריגו הפרטי, ונראה שרוחץ קמעה.

ביום טכה, 3.6, שקרטה לקרבוה ביצצץ לעינוי אסנון האמיתי החיכון, שהציץ אלי במעט שריגו. והדמיה הייתה חיכניה וחכיבה.

נסאו .... לא אראה עוד את אסנון, וכשהגיעה היהיעה, בכתיב הרבה. 12.7.67

ע.

למשפחה גלעדי שלום.

17.7.67

בצער ובכאב רב שמעתי בטלוול בנכס אסנון, יא לי להכיר אותו במשך שרונה הצבאי. שרהגו יאר באותה יהידה כשנה וחצי והרבה מן השנה עברו עלינו ביחד.

הוא היה בחור ביטחן אך גאה. הוא היה גאה כמידים בחפציו הצבאי בטנקים ביחידתו וכן במשפחתו. הרבה פעות שעברו היינו יושבים והוא היה מספר לי על משפחתו על עברו, ובספוחי על אחותו חסר. הוא היה גאה בכך. אהבנו אותו בגדוד, גם הכריו וגם תיקודיו. חסיד אני רוצה גברי את הסגן הצעיר והחסון שנכנס בחיך בייטיני לשקס או למשרד או לחדר, והסיד מילה טובה בפיו. הרישון והמריצוה היו רחוקים טפנו

היהו וכשנה ויוחר הנני כבר משוחררת, קשה לי לכחב יוחר.

ח ז ק ו !. להוריים כסובים יש כמה להחנאות.

י ה י ז ב ר ר ב ר ר

***

י' בחסון תשכ"ז

18.7.1967

אני זוכר את אסנון כנער שקט. ואולי אפילו נחבא אל הכלים בכיתה הספר החיכון. הוא לא הראה אדן; לפחות כאוסן נראה לעיני, ססנים של דמות יוצאה דופן, והשיג מה שהשיג בלימודים במקצועי- באנגליה - הכל הוך חריצות ורצון ללמוד משגיגו, ולחזק את נקורות התורפה שלו בשפה.

בפנילויות בכוסר ובטסע הגדנ"ע, ידעה שאסנון נמצא וכוך לייכול באחריות את הלצו בענין אף על פי שלא הכלים את נוכחורו. העובדה שאסנון מלא בפסיריה את המוטל עליו בצבא ובאחריות רבה אינה טפהיעה אומי. אבל מי פילל אז בחיכון שסן הנער שקט התוא, יצאת איש שמחפזדיו להמלט, לייגט, להורין ולהשרות באנשים אחרים את רוח כטהונו העצמי.

אליהו הרים

טחנבו ומורו של אסנון.

אשנה-יעקב, אחוד.

לעיה דוד.

רב שלום וברכה!

בהזדמנות זו, שרנקה כוחבה אליכם, תריני מבקש להוסיף טורחיים.

ידעתי נאכבה פי מה אתם מיועזים מן האסון, בנפול אסנון. ואין כפי הנחזקים. דברי הנחזקים השגורים - דברי הבל הם. אין ניב לאסון ולכאב.

מי יחן ויהיה לכם כח לשאח בשכול!

ק ל ב ם

א ב ר ם

ד"ש לבדעון ותמר.

הרוש ישראל

בר לי עליך אחי יונתן
נעמת לי מאד, כפלאחת אתהך
לי - מאהבת נשים, (שמואל א' ב' 26)

א

מורד - כמה שאדם משתנה
הוסף פתאום לאבן - קרה
אבל לא היית חוללת?
זמה בחוב תנצב"ח,
הנקתי אליך הבהינה - ברגיל
לך שריתבנו שרקה
חכיה לאות, ציפיתי לבלייל
לשוא, לשוא המהבתי
אלילי - פתאום הבנתי, כאילו ידעת?
דקה או שתיים מחשבתי קטנה
צעדים כבדים מאחרי עצמי
ויד ברולה על כחשי נחמ
הם נחמו, נחמו,
אביך - ה"ביבור-הברול" היית!
כח קטן פתאום - מה הרוש
דמעות נדרות ... נדרות
דאח - מה עוללת? ראה מה עלוב?
והוא אליך - לכאן הביאני
נחמן הוא בי - אני בו
אולי "הקורם" אינני אגני"
אנחנו לכבוד - כאנו לא?
אלילי - פתאום הבנתי
כאלו ידעתי, ואני האפנתי, האפנתי,
למה לא חשבת פעמיים
יודע מה עוללת
החצפיתו לך קרניס
ראם לאו מדוע זה ברוח?
זמה יהיה אהנו כעת
חברות, חברים הורים שכולים
להאפיין לך המם
אם למצאון המאשים
אלילי - הבנתי,
האפנתי
נאמסתי נאמסתי.

ב

קצת קשה להחרגל
לא לראותך יותר
להזכר במסע לארבל
אותך כומר - "לא נורא נאמבר!"
לעזאזל - מדוע לא באה והסברת
ייחנך והיינו בוחקים
אבל סתם ככה ארזה וברחת
איך חבריך מבינים, איך סולחים
דאני "לסנבר" כמה לא אדע
במבטם - הם מאשימים
לא השארם סכות או פתקה
שיצדיקו מעשיך כאלף עדים
רק זכרונות האהרה וזכרונות
והרבה שאלות של מדוע
ראשיתן משמחה, אחריהן אכזבות
ושאלה - האסת הדבר אם העתוע
ושוב - הלהאפיין, הלשכות?
הלהביץ, הלטלוח?
דמעה זלגה - דמעות כאב
נבדה שנייה שלישיה כחר
חלב גרמט הלב דואב
חבר אבד לי אנד חבר,

המועצה החד הית

לשכת דר בנות

אשקלון

אשקלון, תמוז תשכ"ז

הורים יקרים נ"י עמוע"י

משפחה יקרה הי"ה

מי ינחם אתכם? כולנו יודעים כי גדול כיום שכולכם - שבר כל בית ישראל. עם דברי הנביאים וחזון הגאולה וישועה ישראל פוגים, אנו אליכם אליכם כנאמר ע"י הנביא ישעיהו. "כי תנה ה' באש יבוא וכסופה מרכבוהו, נודעה יד ה' אח עבדיו וזקם את אויביו, כאיש אשר תנחמו כן אנכי אחכם וירושלים תנחמו".

ואהביו נצא השמש בגבורתו ותשקם הארץ וישראל ישב לטת לגנת נצחיים.

כיראם כבוד מסתכל בכם כל בית ישראל אמנון בלעדי הי"ר בעזר ובגבורה עמד במקרה קודש שמים ושם ישראל מעולם נצחון ותחילה נפל.

דעו לכם הורים יקרים, כי בתקרבתי זכינו שאויבינו האכזריים סחרינו עלינו השקם והערב להשמיד להרוב ולאבד את ישראל וארצו אחר שלשה ימים כרעו וגפלו ונעשו ללעג ולקלס.

ראו כל עמי הארץ כי יש ה' נקרא עלינו במסירות נפש של בנינו.

אנא הורים יקרים! זיילי צבא הגנה לישראל בידו עם בנכם היקר אמנון בלעדי הי"ר - מנשרים קלו ומאריזות גברו - במלחמתם, וחירפו נששם למוח בהוד קדושה, עמדו נא גם אתם בכאמכם הנורא כחמאפקות של אמונה בקב"ה.

ה' נתן ה' לקח יתגבר ויתקדש שמו ע"י גבורת ישראל בעידן.

זכות גבורתו ומסירתו נפשו של בנכם היקר אמנון בלעדי הי"ר תעמוד לפני אב הרחמים שוכן כסרונים סגן על אבות ובנים שבאיזן וירושלים יורה אור לישראל לגאולה עולמים כמתרה בימנו אמן.

ששה דב וולנר יוסף שריים זאב השריין

רבני העיר ראש המועצה היהיה.

כד ה ב ט ח ו נ

גברת עדה וטר דוד בלעדי היקרים,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באנלכם בהילקת סבת אמנון ז"ל.

טרן אמנון בלעדי ז"ל נתן את חייו לפען מולדתו.

הוא נפל בסרב שנתרן ליד מחנה האו"ם הרוסיה לרשיה ביום שני, כ"ו באייר תשכ"ז (5.6.67).

אמנון ז"ל נולד כמסגרת גידול 40, חסיבה 401. הוא היה קצין שרינו נשרוה קבע, אהוד על מסקדיו ופקודיו.

זכרו של טרן אמנון בלעדי ז"ל הינו קודש ונצחון בלבנו בגאון.

יה זכרו ברון.

ב י ק ר

סבת דרין - רב אלוף

שר הבסחון.

אכ תשכ"ז
אבונטס 1967

למיכה הרבה שלום!

כעתך הגיע אלי, אבל דוקא לא מצא אותי בבית ולא כל כך כריח. שעות נוצעתי קצת במלחמה, הסנך שלי נפגע שביעה ישירה משב, אבל יצאתי בחמד גדול, מהיב רמים כרגל אחת ושבר בשניה. כעשיו אני נמצא בבית התלמה נכנס עם גבס על הרגל. יכול להיות שבזמן הקרוב ישלחו אותי הביתה.

אחרי שמרתי דו"ח קצר על עצמי נעבור לעיקר. אתה רואה שגרמתי מספר מילים לזכרו של אמנון גלעדי. הידיעה על נוסלו הגיעה אלי עוד שהייתי בכו"ח. אסון גדול וקשה לעכל את הידיעה, בעיקר לנוכח העובדה שהרבת וטן לפני פטרו לא ראיתי אותו. טקוה אני ששורות אלה שכתבתי ישמשו אף הן בר לזכרו.

אמיים וסקורה באמת להמראה בקרוב.

ב ב י

זוכר אני עריון כיצד ראיתי לראשונה את אמנון. היה זה בתחילת השירונות, יום אחד הרפיע בחור בעל עטרה בהירות ופנים עריונות ומתיכות, במראה החמבב על כלונס לאחר שהכרנוהו.

קבר מהכרות ראשונה נראה היה שאמנון מתיחס לכל דבר כמלוא הרעיונות ומבצעו בצורה היסורית ביותר, לימים גיליתי שכנה היה אמנון.

אך כן נמשכה הכרוננו כמשך כל אותם הקורסים שעברנו יחד. זוכר אני את אמנון החניך בקורס טקטי וקורס קצינים - שמוטט ודייקן. חניך שיצה להטיח את שלום התועלת מקורסים אלה.

באותם קורסים של סאמן נמשי ויסיס גדול, יכלה לעמוד גם על אופיו הטוב והנותן של אמנון כחבר ידידו, ויכולה לטרוך עליו.

כאשר מנסה אני לעלות את דמנון לנכד עיני, הרי שהכולס בו היה הגייש לזכרים ביסודיות ובטרף. עוד בתחילת הצבא הרגשנו שאמנון אוהב את הצבא, ואכן הוא הסתיך ושירת בו גם כחור איש קטן. לעיתים הייתי מתפלל כיצד נוצר השילוב המוצלח בין אמנון החבור העדין והרגיש לבין הצבא שחמדי סמסל את הקשיחות והבטו.

אימצע מולי ופס סיום קורס הקצינים הוצבתי יחד עם אמנון כמפקדי מחלקות.

על אף שהיכרתיו היטב בתקופות השונות של הקורסים השונים, הרי שבאן גיליתי שעריון איננו מכיר ויודע טכפיק על אמנון

וכוח הרצון והביצוע הסגון בו. ער שעות מאוחרות גלילה היה חוזר ומשנן את השעורים שעליו להעביר למחלקת כיום הקרוב. היה יושב עם החיילים שעות על שעות וסופס את כעיו והיחס לצרטי השר-צים, לאחר מכן היה מתרוצץ ומסדר את הדברים הטעונים שיבוי.

מורה אני שלפעמים הייתי המיה על גישתו היסודית של אמנון לאותן כעיות, שלי נראו כחסרות ערך. אלא שלא היה כאן מה להת-כע, אמנון ראה את יעוררו בצבא, ועל כן הרם את מלוא כוחו לכוונן זה.

כך היינו זה לצד זה כחצי שנה. למעשה כמעט ולא נפרדנו באוהה תקופה. גברו באותו חדר, הריכנו באוהה פלוגה, ועל כן נקשרנו גם בקשרי ירידות הדוקים.

כרוס חצי שנה לעבודתנו כס"מים נפרדו דרכנו. אמנון ראה את יעוררו כאיש צבא קטן, החט לתקופה ארוכה יותר ואף נסע לחו"ל להשתלטה.

לאחר מכן התראנו פעם. עוד הספקתי לראותו לאחר שזכו סחוליל ונראה היה שהוא מרואה. לימים השתחררתי מהצבא, טדי פעם היחית מביעה אלי ידיעה על אמנון, על התקדמותו.

לאחרונה ראיתיו כיום הגייס לפני שנה. הרבה לא הספקנו לדבר על אף שהמכתב מאוד להתואות. גם הפעם נראה היה שאמנון מרואה מתקצרו הצבאי. כמו מטיד גם הפעם קידס אחי אמנון בחי-וכו הרגיל והחלב. ישאלתי, אם מחכוונ הוא להסתיך בצבא, גיטה להותקט על אף שטרור היה שהוא שטח בחלקו. לא תעלה על דמתי שחתינו זו הפעם האחרונה בה אראה את אמנון.

נוכל לומר שאמנון הקיט את כל אשר לו לפני הצבא. מתיסם הראשון בו ועד יומם האחרון, נתן את הכל למען מטרה זו. את כל עתותיו ומרצו, הקדיש למטרה זו של מחוון וצבא. עד שלבסוף נתן את הכל למען מטרה זו. את כל עתותיו ומרצו, הקדיש למטרה זו של מחוון וצבא. עד שלבסוף נתן למען רעיון זה גם את האוצר היקר ביותר שלו, את חייו. אמנון הוא אחד ממלו שהקדישו את כל חייהם למען מחוון העם.

הידיעה שקיבל ליריו פלוגת לפני המלחמה הגיעה אלי יחד עם הידיעה המרה על נופלו, ועל כן לא יכולתי לטמוח בשמחה. קשה עריון להאטין שאמנון הלך לבלד טוב, שלא נראנו עוד ככנסי השר-יון והוא מחייר את חיכוך הטוב והרחבץ.

למפתחה אבד בין יקר ולנו חבירו ירדד ורע יקר.

י ה י ז כ ר ו ב ר ו י ?

אשרת-יפקס: 9.8.67

לקדה ודוד היקרים -
רב שלום וברכה!

עברו - חלפו שבועות מאז המאורעות ההיסטוריים רבי ההוד והתגבורה - אבל גם רבי המאב והסבל - רבי העצב והשכול.

גם אחס, יקרים, נמנים בין אלה ששכלו את פאר הבנים, את אסנון הנפלא והאציל, - את אסנון יפה התפר ויפה הנפש.

ידענו את אשר עובר עליכם - יקרים.

גם אנחנו היינו הטובים ומוכים.

רכאנו את המאב פנימה, אבל צרכ הלב ולא מצאנו מנוחה ושקט.

פעמים איך ספור ישבתי לכתב ולא עלה בידי לרכוז את אשר היה

לומר.

לא מצאתי את הניכ והביטוי אשר יבטא את אשר ירחש הלב. לא טאאתי מלים לנחם - כי איך נחנמים! אבל היינו אחסם, הודתינו אחסם בכאב ובסבל - מבלי יכולת לתת ביטוי לעומק החוושה ולטערה הנפש. זכר נדחת המחיצה, אליכם יקרים, טיגט ליום.

רבנות בודאי יטופר על אסנון הבן, אסנון הנער, אסנון המפקד והלוחם, על אסנון האדם.

אני כשפלתו של אסנון מיום הולדו - חשה כאב מיוחד - חד וצורב עני נפילתו של אסנון.

נ צ ב ה ו א ל ע י נ י ה י .

התכנר כמיזכו המאיר, בשפעה המרץ, חוסס וזוהר המיד.

התפתחותו המהירה, התן והיופי עוררו את התפעלות הכל,

א ז כ ו ר ז -

ואנחנו אז שבנים היינו -

בערוב היום כשהיו הילדים מגיעים הביתה - היו הם - התאומים - ששוע כל הבת.

שכנו כשונבותם העליוה ובחנניותם כל עובר ושכ. - דמנו בקססם ובחן הטיודר רק להם,

ועל המארה חיים זו שנגדעה בלי עת - ת ב כ ה נ ש י
ה מ ס ת ר י ס .

ש ל כ ס

בידידות ובריו -

רכקה.

ט. בגין
לשכה אשר.

ירושלים, כ"ב בתשרי תשכ"ח
27 באוקטובר 1967

לכבוד

משפחה בלערי

סכונ חסכונ א' ב/2

אפריר, אסקלוד.

משפחה בלערי היקרה,

הריני כותב אליכם בהחילו ורחימו. סת ערכנ של מילים, אך אם הן יוצאות מן הלב, מול פני הקרוב אשר נחתם למען עמנו וארצנו! אך אם אני מרשה לעצמי לצנוה אליכם כמכתב זה, הריני עושה כן שטום שגם מנת חלקי יתמות - ואף את קברם של יקירי נפשי לא ארע - ובמשך שנים רבות, בשאתי כאחריות שאין נוראה ממנה, להייהם של לוחמים עברים, אחי גבורי התהילה כמחחרת, ידעתי שכול מהו. הן הבנים שנפלו בימים ההם - בני היו.

המקום יתחסם, משפחה בלערי היקרה. בנחס אסנון - זכרו יחיה לעד במולדת עמנו. הוא, יחד עם חבריו לנשק, יצא למלחמת הצלה ובאולה, טרפו הקרוע גמחה לישראל ישועה גדולה. גבורתו ונכונות התקרבה שלו ישמשו דוגמא לנוער העברי, לא רק בדור הזה אלא גם כדורות הבאים, בזכות בנים כאלה יצא עמנו מעברות לאחרת; בזכותם הוא חי ויחיה.

ז א ת ה נ ה ס ה .

ש ל כ ס

בכבוד ובהוקרה.

ט. בגין

18.5.69

לרבקה ואברהם

שלום רב.

ראשיה, הננו מודים לכם על מכתבתם שמתרתם בירי יפה.
מה נאמר ומה נדבר, אסתפק במלה אחת, קשה לנו.

אברהם ורבקה, יש לי בקשה אליכם, אני אומר חומר לספר
לזכר אמנו, אני סבור שפחותנו, לא רק להנציח את אמנו, אלא
את הדור של כל הנשים שהלכו ואינן, היה זה דור מופלא, שיצא
מתקופה, תקופת הגבורה בדור זה, בין יתר חומר הרקע, אני
רוצה לשבח גם את התקופה שבה חייו באשדות, אבקמר, כאם ישנו,
ובאם אפשרי הדבר, להשיג יומני המסע של שנים 1944-1948 בהם
נולדו אמנון וגדל במסע.

הייתה רוצה לעיין בחומר הזה ולהשתט במקעים סגנו לצורך
זה, אבקשכם לביר באם יש חומר כזה על יומנים בארכיב של המסע,
להשאילו לי לזמן מה. אני אחזיר הכל.

כמו כן אבקש ממך רבקה להעלות בכחם זכרונות אותה תקופה
של הילדים - לא רק אנוך - ולהאר את התקופה ההיא שכוללת גם
את מלחמת השחרור, הפינוי בחיפה, החזרה למסע, התגבורה, וכן
ההתחוותו של אמנון כפי שהכרתם אותו מאז. תהיה זאת הדומה
השובה להבנה שרשי חומר זהה סאו לידתו, וכי כסוף זוכרת זאת.

אני מבקש את עזרתכם בזאת, ומקווה שתעשו את האמסע לכך.
דרישה שלום מעדה.

בברכה וכל טוב

שלכם דוד.

אשדות-יעקב, 13.5.69

לעדה, דוד והמר היקרים -

רב שלום וברכה!

עברו שנתיים מיום המר והנמחר בו נפל אמנון שלנו.

מרחק הזמן לא מקל - חתופת הכאב אף מתחדדת ומחריפה.

היה ברצחנו להיות אפס, להחיות עם זכרו.

לראובנוו השתכסו הרברים.

אברהם מרגיש את עצמו לא בטוב. (יש לו סימנים) ועל דרכי
נערטו כשזולים שבשום אופן לא יכולתי להתגרר עליהם. מעומק
לב אנו מציעים שלא נוכל להיות אחסם!]

בחופש זה אנו מקוים להביע אליכם.

שלכם בירידות עמוק

ובכאב

רבקה ואברהם

ריקלים

אמנון וכיאתו - זכרונות.

גם עתה, כשאני רוצה לחשוב על אמנון, קשה לי לפעמים להשיג
זו שהיא איננו. לפעמים כשמתגברים עליי, נדמה לי, שאולי זה
ככלל לא קרה, ואולי אפשו אומרו. הוא כל כך חי בזכרונאי, שפעם
קשה לחשוב שזה באמת נכדן.

היה זה כ-4-5 ימים אחר התחלת טבח הלימודים. בבנכתי לכיתה
י' כמורה צעיר וחסר ניסיון. לא הכרתי את המלודי הכיתה, פרט
למיכה שאורו הכרתי עוד מילדותו בקיבוץ בת.

מיכה ישב ליד אמנון. עם התחלת השעור החלו להתלחש ולהסתובב-
דר. כשהורדתי את הראש להביט ביוסף, נאכטע שריקה כסיוון שולה-
גם של מיכה ואמנון. הספקתי עוד לראות את מיכה ששק.

קדתי על מיכה לצאת מהכיתה. הוא לא נואח לכן ברבע הראש-
ון, אולם לאחר "התפוצצות" עם אמנון יא, נראה היה שסאילו
אמנון הסביר לו שעליו לצאת. הורגת היה מלאמנון כפי הנראה
היתה השפעה.

כשיצאנו מהשיעור, ואני בדרכי לחצר המורים, ספקתי את אמנון
ושלוות מלחשים בקול רי רם למדי - כנראה כדי שאשפט - ש"לא
נוכל לריב עלינו".

הן שנוע ידעתי שכוח כל הלמיד הכיתה, ומבאן התברר לי
שיש לי שנים בתוך הכיתה בעלי אורה שם שפטה. היו אלה אמנון
והמר, את ואחת האומים.

גם אמנון וגם אלה התבלשו בלימודים והיו "כסורה הראשונה"
של המלמידים. אולם הורגת שישנה חדרות סמויות ביניהם - והר
זה פבעי למדי - אולם נוכחתי שהם עובדים ומכניסם את שעוריהם
לא אחר בנפרד מפלי התעמיק אתח מטעני. וזאת; לאחר שנחתי לשני-
הם אורם השאלות, ולפי החשבות - שלא היו זהים - ראיתי שכל
אחד הכיני את שעוריו כמסר.

אף שבכית המסר לא הייתה כעדי ביולוגים מתאימה, ניסיתי
לפתוח להתיקני סידורים מתאימים על לבצע ניתוחים של גזרע,
קרעיון ותרנגולת. אני זוכר את שקדנותו של אמנון, החססנותו
והחבנו, את הדייקנות בהם היה הכל כובא, מתעני, מצירי ומטני
במחברותי, שהיו נעיסות לטרא ולדובטא. אמנון כפי הנראה את
את המקצוע הזה.

את בית המסר נדבתי בחנוכה, אבל שמרתי קשר חי, חברתי דאמ-
ף עם ילדים אלה במשך כל הזמן. למרות שלימדתי אורה תקופה
גזרה מאור, היה הקשר הרוק. קשר, לא רק של מורה לחלמידים אלא

את אמנון והמר הייתי פוגש - כנפרד - כמרכז. הם היו יוש-
כים אתי ומספרתי על בית המסר, הלימודים, ועל כל חיי ההווה
שלהם באותה תקופה. על שור המילי הנגילים שניסו הרגשתי בהם
כמו חברים, ונמשכו רבות במשך הזמן. בעזרתם ידעתי מה נשפט
ככית המסר, דבר שניסוין אותי המיד.

היה זה מברזד ליר בנק הפועלים. נבשתי שם פעם עם אמנון
ומיכה וחמר, ואז הקצו ומלודי מרוב עזבתי את בית המסר, וזו
פעם ראשונה שספרתי להם את הסיבה. אני חושב שהם היו דאשונים
ויחידים ששפטו את מנני. לא רציתי לקרוב אותם כמרטש זו, כי
בכל זאת היו הם חלמידים.

את אמנון אני זוכר כביישן יותר מהמר ומעוטב, עם הינך
אצילי ומבוויש על פניו. המיד שחל לפגשני, ואף פעם לא התארנן
ולא קימר. המיד היה עונה לשאלותי על הרגשתי "זה בסדר", "יהיה"
בסדר", והמיד שפך דאורן וחיון על פניו.

וכך היה זה גם אתו כך כשנבשתי אורה בתקופה בה שירא בצאא.

את אמנון ומיכה - אני זוכר - הייתי פוגש המיד יחד. יחד שרהו
בצאא, יחד עברו סירונות ויחד עברו קורס קצינים.

כשסיימו את הסירונות - עוד היו כבוכעי סירונים והתכיישו
קצת - נבשתיים, ושוב היה זה אמנון עם החיוך הביישני. שאלתי
על הצאא, והשובהו מרגיל "בסדר" "עובדים" "מזיקים אבל אין
דבר". המיד הרגשתי שבעות רצון כדבריו.

כשיחמו אתי היה המיד גלוי. שואל היה אותי על עבודתי וכו'.
היינו כמו ידידים, ואני כידיד המבוגר יותר.

אני זוכר נבשתי עם המר ששאלה אותי אם אוכל לבוא לבה"ד 1
לסיום קורס הקצינות של אמנון וחבריו. לא יכלתי לבוא, אבל
לאחר שכן הייתי פוגש את אמנון, אכל לעיתים לחוקה יותר כי
אמנון היה עמוק יותר ויותר בצאא, ואני נודבתי פחות למרכז.

היה זה עוד ביום הראשון של חמלחמה, ואני כמילראים כמכיב-
נח ניר יצחק, כשעטעתי אמנון ונחמנו. קשה היה לי להאמין בכך
ושאלתי את המבר"ה האם אתם בטוחים בכך. לא רציתי לקבל זאת, כי
היו הרבה שמועות, אבל השמועה עברה במהירות. ובה נודע לי על
שיפולו של אמנון וברפר עוד ביום הראשון של החלחמה. אמרתי
לעצמי לא, לא יכול להיות, בודאי פטעה. אמרתי לחברי "חסיפין"
"זה לא יכול להיות", שוטט לא רציתי להאמין בכך.

כשבשתי הביתה כשחנ, לאחר שגברתי הנראה כגולן, באתי למספר
שערי, ואז נודע לי שור אמנון ננדו, ובפי הנראה שאמנון נפל.

זכרו של אמנון בלעדי

"...ואל הרוח את הברך עד שהגיע לפקוסו..."
(פרקי אבות ב"ה)

"אל הרוח את הברך עד שיגיע לפקוסו"
(י' קלצקין)

כיום שאנו מרליקים נר ראשון של חנוכה, חג הנסים וחג הגבורה, האטפנו כאן לעמוד לאורו של נר נסמחו של אמנון בלעדי, התמיד הענו והחילל האטיף, שהלך לעולמו הנה סלוי הפקידו, במלחמה שנה הימים.

סוחר וסורה דן על תמידיו נעמים רבות. על זריעותיהם, על השביהם ועל ההנהגותם, ובדרך כלל בהדגשת הצד הליטודי.

קשה לומר להעריך את הליטודו מכהינה ערכיה, מנקודת ראות נפשית עמוקה. מה ערכו ומה חשיבותו של הליטוד כבן אדם, איך ימלא את הפקידו בחיים,

שהתליטוד עוזב את בית הספר, כלכחו לצבא ובדרכו בחיים, אהה רואה את תלמידו אחרת, כלי החיזמות ל"ציוניו" וכלי לשים לב, אם היה תלמיד טוב או חלש.

ובמרוצת הזמן, אחה נזכר, לעתים, בטחום היטה של יעקב קלצקין, ואהה זוכה לראות את תלמידו שהגיע לפקוסו, לטיצוד אישיותו, ואז הנה מתפלא, מתפעל ונאה ואומר בלבך: זהו התלמיד השקט, שלא בלט, שעשה מה שהוסל עליו במסירותו ובענוה, ועכשיו כשהגיע לפקוסו הוא מתגלה בגדולה-נפשו, במסירותו ובמיטב הכוונהיו. כזה היה אמנון ז"ל, וזהו ציון לנפשו.

אשקלון: חנוכה השנ"ט. אברהם ירון

היה זה תלמידו הראשון שנפל.

היה זה הכיתה שאהבתי מאוד. היא הייתה בעלת רמה חברתית ואינטליקטואלית גבוהה. התחכבו, אני המורה עם התלמידים, והם- יד פנו אלי בשם הפרטי. היה זה אמנון כן הכיתה הזו שסורגס היה כו המשתו המיוחד, חביב על חבריו, חסיד נוסה לעזרי, חסיד במסעות ובחיוך.

נהנתי מאוד מביהה זו שהיוותה גוש שלוכו של נוער צעיר וטוב. תל רק אהיה זה תקופה קצרה מאוד. עד היום אני סומר על פשים אהם.

מה אומר, קשה להאמין, קשה להשלים עם המחשבה של אמנון שאיננו.

שני מגינים היו לכס, כל אחד מהם אחר, כל אחד מהם היה גבר

את אמנון הכרתי מאז שהיינו שכנים בארדרד שבאשקלון. אמנון ותרפר היו האומים בני 14, אני הייתי בשירון רס"ג, וזכה שנקשרתי לשני הילדים.

ניסיתי להשפיע על אמנון שיחביים לשירון. בשנים ההם לפני "ששת הימים" עדיין השירון לא היה באופנה בין חוגי הנוער הייחודי שבו, "הידידות" "היוקרה" היו צנזורים, כירורח ולא "השירון". אני מוכרח לומר שאהבתי את הילד ועברתי על כך שיצטרף לשירון מאחר וחסתי שיש לו פוטנציאל.

ואכן כשהגיע היום ואמנון החביים והוצב לחיל ההוחננים, אני פעלתי - לפי בקשתו - והעברתי חייו שיצאיו אורח, ואכן אמנון הגיע לשירון.

אני בינתיים עליתי בחפקדיים, אמנון גדל בשירון, היה לקצין. וכששלחו קבוצת קצינים לארץ אירופית ככדי ללמוד את "הפסונים", אמנון נכלל בקבוצה.

אני הייתי בקבוצה זו נציג הרמטכ"ל, כך שהייתי איהו שוב ביחד. שמהי לב אליו בצבא ודוכרתי אורח. אמנון היה בחור רציני. אם צריך לומר מילה על אמנון, דבר ראשון, הוא שיבה את העין בהוגו הקצינים.

הבחור היה בלי שום חסכיים. נוח לעבודה, אורח לעבוד, אסין ואפשר להתייחס לתורה דעהו שנהג, מפצועית ולא מקצועית.

את אמנון אהבו. כשוודרו מהסריגה האיוונית, המסגיה להיות מ"ח"ש 7 ודאגתי שאמנון יהיה בחשיבה. הוא היה מקובל על ההיילים ועל המפקדים, ואני פציתו לו עמיד בצבא.

והנה נרצה המלחמה והוא הגיע להיות מ"ח"ש ב"מטונים" במקופה קצה יחסית. הוביל את הפלוגה במספרות כפיחח רפוח, וכאדם רא- שון שהוביל את פלוגת החוד חש כידור מתוחה נ"ט. זו הייתה ההיכרות שלי עם אמנון. אינני יכול לומר שאני לא יכול להטעל מהפחש הגיילים הגדול בינינו, אך הבליל זה לא פנט בחברותנו.

את גדעון הכרתי פחות. גדעון היה בעיני בידור אחר מאחרים. לא יכולתי אז להתייחס למידת הרצינות שלו. הוא היה כצנחנים - יחידת הורלים - יחידה אנטי-מקנצית. לא יכולתי להתייחס כי לא הכירתי. לאחר מכן כשהכרתי, ראיתי שהוא טובה מאחרים. אינני יודע כיצד ייבב כענין שטויים, אינני יכול לצפות מראש את הדרך. אני אוהב אינני יכול, שטום סכעניני הם עדיין חיים. אני רואה אותם כאילו הם מה יושבים שיחים.

גדעון היה יותר חסון, יותר נמוך, פחות זפת, גבר. הכי פעניין באופיו של גדעון, שלא יכולה לצפות איך הוא יגיב למצבים שונים. כסופו של דבר בימן המכתן הוא היה בייבור, הוא היה אסין, הפעניין והמורד באמנון היה, כשהוריוכחצו על השירון אז הפרטנר שלי לוו- כור לא היה אמנון.

גדעון שהיה צנוח הגן בכל על יחידים הורקה של הצנחנים, ואני ככיוולת הנצחי על השירון והחובותנו. אסרתי לגדעון ברא לשירון גם אתה, עזוב את הצנחנים, בוא לשירון.

אי אפשר היה בכלל לדבר איתו על זאת, והנה, אחרי "ששת הימים" בינתיים גדעווי השחחרר והלך לעבוד - כשאמנון נפל, כא גדעון לא יאמר לי שהתליש להגביים לצבא-הקבע. שאלתי אותו למה, הוא אמר לי: "אמנון נפל בכניקסם, אני אמטיך איפה שהוא רצח". האמת היא שאהה לא שומע הרבה בחורים מדברים בשפה כזו.

אמה לא שומע, השפה כביכול שחרור הישן, שפה של החויים, שפה של החקרים, זה לא שדירור הצעירים באילו לא נלחמים, הם נלחמים.

המבטון הזה של גיטה לענין נראה לי מודר. הוא הגיע לשירון להמכתת, וסתר מאוד הגיע להפליד מ"ש, נדיה קצין, נדיה מ"ס, נדיה מנקיסט. אז, החזירן להיות סוסט לפנקים לא היה חוזק נשך, לא ראית את זה כל יום. מנקיסטים הם מאוד סגורים בנושא המקנ- עיות שלהם, והנה בא אדם, צנוח מחיירה אנטי-מקנים והוא קצין בשירון, וכבר הייתה לו גישה סכנית, וכבר ידע יותר מאחרים מה צריך לעשות.

במלחמת יום הכיפורים, בארד הלילות בשעה 11.20, אני חושב שהיה זה אחרי הצליחה ובמשך קרב הצליחה, כשעיריין נלחמו על ראש הגשר, מצלצלה אלי חמר לחפ"ק, די קשה היה להגיע. היא צלצלה ואמרה לי: "חבוי לי, מה קרה לדעונך?". אסרתי לה, מה מתאם את שואלי, יש מלחמה! אם היה קורה לו ששהו הייתי יודע, כולל יוד- עיב שאני מכיר אותו, היו אומרים לי, היא אומרת: "לא, ספוליק, אחת לא מבין, קרה משהו". אני אוסר לה מתיכן את יודעם קרה משהו, שמעך, "לא, לא בספקך, אבל קרה משהו ואל הסתיר מסני, אם קרה הגיד לי, אנתנו עריכים לדעך". אסרתי לה, אם את שדבר ככה, אני אשא, והתקשרתי למ"ח"ש שהיה איתו ביחד - השירון זה השפחת אתה - זה לא אלור הפיקוד הסדר עם מ"ח"ש, אסרתי: "סוביה, הגיד לי מה קרה עם גדעוני?" הוא ענה לי: טום יכר, הוא ישנו.

אחרי המלחמה הכרתי שהוא אכן נהרג עוד לפני גמר הקרבות, ברכם של הנ"ט בבושת "לקסיסון-טרדורה".

אני לא כל כך מאמין בגורל וכסלילור, אבל יש מאן משהו, הוא יתרג לא כהונת ג"ש, כהונת מטנק קרבות.

ד 1 ה: לפי התקופות שאני עשיתי זה היה כן: גיעון נפי הנראה

יחד הסתכן הפגוע כריא ושלם. לא כפי הנראה הוציא עור סימנה.
גדעון כפי הנראה נפגע קלות מעל לקרסוף כאחור מרסיס וחלץ את
הנעל כדי לחבוש את קצמו, ישב על הרגל וכטי הנראה שהמאריס
הרגו אותו בדם קר לאחר שקררו ממנו את דיסקיפת הזיהוי.

כיצד נולד הדבר?

שבגדעון היה נעדר ולא ידעו מה איתו, היכו עד שהזדו השבויים,
השוכר שהוא שכיר, שלחו קצין טחא אישטו גם הוא נפל - אינני
זוכר שמו. הוא היפס באחור איזור והביא אלינו נעל כדי שנוחה
אותה, זו היחה הנעל של גרעון ואני זייתי אותה. היחה זו נעל
של אנהיים עם קרפ בחור, וכשהכיראו אלה מיד ראיתי שהיא נצמחה
בשחור. נעלי השרוונאים היו כבדים עם סוליה מגומי שחור, והנעל
עם הקרפ היחה של גדעון. הקצין מישר: "מצאתי את הנעל עם שרוכים
פתוחים (לא קרוצים) הבומיה על הנעל (הגומיה של המכסכיםים) וזא
שתוא הוריד את הנעל, כי זו היחה השיטה להוריד את הגומיה על
הנעל ולהלוח אותה עם הגומיה, ראו בנעל פניקה קטנה של רסיס."

לאחר זמן מה חזר הקצין לחיפושיו וכאצ באותה מביחה החבושה
אישיה של חייל, וכן מצא במרחק מה פתחה אחת לשיח את "כרטיס השבוי"
של גדעון. ההנחה היחה; בשבגדעון ירד הסתכן - בקרפ נצבקי רסיסי
אכן כשהוא דרך על פסנתר הבם - הוריד נעלו, לא היו כל סימני דם
בנעל, הנעל לא נקרעה על הרגל, כשהשוויסם פתוחים והגומיה פזיחה
על הורדה הנעל הרגילה, כודאי שבגדעון הוריד אותה ליחוש את הרגל
משיאת החבושה האישיה וכרטיס השבוי פזידיב שבודאי נשפם הכרטיס
בעת הוצאת החבושה, ובדפם הכס עצמו הגבורה. גרעון לא נהרג
בשנץ ולא נשרף. קברוהו כאלמוני, חשבוהו לצנחן - כמסיבה נעלו
הרבה אצותיים - אלפוני, היות ולא היחה לו דיסקיפת או כרטיס מזה
לא ידעו מי הוא.

כיצד זיהיתוהו מופיח", רופא השיניים והזיהוי הנוסף; כשבגדעון
היה בן שנהיים וחצי הוא שיבר אצבע קטנה נרגל ע"י נדנדה, אחוז
השבר היה ערוה נוספת. גרעון היה קבור כאלמוני עד חודש דצמבר.

ש פ ו ל י ק

אני לא ידעתי עד כה את השרטים האלה בגרעון.

שני פנינים היו לכס, כל אחד מהם אחו, כל אחד מהם היה גבר.

אמנון - כשהיה כבר קצין, ועוד לפני שהיה ס"פ, כבר "בניתי"
עליו. בכל פעם שבהסיבה היה צריך לעשות משהו שחשוב היה לי
שיצליח, למשל; כוננונה, הכנות, יכול להיות חנייה יחידה הרבכלים
שילפני המצעד, מטרתי זאת והמלחי זאת על אמנון. הוא כבר כלס
כאדם רציני שאפשר למנון עליו. הייתי קורא לו, טטיל עליו את
הפסיסה, וכמתיב למב"ל שישים את אמנון, ואז הייתה שקט.

ד ו ר - בעניין הדבליים. אמנון נעס או מלא נחה לו זמן
מפיק להכנות. בטה היו לו שבועות להכנה.

ש פ ו ל י ק - זה היה "מפצ"ר". היה מישוה לפניו. באחי
לביקוד וזה לא היה בסדר, לא היה אח מי לשים במקומו אלא את
אמנון. כל דבר שהיה קצה מסובך, שהיה צריך לעבור עם לב ועם
שכל, שסתי על אמנון, זאת האסח.

כשאמנון ספר דו"ח מילור, סטור, על איסונים, ידעתי שכאמנון אומר,
לא היחה צריך לכתוב, לא היה אח מי לשים במקומו אלא לא
נוח. עם גדעון לא עברתי אישיה.

ד ו ר - כשאני רואח את החיים של אמנון, זה כאילו שהוא גדל
כיום ראשון של חייו למשימה ובסר. זה כן תהליך כזה.

ש פ ו ל י ק - זו כבר השקפה גילומפית.

ד ו ר - לא חשוב, הוא גדל לזה.

ש פ ו ל י ק - אמנון, זו אבירה גדולה. מה שאמנון עשה זה
חשוב מאוד. אהה אומר שהוא גדל למשימה, יש כזה משהו כשאתה
חושב על כך.

ד ו ר - לא היו אצלו לבטים.

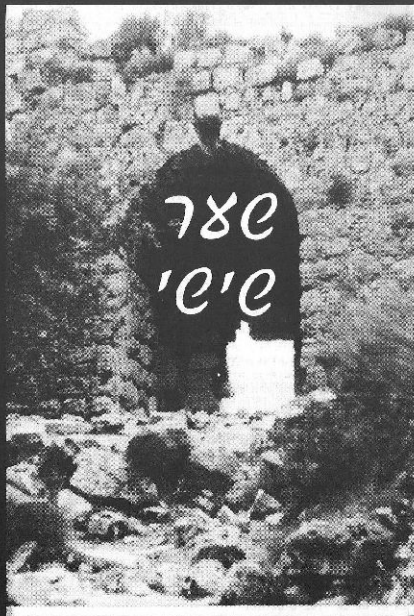
ש פ ו ל י ק - לא, אמרתי לך, אדם בלי המכסכים, הדרך שלו
ברורה לו, הנתיב ישנו. לעשות כלי לחשוב הרבה, אין אצלו. הוא
חושב, מציב חוכמות, הוא ירוח מה הוא רוצה להשיג, המיד בעבודה,
בביצוע משימה כזו או אחרת. יש מכשולים והוא אינו מתקוץ אותך
בבעיות, הוא מוצא את הפתרון. הוא היה מגיע בשקט, קורא בשקט,
בלי להתעצבן, בלי להרשים את הקול, ואם היה מתעצבן, היה זה
בפנים - לא "מקטור".

ד ו ר - יחידות המירונוים שקבל כ"הטה" היו שלוגה "חנין"
שלוגה "שחם". עמי שלוגה סידורנים, אתה אחרי השניה. אמנון לא
רצה להשאיר כמפקד שלוגה שניה, רצה לחדור לנדוד. כששוחחנו,
הסברתי לו ואמרתי "תישאר פעם שניה, תראה עד כמה זה יהיה לך
נחת, וגם כל הפעולה היחה מוצלחת יותר אחרי שיש לך נסיון
בשלוגה ראשונה. היו אלה מחזורי גוממבר ובפרואר.

ש פ ו ל י ק - אני זוכר אותו מסק ההשקעה במצדה. אני זוכר
אותו היטב.....

ראיון עם שפוליק גונץ.

י'ח'מ'ג - 1981

אצלו התברר זה דבר גדול

המיד שאף להיות אדם. אף פעם לא האמנתי שהוא יהיה גיבור. זמן לא הכונה שלו להיות גיבור, ההכונה שלו להיות שטן, ענין, בחור שלא אהב לומר "אני", ואני".

לא הלכתי שיהיה גיבור ישראל. גדעון - גיבור בישראל - באלום שלי לא דייחתי מאמין, אהב את השטן, את השלווה, דיברנו על דברים ימים. הוא היה חונן ומתבונה, שמעך אז קשה. כששמע בטרקטורים היה בא עם הגריו, היינו נורקים בחולות, כשהיה בא כיום חופשה, היה יוצא איתנו לרייב, כשבילו לצאת לדייב זו אהבה, יש, אצלו בכלל, זו אהבה ראשונה. לעשות דברים על האש, לא הדגים על האש בניינו אותו, כי אם החבר'ה והאווירה סביב.

זה סיפור שקשה לי לספר בגלל השקט הנפשי שלו. מהאדם גדעון ז"ל גיבור ישראל. אדם שהסיפורים עליו מסמרי טינע, הגבורה, החלפת המניקים והקרב, הבריתה מביה"ח - שבת מצוה כדי להמשיך הילתם - סיפור מופלא שצריך להביל את האדם כבדי לאמין בזאת. הטיפורים עליו, עולם ומלואו. כנראה שהוא היה בנוי וסקורצ' מומטר שלא הכרנו אותו.

גדעון השקט, החייכן, החברטן, החבר, העזרה שיכול להגיש, לא חשב אם יוכל, רק תבקש מיכף ומיד יעזור ויתן כחף. אצלו התברר זה דבר גדול, לכן כולם אהבו אותו, המיד דברו עליו, גדעון... גדעון... הוא מה שאושרים כעניינים עצומות, מישהו אמר: "לא המצא עליו מילה, רק טוב", רק טוב!"

כששמענו שהוא נפל, היה אבד, לא עיכלנו את זה. בחבר'ה יש עד עכשיו מועקה, אף על פי שעבר זמן רב.

התבררתי הראשונה היה דרך אחיו אמנון, שהיה תלמיד בכיתה עם רחל אחתי. כשגדעון היה בא לבקר מביה"ח "כדור" היה ביישן, לא נכנס ישר, היה מתקדם צעד אחר צעד על שהיה נכנה אלינו. בחזור השוב הזה, החייכן, הנחמד, נאז הכרזתו מסיפורים מה וטש. החחיל לאהוב את היס, את התוראי שלנו - המצילים. כל הזמן רייב ויס.

היינו יוצאים יחד לבנות, לראות טרם בכית-ההכרואה, או לשבת אצל "קו-קו" במטערה. אז לא היו סלויזיות וויידאו, זזה מה שהיה. החבר'ה והידידות, הרעות. מה שאסיין אותו, התברר והידידות היו כשבילו מקום ראשון.

גדעון היה נשאר בכורוננו כחזור טוב. היה בא אלינו תמיד עם בנו דגן. דגן אהב לבוא אלינו, ונחריו מי בא? גדעון. גדעון המיד הישע לדגן מה שאמא לא הרשעה, וכשהיה בא עם אמר לא הרשעה

לו. "אל תחץ, אל תגע". אך גדעון עם הריון שלו - "אין דבר", "אין דבר" המיד טוב אצלו. צחקנו ונרברנו, לא היו מציאות בניינו, כך הכרנו את גדעון.

כתקופה בה שיפץ את ביתו באפרייר היחה ארוכה, הקשר בניינו התרופף.

היו לו לדעון אהבות לאכילים חריפים טובים, דגים, כרובית לבנה כרובש שנחנה רוחי להכין לו.

גדעון אהב מאוד את היס, לדוג דגים ולאכול דגים. היה בא עם בנו דגן ויורד איתו לים.

א - ס - נ - י - י - ילד, חתיך, הברטן, פיקח, מקובל על כולם, המר אחותו היחה הדומיננטית מבין שניהם. גדעון אהב לתח, אמנון לא היה "פחוח" לכל אחד. גדעון היה אחד, המיד רק לעטות משהו, אמנון לא היה פתלתל, המר היחה יותר פעילה ממנו. הוא היה חלב-יד טוב, יורח ממודר ויורח רבוע.

כשהיה בא בחופשה בצבא, היה יורד לים, בא, יושב קצה, לא ניסה לעורר אותנו, לא אהב לספר הרבה. אהב מאוד רייב חת-מי, לצלול, לחזור על חקק, להגות מהשקט. כשהיחה לו הבית החתיק טעם מאיגו, ורק מה וטש; "שלום, מה כמעט?", היה לו קשר איתה עד לזמן שנפל, אמנם חקופה קצרה.

קשר מאוד ליבר עליהם. זו סיגריה נוראה.

צריכים לדעתו להנשיא אותם, כי בחייהם היו; הוואי, דרך חיים, אהבה, קשר לאשקלון.

ואם לדבר על עדות - לא היה אז מקום למשוג זה.

לא זכורה לי פעם אחת שנשוא זה - העדות - או מעסדות. דבר זה לא היה כנסא, ההיפך, היו לשנייהם שדים עם הרכה הברים מעדות המזרח.

כשתו סליים. לדעתי, הם היו חלק מתקופה בה החומריות לא שיחקה המקור. היינו עשורים בתברר ויבירנות.

דוד כרבה,

תשולח:
פלסטר שמואל
מס"א אישי: 490617
ד.צ. 3030
ז ח " ל

לכבוד
אבני יעקב
מושב
בצרה

6.11.73

יעקב שלום;

חזרתי חזרה לאטרקציה. כאן לא ער כמו בגולן אך לא חסר בקשר
לשם שביקשה, ער כמה שידוע כאן הרי שגדעון נהרג, אינני מצייך
אם שם המשפחה כיוון שאינני מעוניין שיצא ממני.

אנא הדבר איננו בדוק, לכן אל תעביר את הידיעה להורים.

להתראות

כולי.

דגן וערן היקרים!

ביום הזכרון לחללי מערכות ישראל אנו רוצים לספר לכם, כי
לא שכחנו ולא נשכח, את אבא היקר שלכם. כולנו זוכרים את אבא
גדעון, מאז היה ילד קטן יפה חזר ומרביץ לב. אבא שלכם הוא בן
דורנו וחמיד עקבנו אחי התפוחות. כנאוה שמענו על התקדמותו
באנא ועל העובדה שהיה לקציץ בצה"ל, לטרות שמדינתנו נהונה
במלחמה מהמרת, לא חשבנו שיבא יום ויצטרך להלחם בפועל ממש.

אולם גורל המדינה היה זה, ששוב נקלעה למלחמה על קיומה.
מלחמה קשה שכל מה שירדנו ער כה ובה נפל אבא שלכם חלק ופעל
בכל נפשו ובכל מאורו. הוא עשה במיטב יכולתו ונלחם כארי, כך
ספרו לנו. אולם, לאסוף כולנו, לא חזר אלינו. הוא הצטרף אל
אחיו אמנון כרשימת הכוזבים ללא-ח, שלא ענו אל חיק משפחותי-
הם. אביו אב היא אבדה כבדה לילדינו. אנו יודעים זאת.

דגן וערן חביבים. אין כפינו נחומים. אולם דעו, כי עמכם
אנו בבאבכם ועמכם ביחד נוצרים ושומרים זכרו של אביכם גדעון
ובן של דודכם אמנון. מסרו ובשוחינו הבנים גם לאמכם.

חזקו ואספו, ילדים. הבה נקוה כולנו יחד כי בדורכם לא
תהיה עוד מלחמה והשלום בוא יבוא.

2/21 - 554
 כ"ה בסדר, הש"ד
 20 בדצמבר, 1973

לכבוד
 גברת רחל גענין
 שכור הסנון א' 12/10
 אפר"ד
 17224

עדה היקרים,

מכוערת חרבו יחד זמן, כעלא ידעת על גייל נגך - יקירי,
 מהיה בין הנעורים, והנה הניחה אליך הדיעה המרה כלענה,
 משעך איננו. גרעו הארון ונשאת שכולה ומייתמם כל - נר.

אני יודע ודוכר כי הנפיהה היא בטולה ומכופלת, שכן לא
 רק משלחת יום הכיפורים צילמת מחיי כה יקר, אלא גם במלחמת
 ששת הימים, זה נגד בכורדים נגך אמנון וילי,

איננו חוצה נפשי עליכם ומאיימות ומסליקות, עוד הייתה,
 כדי לגנוח אותך כשא, ואת משפתך כולה, שהוביכם בעזרה כל
 כך שמה. המחילי להיות זמנה, כי אין ברירה אחרת. אולי
 תזדחסי פניו כפי, אם תמשיך שפורה ודעונו עניו לבגוד כולנו,
 בלב כל אלה עמין אליי עובדי החבר, המשתמשים בזנוגך המי.

סוף של גענון ז"ל ייזכר לעד ער-ידי כל בית ישראל,
 המספיר והקמים הורוה לבגוד שכאלה, הורוה לבגודנים,
 שספירנו לסוף הדיבה את היקר מכל.

ב י ר ט ה
 חן גינדר
 הסגל המנהל

ח/ח

י. כן-אלכסנדר
 ורא סירולי 11
 20120 מילנו
 א י ט ל י ר

עדה ודוד היקרים, שלום!

האמה לומר, איני יודע כיצד להשנות אליכם מסבתי זה אשר אני
 חושב עליו מעלה חדש ימים. למעשה לפני ימים ספורים חזרתי מב-
 יצור קצר בארץ, וההכוננתי בידו עם לאה לבקרכם, אך נאמר לי הן
 על-ידי לאה והן על-ידי יוסקה, כי אינכם מעוניינים בביקורים,
 דבר אשר אני מכין בהחלט.

מסובן שפע טובי למילנו לא יכולתי לשנת נחמוך ידיים והחלפתי
 כי לפחות אכתוב לכם בספר מלים, לא על מנת להסיר מעליכם את
 הכאב הגדול, אשר אין סליח בפי הארו, אלא כדי להסיר מעלי חלק
 ממחשבותי הן לבדיכם והן לבני כל מה שעבר על המשפחה, ולרבות כל
 המקרים של סכרים וירידים.

כיצד אוכל לשכות את בדעונו החמוד שהיה נא אלי הן לכיה והן
 למשרד, ומבקש ממני עצות על ככונות כביסה, הסקה מרכזית אשר
 רצה להחזיקן בביחור הפרטי, הכל עשה בעצמו והשחיל להסנע מכל עזרה
 מכוונ, עד שלבסוף יודע לי כי הוא השלים את דוב חלוצותיו. והנה
 הגיע הגורל המי שאיש מאחורו לא יכול היה להאר לעצמו על מה
 שהחריש.

דוד ועדה היקרים! אני יודע היטב כי כל מה שאני אכתוב כאן
 מסבכתי זה לא יעזור במאומה. אך דבר אחד אני יכול לומר לכם
 והוא: כי עשיתי רווחי והנכדים שלכם זקוקים לכם יוהי מאשר המיד,
 על כל עליכם להיות חזקים ולהשחיל לכסות על המסכר הפוקד אוהכם,

כאשר לחי, הידמי מציע שהיא תאז להאזנורר קצה באירושה,
 ותוכל להשאר אצלנו כמה ימים, וגם אצל גיילי, ואולי גם אצל שמה
 או סארי, על כל פנים לא נמשה, היות ואנו מתכווננים לבוא לזוג-
 הפסח לארץ ולקבוע את המירוים לשוכנו הניחה בעזרת ה' בסביבות
 סוף שנה 74/74

אנא ספרר להפני את הצעתי, ובסדה וזה בא כחשבוני שכתוב לנו.
 למעשה יכולתי לכתוב לכם הרבה יותר אך עדיף בקצרה, ולא נותר לי
 אלא לבקשכם לקבל את החוסנו הכנים לבני בדעונו הכבוד, אשר נשל
 קורבן בהוד והדר, על מנת להציל את מולדתו ואת עם ישראל
 במדינתו.

יחי זכרו לגנח נצחים, והכבוד לכם הוא על שבילתם דוד
 בכורים שבאלה, אשר אודות להם עם ישראל חי.

ל י ט ו י

שר הכספון

עדה דודו בלעדי היקרים,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בחילוק פנים
בכם השני, בדעון ז"ל.

טרן גדעון בלעדי ז"ל, כאחיר, נתן את חייו למען
מולדתו. הוא נפל בחזית הדרום במלחמת יום הכפורים והוא לקבורה
ביום ב'ר בתשרי תשל"ד (22.10.73).

גדעון ז"ל שירת כקצין מילואים בחיל השריון. הוא
היה בוגר קורס קצינים, קורס קציני שריון וקורס ספקי מלוגות
שריון. גדעון הוגדר כקצין יעיל, מסודר, בעל כושר ארגון ואהוב
על הכל.

זכרו של טרן גדעון בלעדי ז"ל הינו קודם ונצטרך לבלבנו
בגאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר
שנת תש"ד - תשמ"ד (מיל.)
שר הכספון

טבת תשל"ד
1974 ינואר

אשרות-יעקב, אחור.
6.1.74

לעדה, דוד וחמר,

היקרים;

היו ימים של חרדה, צפיה ונקמה, ימים של סיוט, של חוסר
ידיעה. עתה הכל ברור, ודאי; גם גדעון בנופלים.

הלך גדעון אחר אמנון. אמנון רודף אמנון. נכפל משא אסונכם,
נכפל משא יבונכם!

ידענו נאמנה: מה גדול שברכם ומה גדול כאבכם.

איך בנינו הנחומים. כל דברי נחומים - מלל שוא.

על הפארה נעורים שנדרשה בלא עה יבכה הלב בסמטריים.

עמכם אנו בכל לב כיבונכם הגדול!

שלכם בדוי
רבקה ואברהם.

* * *

אונגטרסיפה חל-אביב
6.1.1974

לדוד, עדה, חמר ובל בני משפחת בלעדי היקרים.

זה עתה קבלתי חופשה ארוכה משרות מלואים, ובך הניעה לאדני
הידיעה המרה שקשה לשאתה וקשה עוד יותר לבטאה, על נפשנו של
בדו-הייד.

אף כי לא היכרתיו, היטב, הרלי ראינו בו בכור ואירואליסט עה
הברזיז כי יש בדעתו לטלא את מקום אחיר אמנון הייד, שהיה לי חב
יוד והעוגד להיות מורו, ולו גם בהקדשה קצרה. ראיתי בכך בסוי
לחינור בפלא שקבל בדעון הייד בביח, חינוך של נחינה ולא קבלה,
של החלצות, והליכה זקומה בראש. בדעון ידע את הסכנה - ינופלים
החולכים בראש, והלך, ומה גדול הכאב בנופלו.

דל ועניי אנוכי בטלים מלהביע בפניכם את גודל כאבי ואת אמתה
-פוזיה העטוקה בצערכם, בהקוה ובתפילה שהתקבל הבקשה וההחינה שלא
תדעו עוד צער.

אהבכם כיבונן

ר' אורי יונאל.

עדה זרור היקרים!

המומים ונדחמים וכואבים אנו מבדול האסון,

על גדעון כי איננו.

בהודע לנו, רצינו לבשת אליכם, אבל הבינונו את נקשתם לתמוע מבקורים,

שתקנו, כי ציפינו לניצוצ של תקווה, אולי גדעון בין השבויים.

שתקנו, כי אי אפשר את רחשי הלב להקלות על פיסת ניר.

אבל שתיקתנו דועקת....

ובלבנו אהנו אהבנו.

יקרים, איך מלים בפיו

ושיהיה לכם הכו

להיות חזקים!

להתראות

ש לכם

עשרה ושסחה.

* * *

אוגיברטיסח פל-אביב

2 ביוני 1974

לזרר ועדה שלום רב!

תודה על שהואלחם לשלוח לי את הספר "לזכרם" של חללי גדוד 46 ש'. הספר ערוך בשוט טעם, וניכר בו כי הושקעו בו הרבה אהבה וכשרון עצום. צורתו הנרשית, המבחר של הקטעים שהוכנסו לחוכו, הפכו את הספר, מספר זכרון ללוחמים שנפלו - לספר לימוד לנוער שלנו, על הכנים הנפלאים שנפלו ואינם.

מה רב הכאב והצער, שהנה סיימם, רוד, קריכת ספר אחד וכבר עליך להתחיל בשני.

אולם בשוחני כי קורצתם מחוטר חזק, וכי יעמוד לך הכוח להנציה גם את נשרו של גדעון ז"ל.

מי יתן ויפא פנוחת עולמים ליד קברו אסנון אחיו.

צד לי שלא אוכל להשתתף בשטט הסרת הלוט מעל התגדרטה.

עסכם אני בצער ובכאב ובתקווה לשלום.

ש ל כ מ
אורי יואל.

ד"ר ג. יבורניק

טהנדס

בית זגן 36

ירושלים

ר-22 לינואר 1974

עדה זרור היקרים.

אשקלון.

יקירי,

רק במקרה נודע לי על האסון הגדול השני שקרה לכם. היה זה עבורי חלל אמיטי.

כשנאתי להיות בין ע ם ה ם ס ך, ההחשק לי גם כן ליצור ספרים. כל אחד יציר שתאלחתי להוציא ספרים שהביאו כבוד לישראל וגם נספרו בכל העולם, הכל חוץ מכסף. אוסנס זו גם לא הייתה מטרה. למרות המכירות כמעט בכל העולם, חטרה לי הסיר פרושה בכיס, לו הייתה מותרת על הוצאת הספרים הייתי יכול להיות בכך-וד, אבל קשה לי להטכים עם חיים בלי "הכליח", לכך פניתי כמובן ללידיד, ומצאתי אותו בצרר איומה (בלי סיים). במקום עזרה שקיוו-ימי לקבל מתברו ויודירי רוד, קיבלתי את הדידעה הנוראה על אסונכם השני. הדידעה המחרדה שהפולחח לקחה אצלכם גם את הבן השני.

איך גבול לצערי, ואיך בפי מלים לנחמכם. ברגוני לספר לכם טשה שאולי יקל מעט עליכם, כידוע לכם חייתי את זמן הכיבוש הנאצי בצרפת, הייתי בין הלוחמים הכלי שובים, אבל סה יכולתי לעשות עם 2 האקדחים הקטנים שלי? עשייתי כמובן כמיטב יכולתי.

פעם הייתי עד כשאנו הרבה נאצים עם עוזריהם והוציאו משפת שליטה של 11 ילדים וילדות נוסף לאם החולג ואב שהיה היחיד שחזר מאושוויץ (כנראה שהפך להיות קאפו).

בצערכם ובצערי הגדול, יש לנו לפחות נאמה פורתא; בניכם נלחמו כאריות, ובמותם נחמו לנו את החיים. הם לא ספר חינכ.

אמרתיו כלבי שרק בישראל כראי לחיות, היות וסנאנינו ישלמו יקר בעד כל קורבן.

יודירי היקרים, אל לכם לאברי את אומץ רוחכם, כי זה לא יקדור בפאוטה.

כל זמן הייתי טלא התפעלות על אומץ רוחה של עדה בשעה שקרה האסון הגדול הראשון, כעת לא רצתה אצילו לדבר איתי.

קצלו סמני ופרעייתי את תחומימינו ביגונכם הכבד. ככה הם ההיים הנוראים שניהנו לנו בעל כורחינו.

היר שלום וכל טוב לכם

ידידכם

ד"ר ג. יבורניק.

רמתיים; 16.4.74

עדה יודע היקרים!

זה ימים רבים ושעות אין ספור אני חוזרת וכתובת לכת כמשת-
בתי. אך ככל פעם שאני ניגשת לעשות זאת, אני נרתעת מאימת
המשימה.

יודעה אני, כי אך סיפת הנחומים יכולה אני לפספס. אך בימים
קשים כאלה, אולי מישה - היא גם ששה.

איני יודעת איך זה נגזרת עליכם שואה כזו. מדוע צריכה
משפחה כך לקבל את גזרת המלחמה ולשאת בכסות כפולה של שכול.

על כפילתו של אטנון ז"ל נודע לי מאוחר ולכן נראה לי קצת
מביש, כאילו פחדום להזכר. לכן לא נאחז להשתתף בשכלבטם. אותו דבר
קרה לי עתה. את חוברת הנושאים "הצלה" להשיג רק 3 שבועות
אחרי הופעתה. ובליה כולם חסרו מה אני יושבת ומעיגה בה. והנה
הדממה, בדעון! איך זה יכול להיות?! הראתי לצבי בתקוה שהוא
יאמר לי: לא, זה לא בדעון זה. ואז מישה סיפה נכנסתי לעורכט,
לאותן שעות ורגעים אין קץ בהן אף אתם חזרתם וחשבתם כך.

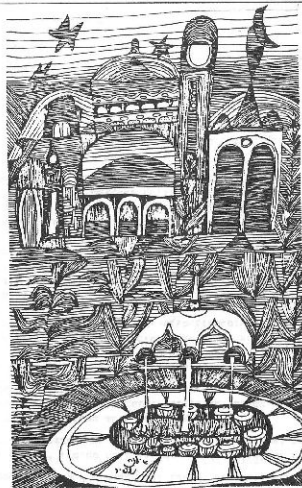
איני יודעת איך את, עדה, עומדת בזה? האם אתם חומכים איש
בדעה? הן אין למעשה מי שיעזור לאדם כשנת צרתו מלבד משפחתו.
ומשפחתכם היא מה קטנה.

אני יודעת שאין מלים אשר יביעו את רבשות האב והשתתפותי
האפסית מאד בכאבכם. רק הבעת תקוה בי יש למען מי לחיות! ויש
פוד למי לעזור. כי העזרה לעולה, לבני המשפחה החיים היא מטרה
בעלה ונשכח פעם עם חיים ונזנחת כוח להשיך ולשאת את מטרות
וכאב החיים.

איני מעידה לשאול, אך אשאל, החסדיכו לקבלנו להשתתף
עמכם בשכול?

קבלו את הנחומי הדלים, ו....

באהבה, חסרה.

אמנות העלבי היקרה!

בכיתוב לאבא שני קנה

איגוריה.

אין אלו חסידים עבדי

אחיהם את המושבות,

אבא אחמד מאל

אבא.

ביצור

איתן ויחזק שפיר

אלו משחת גלעדי, שיכון הסוכן א' כ"12, טל. 2435 אשקלון.
מאת: עמנואל לפידות רח"ס-מרשטיץ ס"3, ירושלים, טל. 61723.

לרוד עדה וחמ"ל!

כותב אני שורות אלו, הואיל ולא עלה בידי לבקרתם עד כה וחוששני כי לא אוכל לעמוד במטחתי זו בתקופה הקרובה.

משך שנתיים שעברו אני חי בלחץ כבד מאד לגבי עבודתי, כולל שבתות ונאלץ לזנוח על חלק ניכר מהציוד להשגה. אף-יזה, שדם היבוא לביוטי סופי עשיתי בהקפדה מוערזת הכרתי לחוגים ציוניים לבעיות חברה, בקשר אליו היה בדעתי לשוחח אתך דוד.

מכיר אני בשברונכם העמוק בפניו גרדען. עם שגם אחרו כאמור, לא הכרתי אישית, עקבתי אישית במידה יכלתי, מתוך הערכה וענין כנה, משך הקרבות ואחריתם.

לא שטחתי ויכול לראות בכתיבתי זו בכתיבה "נתומים"- עלינו להכיר בפסיאוח הסרה, אין בדעתי לגרם לנזחיות נמשית ע"י ביוטי שלה טקולת ולא עוד.

עם שטביר אני במעט הנכונות להתעמקות מחשבתית, נראה לדעתי, כי הנה בלבד מאפשרת התגברות על אבדן כבד ויזק משלכם.

כאיש ערבים, רוצה הייתה לראות בשליחות הקרננות היקרים כמסד ואף המסך לבניית חברה רצויה, אשר ראויה להקרבה עילאים כשל בניכם ורומיות.

כאיש פסיאוח, איני יכול להתעלם מחסר הברירה בו עומרים בעלי היכולה הנפשית והנכונות האישית שבינינו, הן בזכות כאלה בלבד קיימים אנו עמה עליו ארמות ואיגנו בדרך קרובינו באירופה לפני שלושים שנה.

העולם הנוכחי ואפילו הנאור, חושב במושגים שאינם נכונים. גם אומה, אלאים, אינטרסטים ולא רק. עצם החלוקה לעמים, לקבוצות מחמיות, גורסה ליריבות ולהתנשאות, בעוד הרצוי לחברה, הנו שגוף ותאום.

הן ככל שילכת המחשבה ההגיונית רכה יותר, כן הגנודיות בין הצדדים תופסה יותר. נראה עצמנו כנותנים הכן לשליחות אחיבה קרבתו כה יקרים בעשייתנו לבניית חברה רצויה, בלשון ברל כצנלסון: "כי סוציאליזם השאיר ילד אחד בוכה - אינו סוציאליזם" אל לנו להישר, עלינו למשין כבדי לטעם השאיפות החיוכיות של שלייתנו שנגדעו.

במלוא הערכה

עמנואל לפידות.

לגלעדי ומשחתו שלום!

אני שמח כמ"ם בגרוד הסירד שנכנס לתורה הסינית בליחה הפפוריסם.

רק אהבול, הוך כדי ישובחנו איפה שאנחנו, כשאנחנו עושים שחור האלף לאותו לילה, הוברר לי שאחרו מ"ם טנקים שנכנסו אחרו לשטח הוא בנך.

שמעתי את גרעון כקשר באותו לילה, שזחננו על הענין עשרות פעמים בינינו, שמו של גרעון גלעדי הוזכר בלי סוף, וכמוסם סח לא שיכחי אותו אילר.

אומר לך גלעדי כנכות - הורגלנו כטרס 56- לנמגעים ואכדוח בתיחיתנו, הבריס סוביסם לעשק, קרובים, בני-משפחה ואחים, ואנחנו ריי שטוריינים מהענין הזה. כל עם נוסף, מעכיר בנו שטר טורה, ובמסויכים הלאה. שמוסם רורפה שטימה ולא נשאר זמן לשחון הנפש או דברים דומים לזה.

אחמול בערב כשנודע לי שגדעון זה בנך, עבר עלי שעה שאיני יודע להגדיררו. נסיתיה להכנס לעורך, ולא יכולתי. הלוא אני מכיר אותך מצויין. אתה עריין כולך רוחנית וגופנית חי את הכן הרא-שון, איך אתה חי את הענין, איך אתה מחמטר, דאיתי כך כמשך חשנה שנתיים את השכול במלוא מוכן המלה. מרבה לתורר לסדר היום ולחזור לחיים תקינים. לקחת על עצמך שטימה קשה, נלחמט נגר כולט, אבל בצורה מכובדת. נעים היה לשבת אתך, אפילו אם קשה היה וכי. איטיוחך, והאזיירה מכיכך, נחמה את הרצון לנסות ואפילו קצת לעזור לך.

משם נחרט הענין בראשי כיונמט של מקרה חריג של אב שכול אשר הביון, כבציליות הרעה, ללא טענות, בעקשנות, בהתמרה מנסה (ומצליח) לשמור קשר ולא חשוב באיזה צורה, עם בנו שנפל.

ולאחר כל אלו, - נפל הכן השני.

הביט גלעדי, אני מכיר אותך ואני יודע שהמיליט אין להם ערך לגביר, אתה אהבם הכלית, וכמובן שבוט לא אוכל לעזור.

אז אולי המחבת הזה בסך הכל ישמש לפורקן שלי, ובאבק את שליחתך על כך.

איך שלא יהיה אני אתך בכל מה שאפשר, וכחשונה הראשונה שלי אבוא להיות אחמס.

בידידות ובתערכה

דני קריצ'מן.

אל: רבי קריצ'מן

אשקלון: 10.3.74

ד י נ י ה י ק ר

מאוד חייבו נרשמים למקרא סכתבך, ואין טלים בפי להוסיף על כך.

בהזדמנות זו רוצני לכהוב לך מהדברים שעל הלב בחקופה זו.

את הרעשה השכול לאחר כל מה שעבר עלינו, אף אחר לא יוכל להגיש, ודבר זה אך פכעי הוא. אבל לא אחת נשאלתי: "איך אפשר לחיות עם הק"ל, ועובדה כפצת היא שכאמת יש ואינם יכולים להיות עם זה, ושרי היבר, שהשכול מביא אנשים לאיבוד לדעה בכפפתה אייל מראשון לציון, ועיר מקרים שלא פורסמו, וזאת במשפחה שאכרו בן אחד. ומה יכולים אנו לומר?"

אבל חייב אנוכי לומר לך ולהנריך ביחודה סטור טלים.

אנו גריבים, סוכרים ומצווים להיות עם הסוזה. אין לנו ברירה אחרת. ומי שחושב שישנה ברירה אחרת, הוא סועה ומטעה אחר-יס. שניה - וזאת אמרתי לאחר שכני הראשון - אמנון - נפל במלחמה ששה הימנים; כי כל גוף הרוצה להמשיך לחיות, חייב לא אחת להשקיע אחד מאברי גופו. ובנינו שפלו, הם אבר הי מגוף עמנו, וככה זה, ואין דרך אחרת.

שלישית: אנו, טטחה השכול, ואננו כל הציבור, סוכרים לחיות חזקים. כי באם לא נהיה חזקים, נשכל לא רק 2500 בניים יקרים שנפלו, אלא הרבה יותר מזה; נשכל 2500 משפחות, כי טטחה המאבדת את רצון ויכולת החיים שלה, היא אבדה נוספת לעם, ואלמי טטחה כאלה הם אסון לאומי, וזה הדבר שישנאינו האבים אליו. ועל כך חושב אני, שאנו צריכים לחיות דנוקא, לחיות סול הרצון של האויבים שלנו בכל העולם להשמידנו.

ולא סתם לחיות. אנו טטחה השכול. גריבים, אני מרגיש, שחבתנו הראשונה היא לחיות חיים כאלה, ועשייה יגם-יומית כזאת, שכמהותם יבטיחו את בטחון העם. לחיות באסגר - את אותן השנים שנשארו לנו - של בטחון העם.

אבל בשביל זה, דרושה אוירה אחרת בעם. אוירה של חיים אחרים של כל פרט ופרט, ואווירה של החברה כולה, לפען אותן המשפחות שנתנו את היקר ביותר לכהוננו בארץ ובעם. וזוהי השאלה החמורה המסרירה והכואבת בלבנו. כיצד אנו, הדור הצעיר, החיו ותגסיסו את הצוואה הגדולה של בנינו וחבריכם שנפלו.

הייתי מיכן לפגש עם אנשי היחידה שלך לשיחה, על נושא זה של החיים בדורנו, ואתברנו - אתגרכם.

וכאשר למפעל ההנצחה שאני עוסק בו;

הספר לזכר ה-14 חללי גידור 46 ש' מתייבה 401, נמצא כבר בדפוס, והשבוע הדפסו חיבטם, דועבר לכריכה, ויש כל התקווה שחון חודש ימים יצא לאור.

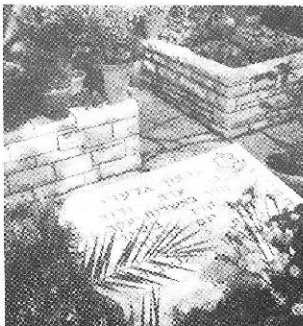
האנדרטה בפתח-רפיח נבמרת, ויש אי אלה דברים קטנים להשלים.

הנני סתכונו לקיים סידור לאנדרטה, לכל אלה שצרחו ושוהפים ישירים בחקטמו, ע"ס לקבוע פועד להסרת הלום מהאנדרטה. מאוד הייתי רוצה שטחטפה בטיור זה. אני אודיעך התאריך.

ב י ד י ד ר ח

ד. גלעדי.

המען: שיכון חסכון א' ב/12
אפיר-אשקלון

האנדרטה בפתח-רפיח

דוד ומשפחתו שלום רב!

יום שישי

קבלתי את מכתבך, ואני מנצל ערב ששי שקט בגדרה ואענה לך. אהבתי כותב לי בין השאר שהיית מוכן להפגש עם הסיריה לשיחה, להסביר להם הסקופולדו של איש שמכחלנתו או לפי רענתו "המך עולמי".

אשר לך את האמה. קבלתי מכתבך ליד הדוד האוכל, בשעת אחרים. ברצונ שראיתי את שפר בנב העצמא עצמתי את החבר'ה מאכילתם, והב- שחתי להם שאם יהיו עסקים אקריא להם מכתב א ד ו ל מבלי לדעת מה כתוב בו - להסביר מה עשה המכתב בין החבר'ה, נדמה לי שכל מילה שלי רק תוריד מהענין. בגמר המכתב נאמרה דוסייה נחוד. לא כולם מסוג את הנוצרה ואולי גם לא הנינו או האמינו. נדברתך ואני מקווה שהסלת לי על כך, העברתי אותו מיד ליר לבי בקשה החבר'ה. ושוב מוכרחה לבוא השאלה, איך אהה מסתדר עם זה, ואיך אחיי הכל אפשר לכתוב בהגיון כזה, בקיריות כזו (משמחתה) ובצלילות הרעה, והמילים, מילים כדברונח.

בלי ספק, הדוד העציר, ויש לנו שני דורות צעירים, כאלה שמדברים ובאלה שמגשימים, ושני הטובים פעילים ביותר גם היום. האחרונים, אלו החבר'ה, שעדיין אממינים בשטחו, עדין נשאר להם שטח מההיגון בבית, עדין לא מולולים במילים הקרבה, הגשמה, ערכים, מלוציות וכו'. למרות שאה המילים כבר לא אומרים בקול רם, אני מסוין שלפחות עושים את הדברים כרות המילים.

דוד זה, דוד, לא ישבח את חבריו שלא שבו ממקדכות ישראל, דוד זה בילה עם חבריו אלו עד לרגעי חייהם האחרונים, דוד זה קבל צוואתם ברצונ מוחם אפילו רק סמסט עזינים וללא מילים, ודוד זה לצערי הרב מחולל, וזה באמת תוצאה של אוירה ביה קודם כל, ואוירה בציבור, ומשימות עוסדות בפני העקר, ודוגמא של הגנה ובעד ברסה חיים ופעל בתנוך ועוד כל מיני דברים ימים כאלה.

בגודו שלנו היה צריך לאחר המלחמה לעשות הרבה בקיורי משפחות וצערי. קשינו את זה ברצונ רב, בהכרה מלאה, בהבנה השיבות ועקר הענין. אבל היה קשה. חמיר שקננה בלבנו המחשבה, למח דוקא אנתנו אלו שנסאדנו, מה זכותנו, וכחוצאת מן חקושי הרב להביס בעינינום של התורים, הנשים והילדים.

מכתבך בהחלט העמיד את הענין באור קצת אחר. איך נשפחה שנפגעה כה קשה לא נפלה כרוחה.

והלושי הססט רובמא לאחיים.

ב ה ב ר ד ה -

ד נ י א ל.

בפעמים: 17.4.74

ערה דוד הרינו הנוחיים.

נראהו לשמע הירעה המיה על כנכס נדעון שנמל במלחמה יום- הכיפורים.

אנו אחמס כיגונכס הכבר.

קבלו נא בדרך זו את אשההפוחה בעצרכם, ומי יתן ולא חדעו יומר צערי.

צפורה ואריה פרנקל

בפעמים רח' בלונך 19

עידית אשכול
משרד המסחר והתעשייה

ידי-לכבים
דוד העשירי

ה ו כ נ ה

לטקס זכרון לחללי מערכות ישראל
ולהטרת הלוט מעל שמות הנופלים במלחמת
יום הכיפורים.

ליד האנדרטה לזכר הנופלים

במסע המספחות השכולות

שיחסיים ביום שלושא' באייר תשל"ד 17.4.74 בשעה 18:30 בערב
(ליד בנין העיריה).

נסיא פרינת ישראל

ירושלים, כ"ה בניסן תשל"ד

טעמט בלעדי היקרה,

אין נאומט על אהרן היקר שלי, ויוצג אני שאין נאמן על מליש להפיג את אהב ותעור. כוחב אני אליכס כי אבל אני יאר עמס ושתתק בצערם וביגונס.

כאנכס הוא כב האוסת כולה, המכנת פרה את כל אתר מיקודיה שנשל במערכת. ביעון ז"ל נסנה עט המבויים משלמו בחיירם על המכתבו, ושטו יימרת בדברי הימים של עמנו הצרופים טאנן על קיומו.

השילט כולנו היא, שמלחמ יוט הכיפודים שנכסחה עלינו, ואשר חבקע קרבנות כה רבים, אכיא כקנבוחית את השלוס השיוחל, וכי בזכות גבורינו נזכט לראות מדינת ישראל-שלונה ובטוחה שלא היע צוד מלחמה - והוא זו גם נאמחמ.

שלמס ברוקחה,

אליהו קציר

המשדד הארשי

עציו יחסי ציבור
14102 - 3/8
אירר משל"ד
1974 מרי

לכבוד
גב' עדה בלעדי
סכונ הסכונ ב/12
א ר ר ו ד
צ ש ס ל ר

בברת בלעדי היקרה,

מר ה. ברזילי - פנהול הנרת טקס באטקלון - העביר אלי את "לזכרתם" - ספור התבוננה הנאה כל כך לזכר י"ד הנבים הנחרדים והמפוראים, רביניהם נכנס - ויקודם טרן אטנון ז"ל.

הוא ימצא טקסמו בספריית - טקס ויעייבו בר ויטקסמו ערברי החברה.

החומר נחת לכנס השני, נדעון ז"ל אנפל במלחמה האחרונה, טרפים ביימרת, העברנוהו לעצינת העתונות שלנו, טכן מתכננים אנו להוציא בקרוב חודרת לזכר בני-המטפתה של ערברי החברה שפלו במלחמה ורט הכיפודים.

כל הכבוד להודים שפאלה !

ב ב ר כ ה ,

י. נאר

עציו יחסי ציבור

ב/ט

תל אביב-190, 21 000, שר יושלים א. חר. 1422, 1423, 1424 (למכרשים) יושלים-190, טלפון: 1111 זכ
גב המעון:
ייצגל האסות: חולון 20 000 אורר התקופה הגרול. רח הימ"י 34, טלפון: 1422, 1423, 1424

צבא הגנה לישראל

המטה	רובלי
אגף כח	א"מ
ר	אכ
אח	יולי
אח	הקומ

למכור

מטפחה
 ספרון מספרן א' 12 * 2',
 אסריר, אסקלון

מטפחה יקרה

בהמשך להודעת מכרז המכרז על העברה הולו סלישת יום המפורזים למטות עולשים, הנוגעת למכרז לייצואם כי תחלופה תקינים במקום (ליור) צבאי בהשתתפות המסמכות והמלוח.

צחיל נקבה למנות רבות על מטפחה אשר בכוטו כי לכל חיל ינצל במטרה יקרה סקס ספרו. כחלופה סקס חיה עליו להסריר כחשש את לוח המכרזים שנקבעו בוסט לעייבת המכרזים.

לאיך, חנו להודיעכם כי יוקרנם רס"ג בל ער זי ב ד ע ר | יל

יובא למטרה עולשים בבית העליון בק"ר א ש א ר ל

ביום א' בעלול המל"ג - 19.8.1974

מטקה 15.00

מטרה וקבוצה הודעה על מדע עריכת המס. אשר נקבע על ידנו בזמנו חרי שיש לראות אותה הודעה במטלה ובמדע קיומ סקס חלופה ויהי כפי הנקבע בחלופתנו זו.

מסכם החלטה על שינוי המכרז והקבוצה במטלה הודעה זו, שכן כפי שהוזכרו חיה קלינו להכין כחשש את סדר המכרזים.

מכרז ר.כ.

המטה הכללי
אגף כח א"מ

יקרנו המכרז
רס"ג גרעון גלעד ז"ר
 שטח בלוחות יום המפורזים
 מסמכות המטרה למכרז
 הודא למטות עולשים בלוח המכרז
 קיימת, שאלו ליד חנה
סרו אמנון גלעד ז"ר
 זמנו במלוחות שטח א"מ
 המטרה, ספריו וסר הדינו קינן במקומם
 ליד סרז כוח המלוח המכרז בקינה שטח
 קינן, כ"א אלו, 19.8.74 שטח א"מ
המטפחה

כ"ב שטח, חלופה

למכור
מטפחה
אסקלון

מטפחה יקרה

לשם המכרז יקרינו שנעלו במלוחות יום המפורזים, החלפנו למכרז
 מכרז ב"ליבת אסקלון" באסריר, אשר ישו את שם הנוכחיים.
 לוח המכרז עם שטח המכרזים והמכרזים ימי המכרז יתנוסס במטרה
 המכרז, ובכך ימכרזו אכרזוה לעילוי נוספת במכרז המכרזים.
 אנו מודים למסמכות ולרשויות מדינה, לשם קבלה עולה למפעל
 המכרזים.
 נודה לשם באס חלופה למכרז לנכ את שם יקרינם, שם אכרז והמכרז
 נעילוחו.
 כמו-כן נקדם במרבה כל הצעה ויוזמה לקידום החלופה.

לנודיעכם רצ"ב שובל, נא למלאו כראוי, למלאו ולשלוחו במטפחה של המכרז המכ"ב. אין צורך בעלול יארי.

שם המכרז חלופה

חלופה חלופה - מרכזי כח-אכרז

דברים באזכרה לאחר שהובא למנוחה בקריה-אילן.

יום ב' א' אילן העלי"ך 19 באוגוסט 1974

שטתה יקנה, ידידים וחברים נשע!

נאספנו היום ליד קברי הדיקן של קירנדו גרעון, שגפלו במלחמה יום הכיפורים, והובא למנוחה עולמים ליד קבר אבנן - אחיו הצעיר - שנפלה במלחמת ששת הימים.

גרעון היה אחד מבני הדור, שורחו ולידתו היו במלחמת העולם השנייה, עם ירידה השיאה על העם היהודי. ולידתו עברה עליו במלחמת השחרור, עם מבזי האויב הפגיוז והשפאת, בו זמנה עם ילדי אסדה-עקב, מקו החזית לחימה. וכך נכנס בראשיה חייו, לחקופת מאבק ומלחמה על עם ישראל בארץ-ישראל.

בנעוריו, בהיותו בן שש-עשרה חצי, "סימסם" גרעון את מלחמה סיני, וזכרנו כמה כאב את הימים ההם, וכיצד גרעון וחבריו "מכורו" לא יכלו לבלות לצה"ל, על כך שגברו כה מרר את הקרבות, כי זמנו אז לברוח "מכורו" ולהצטרף ללוחמי סיני, בבני הדור הקודם, בני הש"ח. אבל לא "צערם" לא הספיקו.

עם עורבנות צה"ל בפגש גרעון בעת טרויה בגמאניס, כשחברו השוב, יוסי דגל, נפל באימונים, ורצה הגורל שנקופה שירתו בצה"ל עברה ללא מלחמה גדולה, היתה זו התקופה הקשה שלאחר מלחמת סיני.

לאחר שגרעון השתחרר, הצטרף אבנן לדרור גביני המרינה, ופסעי היה הרבר, שהתח הככור - הצנחן - היה מעלה סדי פעם בשיתוף כנייהם את עוז רוחם וגבורתם על הצנחנים, שהיו אז ר"ש-יורם של צה"ל.

וכך כותב גרעון לאחיו אבנן:

אבנן! שלום!

אני-שם בארץ שולח אני ברכה עליה והצלח. אולם אל ירחם לך. חסדי טאלו שמצליחים שואפים להתקומות יחי, ולשפטים זה עשה. אולם אני מקוה שתע לעמוד בכל. הדברים הקשים הם הדברים הקטנים לכ-אוהה, דברים של מה בכך, אולם עליהם נשבר האדם. ולהייל, כל היום מלא בדברים קטנים, אולם אם אתה כופס, בצדק או לא בצדק, העיקר השמטעה. אולם כשאני טרבר על שטמעה (היום אתה הייל וטחר אתה נשק) אינני מתכוון למשטעה פירוורח, אלא כמו שאומרים, להבין את התקודה כלשונה ולכבד.

הצבא זה מקום של גברים, ונכר פרושו אדם. אדם שיועד לקסוד על שולו, אדם שיועד לזווח לא מהר חולשה אלא מהר בילות, מקום שאחה עוור לחבריו שלא על מנה לקבל אלא על מנה לקדם את היהודים.

וככך, אני יושב ורומק לך ציונות, כאילו שאני הייתי מושלב כולי, שהייתי טוב מסך. אולם אבנן, לי אופי אחר, יותר אופי של לוחם, ולא "פישיר" במרכאות, ופחות אופי של הייל, אולם העשה את הבל ללכת לקורם קצינים, אכנס שאני כשעפר קצה שלא הלכתי, פעמיים נקסו ממני ולא רציתי, ופעם אחת מחי שרציתי, לא רצו בגלל חוסר משטעה.

ועכשיו מתחוב קצה מה נשעפ ובכלל, ד"ש מרגז, אני חושב שהוא מתגעגע אל דודו, אליך כמובן, כשפיל שהצחקה אותו. מאוד שמחתי שבאה ואני פקודה לראותך שנית. דך, חסיד אפשר לבוא לאח גדול, למסר לו, ולהתייע אכו בגליו. חקלע בוליים.

שלום ולהתראות, ג ד ע ו י.

ובמכתב שני מייחס ימים, כותב גרעון לאבנן:

לאח באי-שם טאה בכאן, שלום!

קראתי מכתבך ושפתחי. אם יש לי היום שמחה, הרבה נהרם ע"י המכתבים שלך ושל חסר, של אבא ושל אבא.

ולקראת מכתבך נזכרתי - מכתב שהרן מבסוס לטרוח הקריעות ואולי בגללן - אמר לנו פעם רפול (היה בחיך גדול) "הייל שלא נקצו אין לו מורא" וזה נכון. אני זוכר את הימים של הקריעות הגדולות ביותר שעברתי. זה היה בקורם מסיים, עברנו את הקורם בשיחה על שפתים. לא, זה לא פריזה, זו היתה המציאות. אבל איך של אחיה, טוב קצה לזוח ולהתברק אחרי קריעה...

כיום ראשון אני יוצא למילוואים לשבוע, גם כן להקדע קצה, ועוד חודש אני הולך לצפדה. האארגנזו כמה חברה כעבודה וקרייטה.

ד"ש מרגז וממני, להתראות ובהצלחה.

ג ד ע ו י.

וכך נקסו עוד שנים, בהם גברו פעולות השירוד. גבול הצפון פער. וגרעון - בעת טרויה במילוואים - חסיר מקרוב את השירוד. שתיחה את נחת ורועו לסורים, והחיסיר לרובם מלחמה זה נדלק בו.

הגיעו ימי הכוונות של מלחמת ששת הימים. גרעון גויים לחיה-דת הצנחנים ונשלח - ימים מספר לפני שה 5-בייני להגנת אילן. ושוב עברה המלחמה סגנון ודלתא, וכאבו על כך ניתן מיטו כמכתבו שכתב לאבנן ב-5 בייני, במסר הגיעה אליו היריעה המרה על נפילתו של אבנן במל ימים לפני כן.

ובמכתבו הוא חתם:

"יום שני אחרי הצהריים, כשסיכום לשכב על הבטן, משעמם ומתחככים על רגב. סתולת הקרבות ועד היום. אינני מאמין שעוד נעשה כשהו חוץ מהחזרה הצמוד. חזר לך את ההרגשה. להיות סבורים לא לגמרי זה לא יהיה בישוי הולם. כל השנים שהייתי בחטיבה, האימונים, ההכנות הלא כליקים. אינני רוצה יותר להיות כאן ואעשה את כל המאמצים לעבור. התעניינה עליך. סגא אורה ומן לכוח הכיתה, הם לא יודעים כלום ורואים כאור. אמנן, אני מקווה שאתה בסדר. לפחות אחד מהמטפחה עשה כשהו. כמו כן אתה חייב להקביר אחי מכאן עם לא עכשיו, בעתיד"

כשישכנתי "שמעה" על מות אמנן, גיבש אלי גדעון ואמר לי: "אבא, אני מבטיח לשריין לך". לא היי לי סליים לפגרת לו, כי ידעתי שלא אוכל לשנות החלשתי ולסגור זאת סגנו.

גדעון עבר הסבה וקורס קציני שריין והיה בין המצטיינים. באחד הימים כששוחחתי על סבבנו המסחוני אמר לי: "אבא! צדקה, התאבד היחידני ברורנו הוא המסחוני?" היה זה כשהלכנו זכרונות על הסיכוי בהמשך שירותו של אמנן בקצ, ודעתי של גדעון הייתה אחרת. עכשיו הוא חש שהתאבד הוא המסחוני, והוא החסר לצבא במלוא הווייתו. חש חיה, וזאת שמעתי בשיחותיו אהו, אם כל הטוב אוחזו, לא האמין ולא השלה עצמו שלום קרוב, וידע כי המקורו הוא בראש ובראשונה, הקסה כוח והבנת המדינה,

את מלחמת החתש עבר גדעון בחזית ההעלה, כשסכנת חיים עברה עליו לא פעם. אבל אף פעם לא סיפר על זאת לאף אחד, אלא תמיד נדעו לנו הרבהים מהו המריס, היזילים ומקפריס.

גדעון היה בין אלה שראו במהירות דבת את מצבנו, וידע - וזאת מבטא היה המיד כשיחתו אתי - שמהלכותינו באויבים מסביב עדיין לא חמו, וידע שאנו נעמד בפני מלחמת נוספת.

וכך יצא בקריאת הפתע ביום הכיפורים למלחמת. בגלוייה שקבלנו סגנו ביום 14.10.73, הוא הוזכר רק ששלוס טוב "וכך כל החברה והכלים בסדר".

כשעמד צלובת סנקים 60.8. הצטיין הן בדאגתו למלוגה, הן בכוחו להימנו, ופוקדוהיו שניהנו בטון שקם נכוסה, השרו רוח בטחון קרוב וחידינו. וכשיחזרה זו נשתחקה, ולאחר שגדעון החליף את המסגרת והמנדר שיצאו מהקרוב, ולאחר שהחליף מספר סנקים, והסנקים שלה שחוו, הוקבע ה.8, יחידה הצנחנים. ובקרב להירחב הפירצה לקבר ראש המשך על החזלה באיזור התורה המינית, נפל עם הסנק האחרון. וכך החל גדעון את דרכו במח"ל בקרב הצנחנים, וסיים את חייו בקרב הצנחנים, כשהוא מפלס להם את דרכם בקרב האקזרי באוחו לילה בין ה-15 ל-16 באוקטובר.

אלה הם חייו. חיים שהחלו במלחמת, עברו בחיי דור לוחם על הקופסו, חיים בית, משפחה ושני בנים, וסיים את חייו הקצרים למצננו, וילמן כמתון העם הזה ומדינת ישראל.

וכך שוב נצגשים האחים, בני דור שגולד, גדל וחונך למסרה הנשגבר של הגנת על משפחה, סולדתו ועכו, דור העקדה, דור שגולד לאוחם אבות ואמהות שמולב האיר פניהם וישאו מלחמת המחרוה שלמים בגופם ובנפשם, כשהבריס נתנו אז את חיהם. וצפה קומר דור זה בפני קברות רעננים של בניו.

הישנה כריזה אחריה??

חייבים אנו ללסוד לחיה עם הסודת. אבל חיינו צריכים להיות ראויים לזכרם הקרוש על הבנים. להספיק בדרך שלמענה נתנו הם את חיהם. בדרך האחת והיחידה שנשארה לנו. חיים למען מסחון העם והמדינה, חיים אויב הם נתנו למען שאנו נוכל להספיק בהם.

הבא נהיה ראויים לזכרם ויקר של בנינו!

א ב א

צבא הגנה לישראל

יחידת דואר צבאי 3111
סל 057 83266
22 אפריל 75

לכבוד
מספחה גלעד

הגני מסבדר לתודיעכם, כי שר המבחן אישר המלצת הוועד
לעיסורים וציונים לשבה, להצביע עיסור הבבורה ליקירכם

428286 רט"ג גלעדי ברעון דיל

בתחום לחוק העיסורים בצבא - הגנה - לישראל, חט"ל 1970,
סמס ספירה העיסור יתקיים ב- 8 פנו 75 בירושלים,
פרטים על פירו ספירה העיסור נודיעכם במסדר.

בכבוד רב,
טל יצירן - מאיל
היחידה משק

91/1 טס
(1/100) 3/00

מרכז
ידי לבנים
תל-אביב, רח' רוזמן 95
ח.ד. 21004, טל. 454212

אחיו ואמה אהלי,

בלום האסקיה הגדולה של ולטוניה מאשרות לראש בולתו-אלמנות,
יתומים וגורים לנאצים, אלו המקלים להבדל התקנתו האלכס
הכבוד, בקול יקורכם אצפי גמול צבולו אברהם.
שעכם יחד, מבנים אלו, הדיים הצעירים לכול בתוך מאבק
שענו לצבאלתו וקולו בין האיים.
אלו, לבולת האביר קום בנו, כפי לקום בבם, אלים מלאו מלאמת
אברקום, מלאו מלאמת הקרבן לאלמה של מעבת השלמה.
שעכם יחד, אלו תקלה לקבולתנו ירצו ובי שענו הקאבק של אולו,
לא יום שול לכול. ש יתן וצנה בולו לראת במהרה השעו,
הולום בארצנו. תראו בבק מלום נחמה לנו לכל בני האלמנות
הלכולות לעצת, לבנינו, לא לאלו, נקלו.
שעכם היאקום, שעכם בתקלה ובתקלה. לעצת אבה קתבו וקחתו!

א. יהל - וז

תלמי תלמי
במלאת לנה למחמת יום הנקורים.

מחלקת המערכת, תל אביב

מחלקת המערכת, תל אביב, רחוב המלך ג'ורג' הראשון, תל אביב

מחלקת המערכת, תל אביב

מחלקת המערכת, תל אביב

1375

מחלקת המערכת

עיטור הגבורה

לשפתה בלעדי היקרה שלום!

14.10.1974

שנה עברה מאז המאורעות של סלחמה יום הכיפורים וזכר הקרבות השונים חי ועמוס סגנד עינינו כמלאו משמעותם האכזרית.

בימים אלה מהיחידים אנו, צה"ל והעם כולו עם זכר יקירינו אשר נפלו במערכה.

נקמה שלא חדעו עוד צער ויגונן וכי יקירכם בלעדי גדרון הי"ד בעמיתו המופלאה כסלחמה יום הכיפורים לא רק השתהה בה-ההר של עם ישראל מהשמה אלא גם הרס את חלקו לסלילתה של הדרך המובילה לשלום. נקמה שכשנה הקרובה נתקדם בדרך זו לפער השלום המיוחל על ידי כולנו וזאת בזכות אלה שתקריבו את חייהם.

כוונהנו ורצונו לשמור קשר עמכם ולשמור על זכר יקירכם - יקירנו, עמכם יחידו.

ברצוננו לבקשכם לפנות ליחידה או אלי ככל מקרה של בעיה אשר התעורר בדרך המיפול כבס סגנד גורם כל שהוא כדי שנוכל לנסות ולחרום את חלפנו האנוע בעזרה.

שלכם

רוביה ריב - אלי"ם.

כתובת היחידה: ד.ג. 1253, טלפון: 821069-692366

כתובת שרכיה: באר שבע, רח' שמעוני 9/43, טלפון: 057-127

לאות ולעדות

כי 428286 רביטרון גלעדי גדעון ז"ל

גילה גבורה עילאית
בעת לחימה מול פני האויב
תוך חירון נפש

תאור המעשה

סוף דקת טל"ד חל עבר מול השטנים חל"ההרית הבן וחסם את השופטו לנלא את סקום אל אחי אנשן רל, טמל במחומה 6 ימים כיתום טוקט.

כחיל 15 אוקי ננעם, במסגרת רסיסתו לחרוץ העיר לרועץ מוחזט אל עמבר לתקלת הכיל את חשטע לרועתו יחי ימורדו טוקט.

מאיר עבס ימורדו - לנסיקה מסיקת השלום במסגרת סמולך חקיק נגמל חגל סמטת חום סוף בטרן מל"ד רל, הוא עבר לפרץ כעמלן אחי. הסייחמכך סמולך משפטי חקיק את רחמס סמית סמסר, לחרוץ חשקעת חובת טיורי ונכס. ע"ד סמולך בירן, סוקטת חקיקת סמטת אהרן סין לכות סין בטרן לרועץ ולכרד. ימורדו בחרו חסות את חרדו לכות חרמטס ע"ס אחי, סמולך חקיק נקטו גם סמטת אחי, וכן דקת אל"ד וכן דקת אל"ד יחי מורבעת חקיק חשקעת.

במעשה אלה יחד חקיק חשקעת, סמ"ד חשקעת חרמטס, סמולך חקיק גבורה עילאית.

על מעשה זה הוענק לו

עיטור הגבורה

לפיוחק העיטורים בצמח הגנת ישראל תשל-1970

שמעון דטס
שר המעון

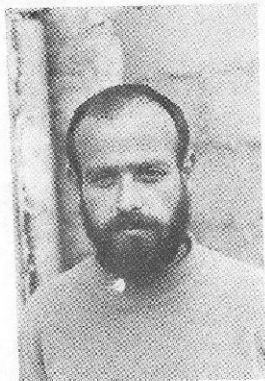
אייר תשל"ה
מאי 1975

דנו, לדוד ישבח חשקיק וגבורתיק יי"ד
והעם יחד עמ

בטכונה משש כמו כארץ, הם מאוד מחנפצעים לארץ ומבקשים לחזור, ואופיים דמי-כיום לקנהו כרפיע לארץ. גם לי קשה מבחינה זו, והייתי שמחה לחזור סיד. אני מסייפה בריש ונשיקות מכלנו, שלכם באהבה

ר ר ת י

לעה דוד היקרים - שלום רב!

חג, 11 יוני 1975

בחור מופלא היה גדעון, וריים יודעים זאח גם אלה שלא ידו להכירו בחייו. אנהו, שהזכות להכירו נאלה בחלקנו, הטרצנו אה אחת הנולדה, האדם והטבע שבו, הערכנו אה הקשר האמיץ שלו לכובנים אהו, לשפתהו, להיריו.

כמוהו, הרח גדעון אה שמו על דולה של מרינה שליוס אהר לא סקה מלחום אה מלחמה הקירום שלה. ספורי הנבודה של מלחמה יום הכפורים העפילו אל מסגות נשגבות, ומאפילוה על ספורי הנבודה של המלחמה שקדמו לה.

כי אאו למשימה כביר "סרטור", ידע כי ספלם הוא אה הדרך לנצחון ישראל על ישמעאל. ידע גם כי לא יחזור. אשרי המדינה שאלה גבוריה, אשרי התורים שאלה בניהם.

נחומים איך. לא נוצרו העלים שיראנו לכבוה שבורים של הורים אשר נחנו אה הטוב שבהם, אה שני בניהם, למען נחיה אנהו. מי יתן ונבניה של מרינה זו, ונכדיהם של התורים השכולים ידעו לבכר ולהעריך אה סכאוביהם הסהול בגאווה, אה שניהם אנהו סחל-קיים אחכם, ולו רק מסרחקים, ולו רק בדרך צנועה זו - אה הסכאוב והאהל, ואת הגאווה.

שלכם באהבה -

א ה ר ז

עדה דוד יקרים!

שמעתי וקראתי בהתירגשות רבה ובגאווה רבה על עשור הנבורה שקיבל גדעון, ועל המעשה שזכהו כעשור זה.

עדה יקרה, אני יודעת שאיך נחמה לבנים שנפלו, אך נאים כולנו כהורים שגידולו וחיוכו בנים שאלה.

גדעון שנכנס להיסטוריה של עם ישראל כאחד שבכוריה, צמח הגדול לחינוך ולערכים שקיבל מהוריו בניהו, ובאה אני להשתתף למשפחה שבו.

אניך שבה וקראה אה כל הכתבות שאספתי על גדעון ואסגנו, ואני מקווה שילדי ובני דורם יקחו דוגמה מבנים אלה שבזכותם חיים אני במדינת ישראל העצמאית, ובבוא העת יחירו גם הם לפי צו השעה לקיומה של המדינה.

אצלנו הכל בסדר, אנהנו גרים כאן במעיין קיבוץ ישראלי. כל הישראליים מרוכזים בכמה בניינים וחיים ביהר. זה נוחה הרבה של קולוביה ישראלית. איך לנו כל קשר לחושבים האחרים, אילה נוסע הרבה טאד ונמצא בניה רק יומיים שלושה שבסופ.

הילדים הולכים לביה"ס האמריקאי מה והתאקלמו לא רע. הם לקובדה שאנגלית עוד לא למדו. הם שחקים עם ילדים ישראליים

15 במאי 1975

לכבוד
מר חנן גיאור
המנהל הכללי
ש"ק"ם

מר גיאור היקר!

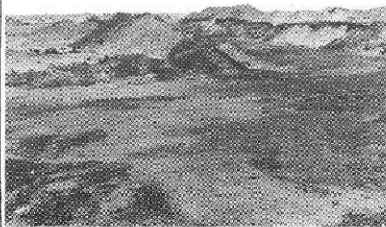
הנני להודות לך על סכתנך המרגש. את הגבורה שהוענק
לבני גדעון, אומנם אין בו נחמה, אך יחד עם זאת, אולי על
יותר כשיריעים להקדיך את מעשיו.

עצם העובדה שאני יכולה לבוא היום לעבוד, והתרגשה
שפטריקים את עבודתי, מקילים עלי במעט, לעבוד את הסבל הרב
שעובד עלי כל הימים.

ולך - שהמיד מצאת לנכון לזכור אותנו;

ח ד ה

עדה גלעדי.

איזור לחימתו של גדעון - ביקור נ-1952

מס' תעודת זהות: 998

998 - 1/3/1

א' בסיון, תשל"ה
11 במאי, 1975

לכבוד
גברת עוזה גלעדי
שיכון חיסקו כ/כ
אפ"וד
א ש ק ל ר

גברת גלעדי היקרה,

נפעמים וברעמים חייבו טוב, כולנו, כל בית ישראל, לשמח טיפוח
הנוד והגבורה של שמונה מקבלי עיסור הגבורה, אתה הכבוד הגדול
והחשוב שאמרת, מדינתנו יכולה להעניק, ביניהם כלט אמו של
ג ד ע ו ן זכרוננו לברכה, בכך הכבוד, היקר והנעץ.

כמה חבל שלא זכת להישאר עמנו ולהגות מהכבוד והתהילה להם היה
ראוי, לשמוע לדחשי הלב, לרבוץ המערכת שבנו ללוחם המופלא.

אני מוצא לנכון, להעביר לך ולבערך, ההורים השכולים, רגשי
הוקרה, על שזכיתם להעניק אוצר כזה לישראל. יורדם יזכירו שמותיכם
של גיבורים אלה, וביניהם גדעון גלעדי, זכרוננו לברכה.

היו באים עד סוף ימיהם, אדם וכל בני ביתם, בכך הגיבור.
נדמה ששלישי, ויותר מזה, מגיע להורים כאלה, שידעו לשאת כבודם
ויגונם, הן על א מ נ ו ן זכרוננו לברכה, שנבל בעלתו שש הימים,
והן על ג ד ע ו ן זכרוננו לברכה, כי רק הורים גדולים נכונם,
יכולים לשאת בכבוד סבל שכזה.

היו מבורכים, אם כי האירוע ההיסטורי קשור בזכרוננו כל כך מרים.

חנן גיאור
המנהל הכללי

ח/ח

ההנצחה והזכרון

שאר
שביעי

אשקלון כ"ד סיון תשנ"ז
4.7.67

דבריה ביום השלושים, באזכרה לזכר בנינו באשקלון

הורים, רעיות, אחים, אחיות ובני המשפחה.

עברו 30 יום מאז שיקריבו חלכו ואינם. יותר לא נראה אותם בחוכנו.

בני ים | יקר ים | הלכתם ואינכם, אולם רוחכם, דמותכם ונשמתכם היה וחיה לפולטי עד לא רק קרבתו אלא קרבת עמנו כולו.

שלמנו את המחיר היקר ביותר שכן אנוס סגול שלט. הקרבתם את חייכם הצעירים לפענו, לפען כולנו, לפען הורייכם, נשותיכם, ילדיכם, אחיכם, אחיותיכם וכל בית ישראל.

לא הלכתם כבאן לשבת, לא הלכתם עם פחד סות לגבד יציגכם, הלכתם בקופה זקופה לא לקראת מות אלא למאבק לפען החיים, היים יפים יותר, חיי חופש, חיי עבודה יצירה ושלום. היים שכל אדם מישאל זכאי להם ככל אדם כהכל בולה. יציגתם זקופים כמאבק להצלת חיי אדם וצם, כשפרצתי כל החרוה קמים עלינו בכל דור להשירו ולסחור.

חוססתם עוד רק גבורה ועוד טבעה כשללה גיבורי ישראל. שבוטיכם יוטיעו בנחמיון הגבורה של עם ישראל כיצן שמות המכבים, הקאמים לדרור, לוחטי בר-כוכבא ולוחטי כבוד העם בכל החרוה.

לא הלכתם רק לקידוש השם, הלכתם ללחום את מלחמתנו, מלחמת הקיום של העם בארצו נגד יורשו של היטלר ומה שמו, שקבל הבל כולה העיו להכריז עלינו מלחמת השמד וכיליון.

הצלחם את חיינו, חיי כל אחי מאתנו בדור זה, חיי בנינו ובנדינו בדורות הבאים, וחיי כל בית ישראל בהכל כולה. מי יודע מה היה גורלנו בכל העולם אלמלא בגורחתם והקרבתכם?

אחי ואחיותי היקרים, כמה ננוחם ואין נחובים לנו השכולים, שלמנו את המחיר היקר ביותר, מחיר השכול. בידלנוכם בנינו, שלמנוכם מיום חוולדתם לקראת חיים חששים בארץ ישראל ובעם ישראל משוחרר. ליווינו דרכתם יום יום, שעה שעה במהלכתם, שמה-כס ובכאב ספרה בירוולט. רצינו להנחיל לכם חיים יותר טובים, חיים יותר יפים ומאשרים מחיינו. אולם את חייכם הקצרים הקרבתם לפענו.

חייכם בנים, אייכם אחים ואייכם בעלים צעירים לנחיהיכם הצעירות?

חייכם הקצרים נקטפו באינם. רק החללתם בחיים ואינם, מיציחם את המצוה יצור חייכם כדור זה, בימים מועטים אלה, הנחלתם לדרנו סעק רב-ימים של מטיירה. לא באורך שנים יפדיו ימיכם, אלא במשעלכם שהיה קצר ימים אולם עתיר מעשים.

שזכנו מדור גבורים שבגורחתם הקצרה רק פוקחה עלינו לראוה את כדול האחד, גורל המסירות הנאמנות וההקרבה. את כדול שאר הרוה, גבורה הגוף והנשמה שאבד לדרנו.

יכולתם להיות להפאה בחייכם לעצטכם, למשפחותיכם ולעם כולו. אבדנו אבדה, אבדת חרור.

מסורה עטפו משוכתא כפעשה העקרה, אולם רק בנטינון של עקרה. אבל אנו הקרבנו כאום מבנינו לפען הצלתנו.

אנו החיים! האם אנו ראויים לקרבנכם? האם נחיה היום, מחר, מהחיים ובימים האמים ראויים לקרבנכם?

הא נהלכד כגוף אחד, כחוסה בצורה לקראת המערכה שלא השל-מחם. נזכור את רטכם שנהלכד במערכה הכבדה, את נשואיכם המתל-כדוה מעלינו. הא נחיה אנו החיים, ראויים ליקרינו, שבגופם אינם כבד אתנו, אולם בנשמותיהם יחיו כנינו לעד.

יהי זכר יקרינו בנינו לעד.

ד. בלערי.

קיום נחילתו של אפנון

ליום השלום - על קברו של אמנו.

אמנו היקר. אין די סילים כפינו לבטא את גורל האבא.

המאסנו היום בני המשפחה, הירידים והכרוך לנשק כיום השלום, בו נחמ את נשק להעלנו, הצלחתי כל אחד מאננו הטובים אותך והצלה ישראל ועם ישראל כולו.

אמנו היקר, היין עלי אדמות היו קצרים מדי, לא הספק להם כל מה שהיה בדרך להם לנו. מיצית כל חייך הקצרים בתקופה זוהר קצרה, בה הקדיש כל חייך למשרה אחת והיא, עמידה על סמך קיומו של האדם העם,

היית הנצר היפה, החזן והמסור של משפחת לירכי המסירות והחלוציות זה דור שני במרוץ. כבר סיבוקתן לנקט את רוח המשפחה של הגשמה אישית, של מסירות לצד דורנו, מסירות לבנין והגנה העם השב לארצו. גדלה כבר במדינתנו השמורתה לאור דורות רבים של בלום והשפלה. קבלה את הדרך לצבא-הקבע כמשך יסיר ושבעי, וכבודו הידור למען הגן על חייו ועתידו.

כל חייך הקצרים עד לגיוסך לצבא היו כפרוודוד לטרקלין, כנאמנותך השבעית ההכוננת להפקידו זה.

בשנים הסוערות בצבא, בחת רכות, מסרת את כל נשקך ומאורך, את דבקוחך למשרה סתורה, מסירות ואחריות סירכות. הליכותיך הנאות, שלוחך והיובר, הקנו לך אהבת מפקדיך ופיקודיך; ואהה עדיין כה צעיר. נשלט יחד עם חבריך, אולם השארת עשרות רבות של חברים והמלידים המשיכים בדרךך.

דמותך הצעירה והרעננה איננה אהנו יותר. לא נראה עוד את קומתך הזקופה, הליכותיך השלולות והיובר הנעים, אולם בעיני רוחנו נראה חסיר.

חייך היו קצרי ימים, אולם בתקופה קצרה ימים זו; ריכזת המצויה של היים ארוכים.

חייך ימים בתוכנו חיו נחם, ורוחך מרחף כינינו כל עוד נחיה עלי אדמות.

י ה י ז כ ר ך ב ר ך ז ה י י ך
ה י י נ צ צ ה ב ת ו כ נ ו,

א ב א

באר - 4.7.67

הורים, טורה, מפקדי הצבא, בנים וירידים

נאספנו היום יום א' הניחה להעלות זכר בנו טרן אמנו גלעדי ז"ל שהיה המליד בית-ספר זה ותנפל בלוחמה הגנת המולדת והצלה חיינו במדינת ישראל.

חיום יום הג התרובה, זכר מלחמת ההמשנאים והלהם פסנו לפני ב-2500 שנה.

ההיסטוריה העתיקה שלנו מלוחה טלוחות גבורה ועמידה על הנפש לכל ארכה.

רצופה משנאי העם עמקו; מפרקה מלך מצרים, דרך ההיסטורים בכל הדורות ועד להיטור המצרי של ימינו שחמם על דגלו את המשימה של המשנהו.

לאחר שאמנו טיים את ליבוריו במיה ספר זה, נשל על עצמו את המשימה והמכור להיות כאוהו ברעין של נוסר חלוצי בדורנו הקדיש את חייו לצבא-הקבע למען הגנתנו.

אמנו אהב את מקצועו המרע, טרדיו בורא זכרים את שורדיו בביוולוגיה, כיסיה, מיסיה ויחר ענפי המרע.

יודתנו בחונה בזאת לועד ההורים והנהלה ביה הסבר שיומו טכנת וכרוך נפלאה זו שהיה קרובה לאמנו בחייו וממציאה את זכרו בבית ספר זה.

אנו מודים לועד ההורים, המלידי המחזור של אמנו שטרחה ותרמו את המכשירים היקרים למעברה זו.

ולחבריו בצבא! המשיכו בדרךכם ומשימותכם מהגנה קרונה העם. יהי זכרו של אמנו וזכר כל קדושי מלחמה זו בלבבכם בכל דרככם.

לבני בית ספר זה! יהי רצון שטרבנו זה ישר יחיד במחזור-ים העתידים לקום מהנוכס.

הורי ומשפחת אמנו ימשיכו במשימה לפתח את המעבה שהיה כלי ראוי למשימה של מיתות אהבת המרע והמכרה שמהוננו. ער שיקוייטו דברי הנביא; "דכיתחו חרבותם לאיחיהם וחנותותיהם למשורות ולא ילצו עוד מלחמה".

א ב א

א' חנוכה תשכ"ח

יום ו' כ"ו אדר
24.5.68

מפקדים, זיקודים, ידוידים ובני המשפחה היקרים.

עבור שנה שאז נלקח אהנו בניו היקר אמנון, אמנון לא נלקח מאתנו. אסרו נשאל על ידינו לפרוץ את סבעת החנק שזממה להביא השמדה סטאלית וכוואלסת על כל אחד מאתנו הנמצאים כאן, על כל בית ישראל ועל תקווה העם והקבוהו.

אמה אמנון בפתח בוכות הבריך האמרה לנו אה החיים, אפשר לנו לחוש את הקרקע נחמת, לראות את זותר השמש טעל.

18 שנות חייר בביה היו שנים של טיפוח בורך ונמשך, שיקענו בך אה האהבה לארץ, לטבע, לחלוציות, להגשמה עצמית ולביקורת בטטרה הקלושה של ביטחון חיינו על פיסת קרקע קטנה זו ששמה ארץ-ישראל.

באהבה, חרדה וכבוד שלחונך לצבא, היינו לך למסענת בכל לבטיר וההלכסויותיך. מביט עוררתיר להמשיך בדרך היעור והאתגר של הדור הצעיר בימינון שמירה קיום העם וביטחון ישראל.

לא כלים היו חייר כשנים אלה. ככל שכברו האמונים בשדות הנגב הרהוקים, בהריה, עמקיה ונחליה, כז גדלה אהבתך לארץ, חושלה הכרתך כי אמה והבריך ששפחים את אגרוף הברזל שיונח בכל עצמתו על כל אויב שיודד להשמידנו.

ידענו והשנו שיבוא היום הזה. אולם כנפסנו פנימה לא רצינו כז. חששנו שהסאכך יפגע בכל אחד מאתנו, שכל משפחה בישראל הצטרך לשלם את היקר ביותר, את החיים.

אמה אמנון, היית השלום של משפחתנו.

חייר היו צערים כימים, אולם ארוכים במעשים. מעשיך בצבא, שנתה שיקענת 24 שעות ביממה, היו ארוגים ספכת אמה של פעילות, לימודים, הכשרה, הורכה ופיקוד. היית למסל בין חבריך בשותר הליכותיך הן כגוף והן ברות. דרשת טעבך לפני שיתבעה מאחרים. ייר הייתה לעזר לכל כדונטך האישית. בחיור הסכוע בנניך נהגה את הבריך והיית להם למסל.

דבריך האחרונים כמפקד הפלוגה בקרב - עה פרצה כבוקרו של יום שני בראש חוד פלוגה המחץ, בקה שנחלתם ככדואים היון "אל הנגעו באזרחים, מלחמתנו היא כאויב והוא הצבא המצרי". דבריהם אחרונים אלה בחייר מיצו את כל הפוהר שהיה טבוע בך.

יצאה לפרט, טאכ החיים והמוות כשצלם האדם כנמשך ועל פניך. לא זכיה בעליש, אבל כל חייר בצבא צויינו שנתה. לא הייה גבור, אבל הגבורה היום יוסיט ישעה שעה, כדבקות למטרה, שיקעח חייר הקצריב.

עברה שנה טאז השנה האחרונה שבייליה שעות טפירות בחיק המשפחה. באה לכפר, וזויהה זו פרידה לנצח.

365 ימים עברו. יודעים אנו שלא חזרו. אבל קרובנו הנך הי יום יום. דוחך מרחפת בביה, נמצאה אהנו, שוכנת והשכונן בלבנו לעד.

אברת לנו בן יקר כגופך, אבל כנשמתך הנך אהנו. אכדה לצבא בגופך, אבל דוחך חרף בין כחלי ביה-הטטר שנתה הירכה, כסרחבי שדוה סיני בהם הולכת את פלוגתך, ובלב כל מפקדיך ופיקודיך.

י ה י ז כ ר ך ח ק ו ק כ ל ב ב ו ל ע ד

א ב א

דברים לזכרו של אמנון.

בסכ קריאת המעבדה בבה"ס התיכון על שמו

אל ביה"ס, שסמנו יאצנו כבוגרים לפני חמט וחצי הימים, אנו חוזרים היום כדי להנציח את שמו של חברנו לכתה אמנון. יש מן הסמליות בעובדה, שהיום הוא ראשון של תנוכה - חג הנכורה והארץ. יתה טעם זה, הצבה די והולקת נר זכרון, לזכרו של חברנו היקר שנפל על משטר הארץ בסלחנות ששה הימים.

עברתי לצידו של אמנון דרך ארוכה של עשר שנים. למדנו יחד בביה"ס היסודי ומאוחר יותר בביה"ס התיכון ושרתנו יחד בשבא. תמיד אזכור את הופעתו הלבבית, את הרצינות שבה לקח כל עניין ואם רצונו הסך לעזור לכל.

את אמנון אהנו כולם, הייתה לו התכונה להתחבב על הסובבים אצלו בזכות טוב ליבו, שקדנותו ויושרו. כאמנון לקח על עצמו תפקיד, עוד בימים שהיינו חלשים ויותר מאוחר כשרות הצבאי, ידעו כולם שהוא ימלא אותנו בצורה היסודית והמושלמת ביותר.

אני רואה ברצונך של קריאת המעבדה על שמו של אמנון, רעיון תנוכי מטרדנה ראשונה, אני רוצה לקווה שאחד מעמדה זה, הנשוא את שמו של אמנון, יהיה לפינת ההיחרות עם זכרו ויתן רחיקה קדימה ללימודי הכיסיה והביאולוגיה בביה"ס. אלה המקצועות שבהם מן התמחה הוא להמחיש את החומר הנלמד ע"י תרגילים ונסיונות במעבדה, ואלה גם המקצועות שאמנון נסה להט חיבה יתרה.

אמנון היה תלמיד ביה"ס ואל ביה"ס הוא שב היום. דמותו היא דמות שיש להנך לאורה. יהיו ססידותו ושקדנותו, שוב לבו וכשרו- נוחיו, אהבת האדם שבו, טעם לחלמידים הבאים כמעדי ביה"ס,

מי יתן ויוסיף חזר זה בינה ודעם לחלמידים, ותהיה העובדה זאת נהמט מה למשפחה השכולה ולכל מוקירי זכרו.

אשקלון - א' דחנוכה, כ"ה כסלו תשכ"ח
27.12.67

מ י ב ה

דוד ועדה גלעדי
שיכון חכנון א' ב/12
אשרידר
אשקלון
8.5.69

לכבוד

בית הספר התיכון העירוני
ע"ש אייה חנר
אשקלון.

ג.א.

ליום השנה לנפול בננו אמנון גלעדי ז"ל, שנפל בסלחנות ששה הימים ביום כ"ו אייר תשכ"ז, 5.6.67, הננו מעבירים אליכם מחנה הספחה - סיקרוסקופ למעבדה הביולוגיה של בית-הספר שקראתם על שמו.

סיקרוסקופ זה נחרס ע"י דודיו של אמנון, מי ששה וויטגלס, ומר יוסף גלעדי.

אבקסכם להעביר לנ"ל את תודתכם עבור המתנה, לפי הכתובות כדלקמן:

מר ששה וויטגלס, רח' הוכרמן 4 - תל-אביב,
מר יוסף גלעדי, רח' חננו - יד אליהו, תל-אביב.

בכבוד רב.
ד. וע. גלעדי.

עדה ורוד גלעדי
סיכון חכנון א' כ/12
אשריידר-אשקלון

אשקלון; 24/5/73

לכבוד
סר קניג
מנהל כיתת-הספר התיכון
ע"ש הבר
אשקלון

ג.א.

הנדון: מתנתו למעבדה הביולוגיה
לזכרו של בננו אמנון ז"ל

רצ"ב הננו מעבירים אליכם את מתנתו הצנועה, לזכרו של
בננו אמנון גלעדי ז"ל, שנפל במלחמת ששה הימים.

כיום כ" 28/5/73, ימלאו שש שנים מאז נפל אמנון בננו.
ולזכרו ולזכר אהבתו את מקצוע הביולוגיה, אנו מורמים גם השנה
מכשיר שיספח צורה חשובה לחמירי המעבדה בלימודיהם.

מכבוד רב

עדה ורוד גלעדי.

עדה ורוד גלעדי
סיכון חכנון א' כ/12
אשריידר-אשקלון

אשקלון; 22/5/72

לכבוד
ד"ר קניג ששה
מנהל ביה"ס התיכון ע"ש א. הבר
כאן

ג.א.

הנדון: מתנתו - סקרן-מיקרוסקופ

ליום הזכרון החמישי לבננו-זלמידיכם, אמנון גלעדי ז"ל,
שנפל במלחמת ששה הימים.

הננו מורמים למעבדה הביולוגיה של כיתת-הספר הנקראת על
שמו של יקרנו, סקרן-מיקרוסקופ.

אנו מקווים שמכשיר זה יהיה לברכה למעבדה, ויקל על הוראת
המקצוע שהיא אהוב על בננו אמנון ז"ל.

יהי רצון, שתלמידים יגדלו לתורה, טרע ולבנין הארץ,
ושקרבנות המלחמה האחרונה יהיו אחרונים במלחמת התקומה של
עם ישראל.

אנא קבלו מתנתו הצנועה.

בברכה

עדה ורוד גלעדי

ג.ב. עומר להוביע בקרוב ספר על י"ד חללי גרוד' 46, שבו שרה
אמנון כס"פ. נודה לכם כאם הכתבו רשימה על המעבדה
הביולוגיה של כיתת-הספר וסתנות המספחה.

עיריית אשקלון

המח' להנדק ולתרבות

בי"ס תיכון עירוני ע"ש א. הגר

אשקלון, טלפון 3434-051

תאריך: 9.9.1970

מס' 25

לכבוד

חב"ד ושר פתח ורודר בלעזי,

שיכון חסדון א' ב' 12/

אשדוד-אשקלון

גב' א. א. א.

אני מורה בשמי כשם טורי וחלמידי על סגמנט (צנחריסוגה) למעבדה
ביוכימית - ביולוגית להנצחת זכר בנבם אשדוד ז"ל.

אנו נזכרים שלש הנצחה נבקש על הסמכיר בקרוב,

ג ב ר כ ה
ו י ז ט י א ת
י"ד ט כ ק ל נ
ס ט ו ז ח ט"ו

עיריית אשקלון

המחלקה לתיכונים ולתחומים

בית ספר תיכון עירוני ע"ש א. הגר

אשקלון, יום 26.5.1972

מס' בי"ס 444

טלפון: 3434

לכבוד

עדה ורוד בלעזי,

חסדון א' 12/

אשקלון.

א. א. א.

אנו מודים על סגמנט,
ספרן מטייסקופ למעבדה לביוכימיה בשייחוח
ליום הזכרון החמישי של בנבם אשדוד ז"ל.

אני נבזיה חרף זמן קצר להרכיב
שלש הנצחה על הסמכיר,

הורים מן הלב - דוד (רוזנברג) בלשי

מאת דב גולדשטיין

אני רוצה לשאול שאלה חשובה: מי צריך להגיד את בני, שגפול בשעת הימים, אני מקווה, שישתדו והפנה להטיב על השאלה הזאת. אני הייתי, כנראה, איש המרס, אני חשפתי שהפריחה צריכה ליטול טעמם זה על שפתו. לא הייתי היחיד, הורים שכולים רבים חשבו כסוגי, על פני כולנו אספה המיוחדת, היא אכזרית מאוד, המצארת הזאת. היא כואבת, היא קורעת את הלב.

לפעמים מתכננת לי ללב איזו חשבה בריאה? אולי אמנן יודע? אולי ספרים להם שש? אולי נודע לו, שהכדינת אינה טובה- יתה את זכרו ואת זכר כל האלמים שגפלו במערכותיהם לי, זו שטות. אני יודע, מהמים אינם יורקים, רק המים כואבים את כאבו של העלכוך.

אמנן הוא בני. קודם היו אמנן דומם, את ואחיה האובים, הם גדלו יחד, המפתח יחד, היבויים יחד, טיחה הלב לשירון. שניהם שרבו כיוצרות קרביות, זה לא היה קרה, נרבו במנוחה עם סטאליק גורדיש המפורסם, מאז שהאובים היו בני שלוש עשרה. ממני, ברחבים המיוחדת שלו, הם ינקו את האבנה לשירון. כמאת שעתם להתגייס, לא היה להם ככלל טעם לאן ילכו.

” ת א מ י ה ש ר ו ד ן ”

אמנן והסר היו "מאובי השירון". כך קראו להם, הם היו נהדרים כמדי השירון שלהם. שחזו כאים הניחה לחושם היו הלב מתרחב, המר השתחרר עם חוב שרוב החובת, כמחילה עם אמנן לא חשב על קיומה בגדלו לצבא, אבל חשב את הטרחה והשירון ריחפו אוהו- אהיהם המכור של אמנן והסר, ביעץ, היה איש דגנרנים. על הרקף הזה היה הבית רובם כל שנות שרותם של אמנן והסר בשירון. גרעון, שהיה כבידוק, היה מננה אוהם ששירתו בנתונים הוא חוב יוחי. "מאובי השירון" נלחם על השירון שלהם. כאשר בנת שפתו של אמנן להשתחרר, התפלגה המועצה המשפטית לשיניים גרעון ואמא זכרו על לבו שישתחרר ויהסר לייסודים, המר ואני המכור כנשייזו של אמנן לחתום על שדה קבע. אמנן קבל את דעתי, שהאזר החשוב ביותר של הנוער בדוד דרה - היא המפתח. כרדי כיוויכוחים היו: "כלי המפתח לא יהיו ליסודים ולא אנשי רוח ולא כלום. אמנן נלחמים קדיים על קיומנו החייוני". והוא חכם, כמובן.

ה א ת ג ר ה ג ר ל ב ש ה ד ן

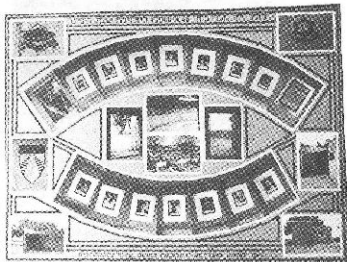
כיוון עני, המישה כיווני 1967, הוא היכול את פלוגה החדד של

גדוד 46, אל המדברים המגריים כפיהת רשיח, שם טוללוה נגד- טנקיות כיוונו אל המנע שלו. הוא נהרג במקום, שם ולאחר מל- על החתקטות של גדוד 46, עד העלה סואץ, נפלו עוד שלושה-עשר מחבריו של אמנן.

כאשר קפנו שטבעה ימי האבל, הודיע לי גרעון, שהחליט לתו- רר לצבא הקבע. לא סחייל, אף כי גרועי נשק, הוא המגיים - רכיש העברה לשירון. כך הושלם הסגול: אמנן והסר וגרעון - בשירון. מעבור דמן קצר אמר לי: "אבא, אחי והסר ואמנן - בדקתם, הכתונן הוא האחר הגדול ביותר של הדור שלנו. אני שניה כיוויכוחים שלנו".

יכול להיות שמועק הצער של גרעון תוקלה מעט עם הליכתו כרובו של אמנן ז"ל.....

"מגריב" - ימים וליולה - 10.3.71

14 חללי גדוד 46 ס'

ל כ כ ו ד

מר חיים ברזילי וחבר העובדים

מנהל "סקס"

א ש ק ל ו ן

ד.א.

הנדון: הנצחתם

אין מלים במינו להודות לכם על הנצחתם את כננו כרצון, שנצל במלחמת יום הכיפורים.

נשיעת 34 עצים - כמספר שנות חייו - על שם ביער המגינים, הוא סמל לזכרו, סמל לחיים ולהחייאת ארצנו ששופמוה, סמל להגברו על ארצנו זו, על מדינתנו ועל כל החיים אתנו כאן.

יהי זכרו חי בתוכנו לעד.

בכרמל

עדה ורודל (לעז)

העמק: ההנהלה הארצית "סקס" - המנהל הכללי.

אשקלון

עירית

אשקלון על כל תושביה

אבלה על ביה

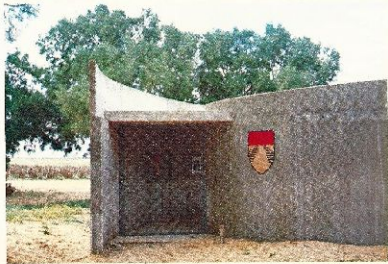
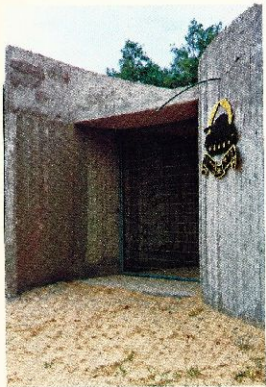
שנפלו במלחמת יום הכיפורים

והשלוח הנחשפים בנים לשפחות השכליות

ואלה שמות הנחשפים:

אברהם צירא יעקב	יצחק דוד
אהלי עידד	כהן משה
בינדר יוסף (יוסי)	כהן שלום
בריאיר (חסן) אבנר	כהלון יוסף
בר-אל (בן-עטיה) אברהם	כרמלי בן-ציון
ברנפלד חיים	לוויז פביאן
גאון נמרוד (נימי)	מלצר עמוס
גוטמן אנדרש	מנשה ברוך
גובין יעקב	ננאויגר (דיה) בנימין
גטמן (בומה) אברהם	גודלמן עמיחי (עמח)
גלעד יגדעון	סאסי יעקב
גמיל סאלם	סגל איתן
דטשי ארמונד	סדן אהרד
האומן אליעזר	סיסט דוד
הורנשטיין אבי	עוזר בנימין
הרמתי שמואל (מולה)	עמר גילבר
וטרמן פנחס	עשור יעקב
זסקי יכאל	צביון אבא (אבי)
זכאבה משה	קדש (קדושיאח) בנימין
חליוא משה	קויברי גליתו
חסן יהודה	רז (רוזנופט) שלום
חמסות (עמרם) יוסף	רן אליזה (ריצמן)
טייב משה (מואיו)	שמיר דן
ימין אברהם	שרביט מיכאל
	שרון (מקובוזה) אברהם

אהרון ח"כ, ראש הקרית

ברבים ביום הקדוש האנדרטה לזכר חללי גדר 46 ש'

מלחמת ששת-הימים, במועד "שדות" - 5/6/74

הורים יקרים!

בני המשפחה;

קרובים, ידידים, ומוקירי זכרם של בנינו;

וחברים לנשק!

האמננו היטב, כיום השנה השביעי למלחמת ששת-הימים, לציון סיום מפעל הנצחה שתקומנו לבנינו, שיצאו להדוף את המזימה השטנית של אויבינו להשמידנו.

בנים אלה, לחמו כאן במרחבי שדות אלה, את מלחמת הגדולה, האדירה, הנשגבת והקדושה. ועדים כל היש שהוקם כאן; עדים השדות המורחים, הישובים השוקקים חיים, השבילים המלאים מחלוח ילדים, שקרבנם לא היה לשוא, ושנצחונם היה גדול ומפואר.

אין הנצחה גדולה מזו, לדור הצעירים שנחננו את חייהם למען חיים אלה האנושיים אותנו.

אין הגמול גדול יותר, לחיי י"ד עולמה צעירים שנקמדו ללא עת, מעולמות אלו הנרדפים ומפחיתים לעינינו כאן. מפעל הנצחה זה, יהיה סיגת זכרון לצעירים, שהנחילו תבל ארץ זה לדורות הבאים. מבטי עיניהם המתאיכות, הנשקפים אלינו מקירות אלה, יימנעו מבטפי עיניהם החמסיות והשואלות של ילדינו המבלים בפינת חדר זה, מהט ישאבו סיפורי בורות והחילול דור, מהם ינקו עוז, עוצמה וגבורה, להכוח שושלים בוקקע מולדת זו ולהגן עליה.

עברו בשלוש שנים ומחצית השנה מאז התאספנו; המספחות השכולה חברים לנשק ובאי-כוח הממשיכים כאן, והחלטנו על הקמת מפעל הנצחה לבנינו.

שלוש וחצי שנים עברו עלינו כמעל מסך, הן החלבוניות יום-יומיות, והן מאבק בקשיים אין ספור, שצצו מרי פעם על ריכנו, הן כיצוד מפעל זה. והן כרי פעולה כניית אנדרטה זו, עסקנו במקביל, בליקוט חומר על חיי בנינו, עריכתו, והכנתו לדפוס. ומעל לכל, קשיי צבירה האמצעים הכספיים להשלמת מפעל הנצחה הכפול; האנדרטה שתכונן בפינת חדר זו, וההיה ערוה נאמנה כאן בשדות י"ד אלה, ומטר הנצחה אשר יספר לרוח זה ולדורות הבאים, על הקופה בה חיו, יצאו בנינו למלחמה ולא שבו, על הדמויות המופלאות, ורברי ימי חייהם של י"ד הבנים, הנשקפים סכל דף ודף, במטר זכרון זה.

ובשעה זו, ומסקום זה, הננו לציון בהערכה ובהוקרה, את עזרתם הרבה של כל אותם המוסדות וחידידים, שהרעו חרותם לתקמת מפעל

הנצחה זה, ואת כל אלה שעסקו במלאכה, גברו על הקשיים ויכלו להם. משוכנעים אנו, שחרומות אלו שנחרטו לטרה קדושה זו, יחרימו להרגשתם הטפפת של ידירינו, אשר יחישו שכבודם שחש-עשה, ושבעוררתם לתקמת מפעל זה, חרפו לא רק כסף, אמצעים ומאמצים אלא גם חרומה נפשית שקרבה ייסמרו לדורי דורות.

ומסקום קדוש זה, ומאיוור זה, בו מרחמים נשמות בנינו, ובשעה זו, הננו להכריז, כי אנדרטה זו נמסרת עתה לידים האמ-נצוח של פתישכי המקום והיילי חשיבה 401, אשר קיבלו על עצמם את פיוחת המקום, לסיגת חדר באיוור החישובתי זה, ומקום אשר ישמש - כך מקוים לנו - למקום מפגש ונקודת מולדת, להיילי חשיבה מפוארת זו, שלחנו הן תקווה קדשה זו בשלוש טלחמותינו; מלחמת ששת-הימים, מלחמת ההתשה, ומלחמת יום הכיפורים. מקום, בו יונצחו מלחמותיהם, נאחזותיהם וקרבתותיהם, לרוח זה, לדורות הבאים ולזכר עולם לעמנו.

יהיה זכר בנינו שהקריבו חייהם בתוכנו לעד.

ד. גלעד.

אנדרטה בבבול המדבר

ראשית - ציוויים של גופלים: מעבר לשער הבסתון של המושב שרוח מתנוססת היום אנדרטה בסוף חשופה, יד לגופלים, אשר הלום הזמר מעליה, בחודש שעבר, ביום השנה השביעי למלחמת ששת-הימים. האנדרטה קטורה בסמך-אלבומי - "לזכרם"; "מוקץ תימים ופרשת סוחם כמלחמת ששת-הימים של חיילי בדור 46, אשר לוקמו ונערכו על-ידי אבי-אמנון".

דוד בלעדי הוא אבי-אמנון, אביו של סגן סיריון אמנון בלעדי שנפל ביום ה-5.6.67 בקרב המריצה במיתחת-רפיה, בקפדו על יחידת המטנקים שלו, בשקוניה הראשונה של מלחמת-שש-הימים. מאז ששת-הימים, עת הגה והחל לכונן את מפעל הזכרון לאמנון ולחבריו הנ-ופלים, לא מצא דוד בלעדי מרגוע לנפשו עד אשר ראה בהנוגסות מפעל ההנצחה, בד בבד עם הוצאתו לאור של אלבום הזכרון הסכאיב והנאדר, הסיר צה"ל את הלום מפעל האנדרטה בחומי המושב שדוח, שהוקם בבבול הסדר, על הרבכים שדוה את דמם של הגופלים. דיוקנו הנקעי של אמנון ז"ל שוחק אליך בסוחר, מעל כוחל האנדרטה, הממעגל כחוק עצמו כקונכיה. אחי מני איבעה עשר גופלים.

בקודו שמלים את ליקוס החומר להנצחה זכר אמנון ו-13 חבריו, חולם הגבול שניה. מרצה מלחמת יום-הכיפורים, וגדעון הגנחן, אחיו הבכור של אמנון, שביקס וקיבל העברה ליחידת השריון של אחיו המכונה, נשל בקרב, ב-16 באוקטובר 73, עת מיהר, כראש יחי-דחו, את ציר מריצה השוריון למעבר החעלה.

עלה החליטה עוצבה השיריון לאמץ את האנדרטה בשדוה כמעגל-הנצחה לכלל גופליה. טיפלב נוסף שייכבה מתוכה, יתרום ויפרוץ לגובה, דרך שחמת העליון. מן הכוחל יביים אליבו גם גנעון ז"ל, בין דיוקנים רבים במסגרות שחורות, שיחורוסמו לאנדרטה-גן-ציבורי ילבבל סביב האנדרטה.

"מקריב" - ייסים ולילוה, 19.7.1974.

אהרון דולב.

צבא הגנה לישראל
השלי שוח
הראשי
כ"ו אב
מסל"ר
1974 14 ארג'

לכבוד
מספחה בלעדי
סכונ חסכוני א' - 12
אפריר - אקלול

מספחה יגרה

על-פי כשמתם הרבא יקירכם דה-170 גלעדי גדעון ז"ל
ליכודת עולמים כבים העלפין הצבאי - ע"יה שאול
במאריה כ"ב טבא מסל"ר - 11 באוגוסט 1974.

קבר יקירכם הוא כחלק 4, שורה ב', קבר מס' 14.

קבלו את רבשי השתתפותי, מי יתן ולא תוסיפו דאבה
עוד.

בחוקרה :

אליעזר טייך
ראש מדור
דב-170
1974

דברים נכבס הטרט הלוט מאגנוננה

לאגרת הסדרה, במלחמה שנת הימים

משפחות יקרות! אחים וחברים לנשק, קרובים, ידידים,
חיילים ומפקדי האגודה!

ההכנסה היום, במלאת 10 שנים למלחמת ששה הימים, למכס
הטרט הלוט מעל האגודה, שהוקמה להנצחת גבורתם של לוחמי אגודה
הפלחה.

עשר שנים הלחו מאז אותו יום, בו יצאו בנינו, לחרוף את
מכנת השמר, שריחפה על מדינת ישראל, ותקות העם, לתקומתו
המחודשת.

שלושה אלפים שש מאות וחמישים יספחו הלחו מאז יצאתם בנינו,
למלחמה הגנה קדושה, הגנה עלינו, על האבות, האמהות, הרעיות
והיילדים - דור העתיד, ובעתם שואה מחוריה נוספת ביור זה, סעמנו
למור הסבל, זה מאות דורות.

שלושה אלפים שש מאות וחמישים יספחו עברו מאז על כולנו,
יספחו על צער, וזבא הסכול, הספנון כפע - שאומנם מגיד מה יש
- אבל צלם היצרותם - בנינו יקרים - בו זמנה, ובשיטה
לחיות בנו, נוכרוננו ובכאבנו, עשורת אלפי שעות, שהן כשעה
ארוכה אחת ומחשבתם של ככל ויגון.

עשר שנים הלחו מאז אותו יור גדול ויורא, בו יצאתם לרסק
את היר שנלחה לתנוק את צווארנו. פרצתם קריסה, סבלי כנות
ימינה ושפאלה, לפעור את ריכוזי האוייב, שסכן כמרתבים אלה,
ולטנר את מדינת ההשפחה.

עשר שנים הלחו מאז אותו יום, בו החרדו כאן קולות הקרב,
בו לחמת ותחמת את נשכסם, הפרכתם חיבת הסהורים, הזכיס והצ-
עייים, למען קיום העם, הסולות, המשפחה, ההורים, האחים,
האחיות והינוקות, כסכנתו הכליון נשקפה לנו.

עשר שנים עברו מאז אותו יום, בו הפרתם את מכנת ההשמר, בו
מתחם את החרבתות האוייב, ברעמת את רוגו והרבו השלופה,
הנחלת ספלה לקמים עלינו להספידנו, תפליתם את אור הנצחון
הגדול, הרחבתם את גבולות ארצנו, והרחקתם את עצמות הסנו עלנו,
הרחק הרחק, מאות קילומטרים מיטבינו וכונינו.

עברו עלינו מאז עשר שנים של מלחמת וקורבנות. עשר שנים
שהם חלק מחקוזה ארוכה של מלחמת הקוממולות על עמנו ברור זה.
ומכסת לאחור, נוכל לומר זהה בגאווה, שכתלחמתם אז, הרחקתם
את האוייב עד גרדת התעלה, הרמתם היים לעם, והצלחתם ארוה מתם-
לחמה שנכתבה עלינו ביום הכיפורים. כי מי יודע מה היה גורלנו,

אלמלא הבכתם את הזמט הסנו, הרחקתם את האיום על חיינו, הרחק
הרחק כמתינו ויטובינו.

בזכותכם ובמחיר הימים הצעירים נגאלה והמרתבה ארצנו. עוד
שורו ירוקים, עוד גנים מרחיים, עוד ישובים מושדשים, קסים
לעינינו כמרתבים אלה, שספנו את זכסם השהור, עוד משפחות ילד-
ים והינוקות ביה-רבן, יחלבו כמרתבים אלה, הנגלים תפליה
המטה, נישעים באילנות, גנים, דמאים ופרחינו, ובנים כבהים
ונסללים כדרכים.

כמרתבים אלה, גנים, יוחסים וגבורים, מרתבה נשמכת לעד
ולנצח נחשים. נוסכת את מעללי המלחמה, הגבורה והנצחון כנשכות
דור צעיר זה, הניצב כבינו ביום זכרון זה. כאן, כספוט השמחה,
העלה והפחת עיר ישראלית לתפארת, עיר שהסווה ביה לעם השב למו-
לחתו, עיר שהעור הזמט כצורתו וטביעה על חיינו ארצנו וסולדתנו.

כאן ליר אתר זכרון זה, הקולב חרות ישראל בגבורת ישראל,
דהיו לנר הסיד, ללפיד הסאיר באור גבורה לעד.

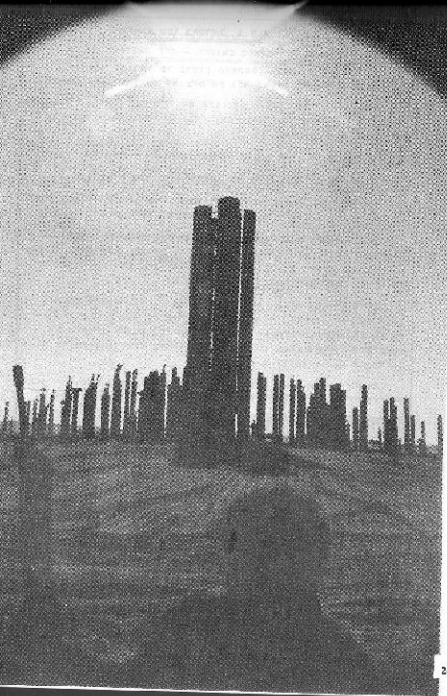
ולכם הזמניה הראשונים של הפיר יסיה. לכם הסנציהים כתייכם
היום-יומיים, את ההנצחה הנפלאה ביותר שבנינו זכו לה, לכם
הזכרים יקרים, מוסרים אנו לכם אנדרטה זו למשמרת, אנדרטה יד-
זכרון ללוחמים ולנופלים, שבזכותם אנו נישבים היום כאן, ובזכ-
וחם העיטו עיר ואם בישראל, עיר לתפארת, נשל פמח תקליפת שבי
ציון כימים יבואו, עד ישוב ישראל ויגאל באיסתו ובסולדתו.

ולסיים. סוצא אנוכי זכות וחובתי קדושה, להודרה בשם המשפ-
חה, ולהזכיר כאן את אוהב התברים והידידים, ששרחו, פעלו, עבדו
ונשאו בעול הקסא אתר זכרון זה; את חברי הועדה, שבמסירותם
היום-יומיים, במתנדוים למטיח, היווה סימנו את כל הסכעוים
יעמרו על דרך השמטה מפעל כביד זה, ועמלו ללא הרף כחקמור.
והודתנו כנונה לתברים ישראל נרגית וריים עיריני שעמלו והקדישו
מעמנם להבשמת רעיון ההנצחה, ועזרתם למשפחות. לאלוף ישראל של
והבריו, שהביאו לנו סעד בכל צעדינו, לאריכול ישראל גודוביץ,
שהשקיע את מלוח נשמתו כהכנון ובכניוץ, למר שלטר אנוי, סיוע
כהקמה ובהשלמת אתר זכרון זה. לכל אותם ועובדים שעמלו וראו
כעבודה זו עבודת קדוש, ליעקב זיידה וחבריו, לצוות הקספה
כימית, ויכלת האלמנטים שמקצרו הזמן לנו נוכל להזכירם, לתרמים
באיר ובחז"ל, שבתרומותיהם איפשרו לנו את פעולת ההנצחה.

והרתנו כנונה לאח"ל, להודותו בהכנת שם זה, למינתה
ההסברה על הארבונו, ולאגף הטיקום על עזרתם.

יהי רצון, שסעמרי זה ינסוך בנו את התקווה, וזה הרוח
הגדולה שאנו כה עוקקים לה, כהמשכה חיינו ומפעלנו.

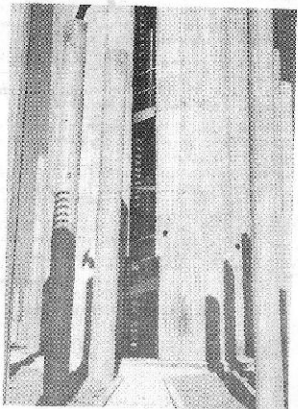

הנני מוסר בזאת, בשם המשפחה, החברים ואידידים, אתר
זכרון זה לשמרת לעיר ימיה, להושביה וילייה כיום, ולאחיהם
שיבואו במהרה.

היו ברוכים במעשיכם מעתה ועד עולם.

ד. גלעד

5/6/77

דיקרא שטו ביטראל ג ד ע ר ן

משפיע בבורהו של גרעון חסרס, ובעתיד לאזני
שפ' שור, החליטו להנציח את זכר גרעון בזו שיוולר
לתם, וכר הית....)

בעיה

לערה ודוד היקרים

כבר עברה שנה ואחת גדלתי גם אני. כבר לסדתי לעסד
לשבת ואשילו ללכת, אבל רק בעזרת אמא או אבא.

אני מספין אחכם לשמה אחיל ביום הולדתי הראשון שיערך
ביום שני ה-24.5.76, שעה 4.

אשת מאד לאוהבם

כיץ ששתי

נשיקות ואהבה
גרעון שור

מינהל המחקר החקלאי

מרכז וולקני
ת.ד. 8 נא-ה.ה

א' בשבט תשל"ט
29.1.79

לכבוד

הג'ר גרעון
שור

נכבדי

הננו מתכננים להזמין לטקס בסיסה שירלים ישימי-גוי בוכעה הזכרון
לערבדי שטר החקלאות ובני העמחות הערובים שגלו בעקבות ישראל.

הבסיסה המסויימת ביום ב', ש"ר בשבט תשל"ט, 12.2.79, שעה 11 לפנה"צ,
באזור התצאה סבסרני יולקני כחית-רני (ליד הס' לצמית-גוי).

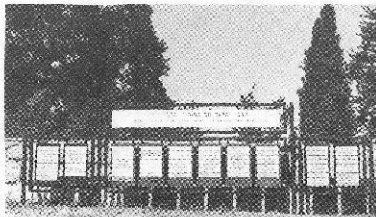
לאחרונה נעשו בסבסרני עבודות פיתוח והרחל בנוסחה בן איקלום גדול טיב
הגבולת, שירפז צמית-גוי רשום סלל רחבי חלל.

נשמח אם תכבדנו בתחנות.

מכבוד דכ,

דקרת הנואחה

א' כעקרת אל יום בשום מאד ידועה חקסי.

בסיסה הנואחה לבני עובדי שטר החקלאות שגלו בעקבות ישראל.

דברים באגדה הלחלי גרוד 46 במלחמה
שנת-הימים ליד האגודה בטרוד 5.6.79

חברים יקרים, ילדי המקום ומשפחות יקרות!

התאספנו היום להעלות את זכרם של יקירינו שנפלו באזור זה כצאתם להגן על עם ישראל ומדינתו ומניעת הרובנו.

יום זכרון זה מהול בכאב כפול. כאב נפול יקירינו וכאב החזות הקשה של נפשות קטום זה, שאמם הפכתו בסדר לאויזור פורה ומשגשג.

ברית כרתנו - אנו המשפחות השכולות - אהבם חלוצי המקום. לא העלנו על דעתנו שכך יהיה חובי. שאזור זה בו נלחמו ונפלו יקירינו יוחזר על בסיס של הבטחה שלום. קיווינו יחד שאמם ואנו נקים כאן באיזור זה חייץ להגנת מדינתנו בדרום.

קיווינו שהציצי הטועם שניתן לצפות את משפחת השכול יהיה הבניין והפרחת השמטה.

איננו יודעים מה ילד יום. אנו מקווים להשפעת השותפות בינו - ינו - אם לא כאן - אזי באר אחר בו יתחרו להתחלל.

הייחם הראשונים באיזור לבניה והפרחת. הייחם הראשונים לשלב את הפרחת השמטה עם זכר יקירינו. ואין לנו אלא להודות לכם על שמירה זכרון זה מדי שנה.

אנו רוצים רק לקוות שדור צעיר זה יהיה רור האסון לשלום.

דור שבו הימט שפיקוח הדמים של עם ישראל בארץ-ישראל.

ולכם - ילדים, תזון ואכזו. תגדלו לשלום. תגדלו עם זכר

יקירינו הניכמים כאן, מכתלים אלה.

והיה - ובאם יקום השונא אי-קום - והלואי ויום זה לא יבוא - ידעו לשלב את הבניין וההגנה על מדינתנו.

כלחכנו לכם שישרו בדרום ובדרות הבאים שלום-אמם על עמנו בארץ-ישראל.

דוד בלעדי.

דבר משפחת השכול ביום הזכרון לגיבורינו באגדה הלחלי
שנפלו במלחמת ששת-הימים בארצה - ליד האגודה ביטח

משפחות יקרות, קהל נכבד, הורכבי חבל ימית, וחברים לנסק.

התאספנו היום להעלות את זכרם של יקירינו וחבריהם שנפלו בקרב הגדול והאכזרי שהתחולל כאן לפני 12 שנים ואשר הציל את עם ישראל ומדינתו מחורבן.

לא קל לעבוד היום בפניכם שבהחזות הקשה הלחלית עלינו כחבר מוליכה לקראת נמיסת קטום זה. מרוב שהיה שדה קרב, הפך לחבל פורה ומשגשג, שאפור היה לחיוב החייץ המפתוני של מדינת ישראל. עיר שאמורה הייתה נמל גדול, שחזר לשכר ציון - עלולה להי-שטט מדידינו, וכי יודע האם באמת הכורה שלום.

כשאנו רואים את משפחת החלוצים הגדולה שהחריזה בחבל ימית, להפריכו, כשאנו רואים את ילדינו שגדלו במקום, התערו בה והפכו למולדת, נצבט הלב על כך שפולו להיות שמקום זה יוגלו טטטיכו הבניין על האתר הזה, קטום בו נפלו בנינו.

ברית קדושה, ברית דמים וחיים כרתנו - אנו משפחת השכול, אתכם טפריתי אחר זה. הימים רוצים שבריה זו תסירך להקיים לעד. אם לא בטקום זה, יהיה זה קטום אחר אשר בו תתחרו להפריח את שמטת ארץ-ישראל. למען הזרורה הבאים ולמען הדור שהקדיש את חייו במלחמתנו נגד שונאינו ואויבינו.

כשאנו רואים אהבם, יורד צעיר, הפילה אתה עולה בלבנו - התיז אתם דור השלום ושהיכים לא יוקטשו בטרם עת במלחמת להגנתנו.

והיה ובאם יבוא - והלואי שלא יבוא, יום אוטלל כזה שנצטרך לצאת שעם נוספת למלחמת באיזור זה, תזכרו את גיבורינו.

אין בנינו מילים ביום זה, אל מול החזות הקשה שנצטרך לנסות קטום זה. והלב רורי וכואב.

והיה וכאם באמת יבוא השלום, שלום-עד עם כל שבנינו, כשעם ישראל יחיה בבטחה בארצו, והיה זו נחמתנו על כל השבל שפנינו כנפול יקירינו, ועל הכאב שאנו שרויים בו, אל מול נמיסת אנדר-מה קדושה זו.

אני מודה לכל חושבי ימית והורכבי האיזור כולו, על כל שעשו למעננו להצלחת טטם זה, ונתיה בתקוה שמעל הדמים יימט בדרורנו.

יום שלישי 5.6.1979 דוד בלעדי.

יום ראשון א' חות"מ מכותה ש"מ 7/10/79

מטמות שכולות, חברים לנשק, יודיים יקרים וקהל נכבד!

החכסנו היום ביער המגינים, במלאת שש שנים למלחמת יום-הכיפורים, לחנוך את האנדרטה, לזכר יקירינו שיצאו להגן על חייהם, אשר כבוד רוחם, כמלוא כוחות הנפש והמסירות, במסאק איתנים ללא חת, הלכו כאויב שקס להשמידנו, עצורנו והביסונו, ומסרו על כך את חייהם הצעירים.

איננו יודע אם יכול אני לבסא את אשר ירחש בלב כל אס, אב, רעייה ויהום שכולים, אין מלים כמי אנוש להעלות כל רחש הגיב-יחם, הכאב והכבי כמסחרים, האופסים מפתת זו זה שש שנים. הרומיה הסוקרת כמסא יום יום ושעה שעה את המצוקה הנפסיה החבריה אי-שם, בתקווה שהיו יקירינו לא היו לשוא, ושכמותם הנחילו לנו את התקווה שבניהם ובכדינו לא ידעו עוד מלחמת ושכול.

איננו יודע אם יכול אני להפלות את צוואת יקירינו שהגו לשני טוחט. כוראי שברגעי מלחמת האחרונים, בקשו שאנו, הקם והסדינה, נשאר איתנים, זקופים, בוגים, מגינים ולוחמים, על כל הקדוש שעליו מסרו את נפשם.

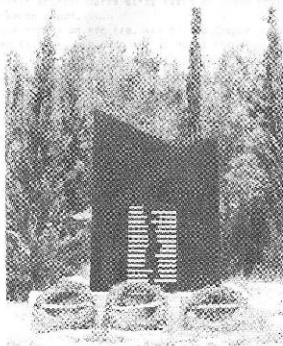
הורים יקרים, רעייה ויהומים, אם יש צו חיים ומסיה קדושה שמחובתנו להגשימה, הרי היא צוואת יקירינו שיצאו ואינם, אבל רוחם מרחפת כאן בינינו. וצו החיים כדורנו זה הוא; בנין ארץ ישראל וקיבוץ גלויות.

זכורנו, היו אלה חודשים מספר לפני מלחמת יום-הכיפורים, ובשיניה שהחלבללה ביני ובין בני בדערן, הצענו להרחוקים על הקמחי הרחוק של עם ישראל בארץ-ישראל. וכה היו דברינו "אבא! אני חושב שכמחיר הרחוק, אוילי בעוד סאה, כאחיים או שלוש מאות שנים, יגדל עמנו בארץ, החמש ארצנו לסרחי הפזרה, הצפון והדרום, כשרוב הקם היהודי ישכון לבסח כאן, והגולה בארצה הסורה תפספס, היא החלדלל עקב החוללותו ונשואי הערובה, והקם היהודי יהיה הקם היושב כאן."

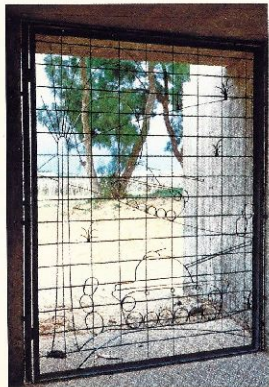
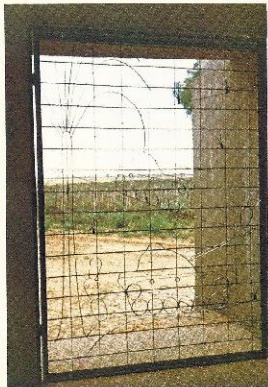
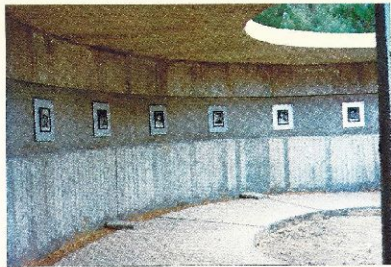
יודיים, חברים לנשק ורור צעיר הנייב אתנו כאן. אם יש טעם לחיבו, הרי הוא הגשמת חזון בן אלפיים: בנין ארץ וקיבוץ גלויות, הכא נשול מעלינו את המכוכה שונאינו ואייבינו - ולצערנו גם בעזרת מאי מספר סבני עמנו, החוקים ומטעים - סנסים לרוב בקרבנו מוכנה, לרצח יודים, להגכיר מחדים, לעורר דאגה כדבר עחירו ושנעת אחים.

אשקלון

ד. גלעד.

אנדרטה חטיבת 407 ביער המגינים

הכריז ליד אנדרטת אוגדת הפלדה בימים,
ערב סמירת האיזור לידו מצרים

כ"ה בניסן תש"ב - 21/4/82

בני י ק ר י מ

כפי אנו ניצבים היום במניכס, כשלבנו שוה צער ועצב שאין מלים
בפי אנוש לבטאם.

בעוד חורש בדיוק, ביום כ"ה איר, יימלאו 15 שנה מאז
שמרו ירושלים מידי הכובש הערבי.

לפני 15 שנה מחיה 28 יום, החוללו במרחבים אלה קרבות עק-
ובים מים וקירינו שנפלו, כצאתם להרוץ את קלגסי האוייב ברנה-
גתו של הצורך ההורני בידו זה - עברול נאצר ימח-שמו, והביסם,
בהקריבם את חייהם למעננו, ולמקן מדינת ישראל, עם ישראל והעם
היהודי כולו בעולם.

רצה שר ההיסטוריה שלנו, שאנו עומדים עתה בפני סמירת חלק
זה של מריבחנו שרונה ים בנינו, ואשר הפכונו כ-15 שנים אלה,
ממדרג שופם, מצאו לאויבינו, לנן פורה, שוקק חיים ומצהלות
ילדים.

אינני יודע מה טרפן בחוכו העמיד. לא קל - והבינו שלנו
משמחת השכול - הדבר הוא מי כסת וכמה עשה ומכאיב ביותר. צער
אוסף אותנו יום יום ושעה עצה בזוכרנו את דם יקירינו שאדם זו
ריוחה, וחורה עמוקה שאולי היה זה לשוא.

איננו יורקים, האם אנו נפתח הפזה ומפנה היסטורי, מדר
מלחמת לרוריה שלום. רוצים אנו לקורה, שיסיס אלה אכן יחרתו
בהיסטוריה של עמנו, כיסוס של שחח לתקופת שלום, בנייה, עליה
וקיבוץ פוזרי ישראל ושיבת ציון. אב כך יהיו פני הדברים, הרי
עם כל הנאב והצער המלווים את חיינו, נובל להתנתס בזאת, בידענו
שמעננו שכול נוסף מקרבנו.

אבל, באס תקווהנו זו תהי לשוא, באס מחלכי מנהיגי מצרים
- שכנונו מרום - התגלה כחסיסית וכאחיה עינים, במזימה של
הירוק סכעת השנאה והגזרה ההשפם טיבנונו, אדי, אהם בניס יקרים,
בזוכרכם מעמר זה, תצאו לקול הצוו ההיסטורי של צור ישראל,
חזכרו ימים אלה, חזכרו נומים אלה הנבטיים אלינו במרחביהם
ובחזוכם, חזכרו את הגן המורה שבכורה היסטורי הפכוהו שניה
למחבל, תצאו לקראת האויב באס בכורה ובזעם עצור, ותחזירו לנו
ולמענו איזור זה ער עולם.

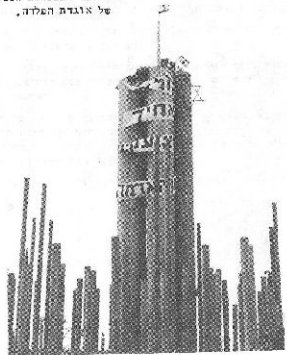
בנים יקרים! הבני פונה אליכם, בנים, ששלחנה אהבה, אמונה
ומסירות נפש בוקרת בקרבכם. אבא בניס, כשם זכר יקירינו שספרו

הם על מצבה השלום, בשם משמחת השכול הכואבת יום אבל זה,
הסקווה שסאכל זה נצא לאור, לשמחה ולגאולה, בשפם הקרוש של
יקירינו שמשותיהם תקוקים באגירתם זו, הבא נפרד בחייה קודש
ממקום הזה, נזכרנו לעד ויחרת בלבנו. אבא נמסור ככאב ובצער
מקום זה לעמ"ל שלנו היקר - המשפלה שליחותו הלאומיה. אבא נקבל
את המסר המוסרי, נקבל עלינו ככאב, ידן קהל ישראל.

אין אנו נבנקים בעמסוד זה לכל כוח בופני. רוחנו חזקה סכך,
כוח הרוח והמוסר, הוא המצווה עלינו לקבל בזהה עשה זו. ובכוח
הרוח, המסירות והקרבנה, נזכה לראות בדרוננו - דורכס, את הנשמה
חלום אלפיים שנה, את קיבוץ הגלויות ושיבת ציון, הבא נבא ממקום
קרוש זה מלוכדים וכואבים בודאי גם בצער העצור של בנינו היקרים
כצ"ל. נמסרנו לידיו בצוו הכורה ההיסטורי.

בנים יקרים! כל מה שנותר לנו עתה היא המקווה, המנוגנו
הלאומי "החקה".

רוד גלפדי
יו"ר ועד המשמחות השכולות
של אוגדת הפלדה,

כ ב ד ה ק ר :

קוברים, ידירים ובני המשפחות השכולות:

נחנכנו כאן בגבעת ההגנה, להעלות את זכרם של יקירינו שנשלו במערכות ישראל, כמלחמת המוסבאע, הקמה מדינתנו, עצמאות ישראל, קיבוץ גלילות ושיבת ציון.

שמות יקירינו חרותים, לא רק על הלוחות האלה, אלא גם, ובעיקר, בלבבות כל אחד מאתנו.

יקירים אלה, שהקריבו את חייהם למען המטרה הקדושה, הם כשר מבשרנו, והלך קדוש וזקר של שפתהנו, ששפת האדמה, אשר שמה לה למטרה, מטרה איים, הטרחה שסמרה ארצנו, הגברת מיינונה, הפינה המדבר והשסמה לבן פורה, שעובדינו ישבו במחשבי הארץ.

יקירים אלה, ינקו בחייהם ובקרב ששפתיהם כחרות האדמה, אשר אליה שבו - בלעזנו - ללא עת.

משפחות יקרות, הנחמה היחידה הספורת אוננו היא, עבורהנו היום-יומים כמירוח העם ואימתו, וברכשכת צו החיים של יקירינו, גאולה העם והאדמה.

ניצני השלום - כך הקווננו - נזבטים בימים אלה. נביטה מחולה בצער ובאב, על אבדן אדמה יקרה שהפכהנו מדבר לבן פורה, יהי רצון, שצער זה המחול בצער על יקירים שאינם, יבטיח אותנו, לעמיד, שבו לא יהיה יותר צער שכול בנינו.

ולפיכך, חזרתנו לועד ההגנה על טעולתה הקדושה ודברכותה.

בשם המשפחות השכולות
ד. בלעדי.

משפחות יקרות, ידירים, ספקדים וחברים למסק!

חש עשרה שנים עברו מאז שאוגדת הפלחה התפרסה באיזור זה, ואור לכינו אייר, ב-5 ביוני בבוקר, יצאה להדוף את האויב שצר עלינו, כמטרה להשמיד את מדינת ישראל - ניצן הגאולה - כאשר לאחר כאלפיים שנה גלות, קומם פסנו את חרותנו מחדש כמולדתנו.

בספק אדירים ניצפו יקירינו את המצור, ובעזו גבורים פרצו והשפילו את כוחות האויב, הניסוס ספרתבי סיני, בואך גבול מצרים עד גדות הסואץ.

רכים מיקירינו שלמו בחייהם הקדמים במאבק גורלי זה לחייונו, חיז ילדינו, העם והמדינה, והביאו לנו את הנצחון הגדול, שבק-בריו, ולאחר עזו שלחמות, קרבות וקורבנות, זכינו בימינו למריצה מדק צר להשלמה ולשלום עם מדינת ישראל.

אנו, בני דור זה, נבינו בחייונו הקשים, את שלא זכו בו דורות רבים בעם ישראל. זכינו להיות שותפים בבנייה, במאבק, במלחמות וגם בקורבנות, ויהי עם זאת, לחרות כחרוח, עצמאות וניצני הגאולה, קיבוץ גלילות ושיבת ציון.

מחלומה כפולה ירחה עלינו, מחלומה השכול ומחלומה הנסיגה שאורו איזור, בה נסענו את האגודתה לזכר ניכורי אגודת הפלחה, חשביה הירקסו חיים חשימים, ואשר לידה היו מהכנסים חושבי איזור ימים וילדיהם, שלאור גבורת יקירינו, הקיסו וביצרו חיץ בפני אויבינו מדורם.

מי ירע צוננות הגדול? ופי יהיה עמיד. האומנם קורבננו לא היה לשוא והוא יביא את השלום?

אגודתה זו שאנו מהכנסים כביבה, החייה בזכרוננו את קודמתה, ואנו אמינים, שהיא חחרה מוקד וזכרון גבורת העבר, לחינוך דור ההווה, וללימוד מורשה הקרב של האגודה ליפנים הבאים.

מי יתן, כשם שזכינו לראות בחקופת ישראל, בניך המדינה ומאבקה-מאבקנו לבניינה והגנתה, כך נזכה לראות בבניצני השלום שצצו באיזור זה, שיגדלו, ויחשפו, יקיסו את עמנו ומדינתנו כחגורת שלום, שלווה ויצירה עד עולם.

ולידירינו חושבי האיזור ומפוני הכל יזיח שחקנו כאן יהי וסודר לחיים חשימים, כרכתנו היא; חזקו ואמצו ובניחם את ארצנו היפה, שהחווה מוקד משיבה לסיבה ציון וקיבוץ גלילות, עד היום, בו יתכנסו כל פזורי עמנו למולדתם העתיקה, היקרה והחדשה.

בשם משפחת רשכול של אגודת רפודה,
ד. בלעדי.

הורים הקיסו אתר הנצחה לבניהם

הללי מערכות יזמאל,

עדה רוד גלערי, שניים מוהיקי אשקלון, שאיבדו את שני בניהם במלחמת ישראל, הנציחו כימים אלה את שמוהיהם במוזיאון הארץ-בהל-אביב ב"כיפות היוצרים".

חמט שנים נסמכה מלאכה ההנצחה, כשרעייתו הכנתה של ראש המסעלה, עליזה בגי, סייעה שש בשבועות האחרונים להייה להקמה מרוסו להשלמת המעשה, כאשר האב, דוד, המגיע אי הוא מחכונותיו בהנצחה זו, עתה יוכלו רכבות המלחים מכל קצה הארץ לבוא לביהן "אדם ומלכו" במוזיאון הארץ, לגשת אל "כיפות היוצרים", תיטר בטסטר, לעבוד סבך אחי אל ששנה, להכונן ככלים הקדומים ובכלי העבודה הפשוטים של חרש ברזל וחרס עץ, מרלר ופחה.

ר ע י ו נ ה ה צ צ ת ה, "את שרופ" עובאל אביצור, הכרתה

במסגרת לימודי בטכון אבשלום ומחשירותם השפותים הרבים להכת-הארץ שרכבו בשנים האחרונות", מחחיל דוד את סיפורו, "תוך כדי הסיורים בשבילי-הכולדה, נזכרתי כגדעון בני, אשר כה אהב את השופטות נרחבי-הארץ והכיר כל גיא וכל מפה, עד שגברה הכרתו לפעול להנצחתו, יחד עם אחיו, בסגרת הביהן אדם ומלכו".

בעקבות שיחתי עם שרופ" אביצור ובעירודו פתח דוד גלערי במגעיו עם הנחלה "מוזיאון הארץ" בהל-אביב, שם הללו בהקמה הביתן החדש, העצוי לכלול ששה כוכים ויזמאל את ששם של בניו.

ה צ ע ה ע ד ר ה, האב רוד גיים את ידידו, הארריבל

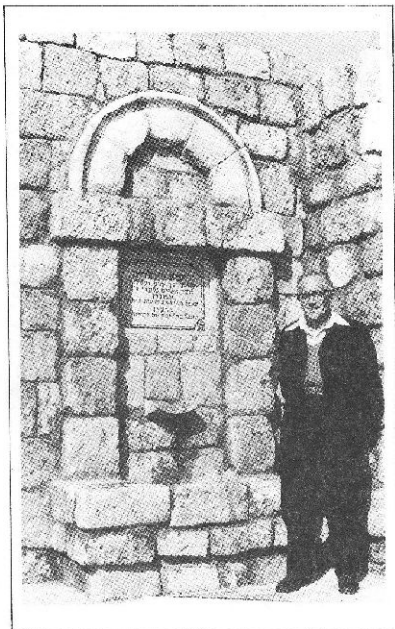
ישראל גודוביץ מחל-אביב והמתנחל יוסף מרבלית מאשקלון. הם פללו על עצמם לבצע את עבודתם התכונן והביצוע.

ג ג מ ק ו פ ר, כאשר הושלמה בנייה ששם הכוכים ששפחה

גלערי קיבלה על עצמה לסמן, החליטה רנהלה המוזיאון בהמלצתו של "בגד"י לחקם סולס עיר שיש כוכים ולכסותם בגג מקמר וכן נוצר, כעין שגיל במרכז-מלאכה, ששני צידיו כוכים עם הכלים הקדומים של: חרש ברזל; חרס עץ; נבר; צורה; מנדלר; מנפץ צמר-גפן; קרד; פחה; אורג; רצען; ואופה.

ר ה ה. בקיר החיצוני של "כיפות היוצרים", מסורה לשערים, נמצא רחם (בערכה - סביל), דובסתו היו פצוים כשווקים, במקומיה ציבוריים ובצידי ררכים. פן הרהם שמו עוכרי אורה. פעל הרהם נקבע שלט הנחנה לאחים, גרעון ואמנון גלערי.

24 בדצמבר 1982

ו א נ ד ע מ ד כ ו

ואנו עמדנו מולם ככריעה
אולי מעצפה של רוחם
או אולי מחוסר של גופם
אנו עמדנו מולם ככריעה.

אל בייגות מצבוח של פלדה
בין סורי אבנים של כביה
עמדנו כלנו שחוחי הקומה
אך נובעים בשולי בליסחט.

ומלמטה האינו מרום מנוחמם
שאין יד אנושיה שמינחמם
ומלמטה ראינו עד כמה גדולתם
עדי ארץ יביה אורם.

ואנו עמדנו מולם ככריעה
עד נגע צוארנו בדם
שעלל את ראשי רחמייהם כריעה
וכסנה הבורע לא יבש מעולם.

ובליך מה וכה בשקפנו ירמם
לחפילה אל מלא בתקוה
עדיין היינו מלוא קומתנו
שוחנים ורחוקים מבחנם.

רק היונה שולחה טובה
לראות אם המים קלו בארצה
רק היא רחמה עד מרום בליסחט
ואנו עדיין סחכים לבואה.

אהוד עמיר
חש"ג

ו ש ו ב ח ו נ י א א נ ו

ישוב חונים אנו בשל קדרות האבן
ישוב סונים אנו אל זעם הדממה
ישוב יוצאים אנו כשחיל שעות האבן
ישוב ברוך ניהר חוטם טיפת דמעה.

ישוב אל מרחקים יוצאים אנו בעצב
על אלופות קציר ימי שלום ושקט
על פני הבחורים כנהר זיו הקיץ
על טוהר מצעדם בפרם יזכ הקרב.

ישוב חונים אנו בשל דמעה נוספת
אל בין עצי הברוש וערסות פרחים
והאור שפגז ריחוב אביב ובכי
המון אדם דומם עומד ובתרישי.

אי שם בפרסקולים בשטף לו קול הנחי
חפילה של אב שכול קורעה דומיה
וכל קצוות הארץ וכל גימגימי הנפש
נשאים כבוד שבור אותה הסגפונה.

ועוב קילות הירי מוגדים שעה הסכס
ואנו שוב חוזרים אל על השכחה
ובחוקה בלב ובקשה יודקה
שלא לשוא נפלו חז ולא לשיא הדם.

יום הזכרון חש"ג

אהוד עמיר

מדינת ישראל
משרד החינוך
278

דברים בסכס הזכרון ליד האנדרטה לחילי הכיבה 407

יום שלישי י"ח בתשרי תשמ"ד - 18 באוקטובר 1983

מסמכות שכולות, הברים לנשק, ידידים יקרים וקהל נכבד!

התכנסנו היום ביער המגנינים, במלאה עשר שנים למלחמת יום-
הכיבוש, וזרע שנים מאז חנכנו אנדרטה זו, לכבד את זכרם של
יקירינו, שזאצו לחגוג על חיינו, אשר קצונו רוחם, כמלוא כוחות
הנפש והמסירות, במאבק איתנים ללא חת, הלמו באויב שקם להשמיד-
דנו, עצרותו והניסוחו, ומסרו על כך את חייהם הצעירים,

איננו יודע אם יכול אני לבטא את אשר ירחש בלב כל אס, אב,
רעייה ויהום שכולים. אין מילים כפי אנש להקלות את הכאב והכבי
במספרים, האוממים שמחה זו זה עשר שנים. הרומטיה הסוערת
מבטאת דום-יום ושעה-שעה את המצוקה הנמשית התבונית אי-שם,
במקווה שהיי יקירינו לא היו לשוא, ושבתום הנחילו לנו את
התקווה שבניהם ובכרינו לא ידעו עוד מלחמה ושכול.

הורים יקרים, רעייה ויהומים, אם יש צור חיים ומסרה קרו-
שה שמתובתנו להגשימת, הרי היא צוואת יקירינו, והיא: בנין ארץ
ישראל וקירובן גלויות, שלמסגרת נשלו.

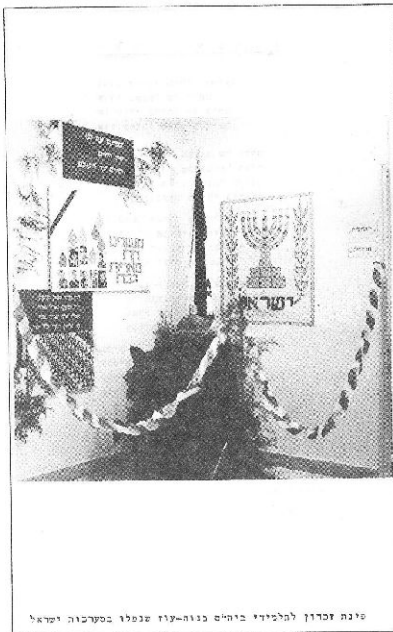
ובימים אלה עולים ההורים על יקירינו שאינם, שבוואי,
שלא היו חיים איתנו כיום, היו כואבים איתנו יחירי, את הפי-
לוג ושנאת חיינם שהמתירה בקרבנו, הכועסה - הלא מוצנעת,
השוררת בקרבנו, כשאנו מפנים פנינו לכל עבר וחוזים במריחה
אראנו היפה,

ידידים, הברים לנשק ויוזר צעיר הניצב כאן איתנו. אם יש טעם
לחיינו, הרי הוא הגשמת חזון הדורות של שיבה ציון ובנין הארץ.
לצערנו ולאכזבנו החל הספק בצדקה דרכנו, לכרסם בו. הכא נאמר
מסעמד זה, לכל המספרים מבוי וחוף, הרף: המסיקו את מלחמת
האחים, כי עצמאותנו נמלה זה פעמים בהיסטוריה שלנו, בגלל
שנאת חיינם. רק באהבת חיינם, אהבה גדולה של כל בני עמנו, נזכה
לגאולה שלמה, שהיא היא, צוואת יקירינו.

אנו שוכנו לחיות ברור החקומה, דבר שלא זכו בו טאות דורות,
הייבים להשלים עם מציאות אכזרית זו, שחוקמת עמנו ובנין ארצנו
שורים ככאב ושכול. תפילתנו היא: שיהיה השכול בקרבנו, וזוכה
לחיי שלום, בנין ופריחה, עדי עד.

ד. גלעד

אשקלון

פינת זכרון להלחידי ביה"מ כנוה-עוז שפלו במסעדות ישראל